

Dr. Adnan Aş - Şarif

ŞTIINŢELE DESPRE PĂMÂNT
ÎN CORAN

CONSTANTE ŞTIINŢIFICE ÎN CORANUL CEL SFÂNT

DEDICAȚIE

Doamne, de fiecare dată când am reflectat asupra creării cerurilor și a pământului, mintea mi-a rătăcit prin împărăția Ta și am repetat cu sfioșenie: Laudă Celui Atotputernic! Laudă Stăpânului Împărăției! Laudă Celui Veșnic Viu! Laudă Aceluia care face fapăturile să moară, fără ca El să moară! Celui Slăvit și Sfânt! Stăpânul îngerilor și al Duhului sfânt!

De fiecare dată când am adâncit studiul Coranului cel Sfânt și al creațiilor, de la grăuntele de praf și până la galaxie, am repetat cu credință: Laudă Aceluia care a înălțat cerurile fără stâlpi care să se vadă și a întins pământul peste un foc ascuns și a împărțit cele spre viețuire, fără să uite din harul Său nici o celulă!

De fiecare dată când am descoperit conținuturile științifice ascunse în Revelația Ta, am repetat cu convingere: Laudă Aceluia care a făcut Universul, spunând: Fii! Și a fost o masă gazoasă, pe care a rupt-o în bucăți și a întins-o și i-a dat formă în decursul miliardelor de ani. Apoi, au urmat stelele și planetele și a fost Universul. În cele din urmă, s-a ivit pe pământ viața...Într-un corp în al cărui miez se află un foc nestins și lava ce tâșnește, și în afara căruia se află grădini înfloritoare și râuri curgătoare...

Doamne, condeiul meu nu poate ajunge la elocvența cuvântului și la spontaneitatea cererii de iertare, pe care le-ai încredințat limbii unui rob, care se căiește asemenea mie, așa încât cuvintele lui exprimă și gândurile mele:

“O, Tu, Acela care vezi cum țânțarul întinde aripile sale

În întunericul nopții de smoală

Și vede cum rădăcinile lor se prind în pieptul lui

Și creierul în oscioarele acelea uscate,

Dăruiește-mi mie căința care să șteargă

Tot ceea ce eu am săvârșit mai înainte!...”

Dar cât de departe sunt aceste cuvinte și altele de cuvintele alesului Tău iubit, Pacea și binecuvântarea asupra lui!

Cu ele deschid această carte, nădăjduind în iertarea Ta și în îndurarea Ta:

“Caut adăpost la iertarea Ta [pentru a mă apăra], de pedeapsa Ta și caut adăpost la mulțumirea Ta [pentru a mă apăra], de mânia Ta și caut adăpost la Tine, de Tine! Eu nu voi ajunge să-Ți aduc Ție laudă, căci Tu ești așa după cum Tu singur Ți-ai adus laudă!”

Adnan Aș-Șharif

„El a creat cerurile și pământul cu adevăr! El este mai înalt decât ceea ce Îi asociază Lui!” (An-Nahl: 3).

„Cele șapte ceruri nu sunt lângă Scaun decât ca un inel aruncat într-un deșert, iar Tronul față de Scaun este ca deșertul față de acest inel”.

(Hadis Nobil)

„De ce există această ordine în natură? Universul pare că a fost calculat cu o exactitate infinită. Ea este cea care a permis apariția materiei organizate, apoi a vieții și, în cele din urmă, a rațiunii. Dacă legile fizicii, care au guvernat apariția Universului, nu ar fi avut exactitatea pe care au avut-o, nu am fi putut vorbi acum aici. Dacă legile atracției gravitaționale, vitezei luminii și alte legi ale fizicii ar fi fost la început diferite, chiar și într-o măsură neînsemnată, de cele de acum, Universul nu ar fi putut să fie așa cum este astăzi sau probabil că nu ar fi existat niciodată. Această organizare uimitor de precisă poate să fie rezultatul hazardului? Sau este rezultatul unei cauze primordiale, al inteligenței unui organizator care a precedat existența?”

Grichka Bogdanov, Fizician astronom

INTRODUCERE

PRINCIPII CORANICE DE INTERPRETARE

Laudă Lui Allah, care ne-a dăruit nouă binecuvântarea credinței și a sănătății și ne-a ușurat nouă să studiem numeroase din versetele Sale, rezultatul fiind această carte dedicată științelor despre pământ, la care s-au referit zeci de versete coranice, înainte ca omenirea să fi cunoscut ceva demn de luat în seamă despre aceste domenii ale științelor.

Științele despre pământ sunt geologia, adică, știința formării straturilor pământului, știința despre atmosferă și meteorologia, științele despre ape și mediu. La acestea, am adăugat și un capitol despre știința comportamentului animalelor și alte diverse științe. Scopul pe care l-am urmărit prin această lucrare, ca și prin lucrările anterioare - „Psihologia în Coran”, „Medicina în Coran”, „Astronomia în Coran” - este acela de a demonstra miracolul științific coranic într-un mod metodic și simplu, în lumina constantelor științifice descoperite de om recent și istoria descoperirii de către el a acestor constante, în speranța că vom oferi, prin această încercare modestă, unele dovezi științifice care să-l determine pe musulmanul neinformant să treacă de la credința din instinct la credința prin convingere cu ajutorul dovezilor, astfel încât să fie capabil să dea răspunsuri științifice ferme oricui ar încerca să atace Islamul. În această carte, am adoptat câteva principii coranice de interpretare, pe care le putem rezuma astfel:

1. Principiul științei și evlaviei: Rostirea de cuvinte împotriva lui Allah, fără de știință, este interzisă prin textul revelației: „Spune: „Domnul meu a oprit ticăloșiile atât pe cele văzute, cât și pe cele nevăzute , precum și păcatul, nedreptățirea [altora] sau să-I faceți lui Allah asociați, de vreme ce El nu a trimis o astfel de poruncă, sau să spuneți despre Allah ceea ce nu știți” (Al-`A`raf: 33). Coranul nu este de folos decât împreună cu știința, așa după cum s-a transmis că a spus Trimisul cel generos: „Și, oare, este Coranul de folos, fără de știință?” Tocmai de aceea, primul verset al revelației, a fost un îndemn la știință: „Citește! În numele Domnului tău care a creat” (Al-`Alaq: 1), iar sporirea ei, este un alt îndemn: “Și spune: Doamne, sporește-mi mie

știința!” (Ta-Ha: 114). Iar, prin știință, avem în vedere științele coranice, așa cum sunt știința interpretării, revelația, relatările Profetului, jurisprudența și limba arabă, alături de specializarea într-un anumit domeniu al științelor materiale sau umane la care s-au referit versetele Coranului Sfânt.

Stăpânul nu îl învață Coranul decât pe acela care vrea să știe și este evlavios și cu frică de Allah: “Cel Milostiv/ L-a învățat [pe om] Coranul” (Ar-Rahman: 1-2); “Și fiți cu frică de Allah și Allah vă învață” (Al-Baqara: 282). Omul nu va ști nimic demn de menționat din versetele lui Allah, oricâtă știință ar avea el, decât dacă știința lui este însoțită de evlavie și frică de Allah, ale căror condiții sunt reunite în următorul verset sfânt: “Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci, cuvios este acela care crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte (Cărți) și în profeți, dă din avere, în pofida iubirii pentru ea rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorilor și pentru răscumpărarea robilor, își împlinește Rugăciunea, dă Dania, cei care-și țin legământul, dacă s-au legat, cei care sunt răbdători la nenorocire, la rău și în momentele de primejdie. Aceștia sunt cei evlavioși cu adevărat, aceștia sunt cei cu frică!” (Al-Baqara: 177).

2. Principiul versetelor asemănătoare sau perechi: Interpretarea Coranului prin Coran este cel mai înalt și corect grad de comentare. Versetele Cărții Sfinte sunt explicate de Coran unul cu ajutorul altuia, în conformitate cu spusele lui Allah Preaînaltul: „Allah a trimis vestea cea mai frumoasă, ca o Carte în care unele versete se aseamănă și se repetă. Pieile acelor care se tem de Domnul lor, se înfioară la auzul ei; apoi, se liniștesc pieile și inimile lor la pomenirea lui Allah. Aceasta este călăuzirea lui Allah; El ocârmuiește cu ea pe cine voiește. Iar, acela, pe care Allah îl duce în rătăcire, nu va avea nici un ocârmuitor” (Az-Zumar: 23); „El este Acela care ți-a pogorât Cartea. În ea, sunt versete deslușite și ele sunt temeiurile Cărții și altele nedeslușite” (Al-’Imran: 7).

De aceea, am încercat să adunăm versetele asemănătoare sau versetele perechi pe parcursul acestui studiu și să extragem din ele și sensurile cuvintelor.

3. Principiul Tradiției (hadis) nobile: M-am bazat pe hadisurile nobile autentice pentru comentare, respectând cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Iar ție ți-am pogorât Noi Coranul, pentru ca tu să le tâlcuiești oamenilor deslușit ceea ce a fost pogorât pentru ei, - poate că ei vor chibzui!” (An-Nahl: 44), știut fiind că, probabil, Trimisul cel generos nu ne-a explicat toate versetele sfinte - Și Allah știe cel mai bine! - respectând spusele Sale: „Apoi, Noi suntem datori cu tâlcuirea lui” (Al-Qiyama: 19); „El nu este decât îndemnare pentru lumi!/ Și voi veți cunoaște vestea lui, după un timp!” (Sad: 87-88).

Coranul cel Sfânt rămâne balanța exactă în privința autenticității tradițiilor nobile, așa după cum s-a relatat că însuși Trimisul cel nobil a spus: „Voi veți avea păreri diferite, după mine, și ceea ce mi-a fost atribuit, comparați-l cu Cartea lui Allah, și astfel veți ști că ceea ce se potrivește cu ea este de la mine, iar ceea ce vine în contradicție cu ea nu este de la mine” (Transmis de Ibn Abbas, Musnad-ul imamului Ar-Rabi`), „Comparați Tradiția (hadis) cu Cartea lui Allah. Dacă se potrivește cu ea, înseamnă că este a mea și că eu am spus-o” (Kanz al-`ummal, vol.I, p.179); „Deasupra fiecărui lucru adevărat se află o realitate și deasupra fiecărui lucru corect se află o lumină. Luați-l pe acela care se potrivește cu Cartea lui Allah și lăsați-l pe acela care nu se potrivește cu Cartea lui Allah!” (Bihar al-anwar, vol.II, p.165).

4. Principiul constantelor științifice: În sfârșit, noi nu ne vom referi în decursul studierii versetelor sfinte sau tradițiilor nobile decât la adevărurile științifice ferme, asupra cărora nu există discuții și care au devenit norme și legi adoptate de știință. Noi adaptăm teoriile științifice care sunt sprijinite în mod clar de versetele științifice și respingem teoriile științifice care vin în contradicție flagrantă cu versetele sfinte, după ce le discutăm, firește.

CAPITOLUL I

“Și oare nu am făcut Noi pământul un pat ” (An-Naba': 6)

REFERIRI ALE VERSETELOR SFINTE LA GEOLOGIE

“Spune: Umblați pe pământ și vedeți cum Allah a început creația!”(Al-Ankabut: 20).

“Fii dintre cei care învață sau fii învățat sau ascultător sau iubitor și nu fi al cincilea, căci vei pieri ”.

(Hadis nobil)

“Eu cred că Universul este un mesaj scris într-un cod secret, un cod cosmic, iar misiunea omului de știință este să-i descifreze simbolurile”

Heintz Pagel

1. APARIȚIA PĂMÂNTULUI

“Oare nu au văzut aceia care nu cred că cerurile și pământul au fost cusute și că Noi le-am descusut? ”

Marea explozie

Majoritatea cercetătorilor din domeniul cosmologiei au fost de acord asupra faptului că cerurile și pământul alcătuiau inițial , adică în urmă cu circa 16 miliarde de ani, o singură masă, cu o temperatură și o presiune uriașe, care a cunoscut o explozie puternică , în urma căreia el s-a fărâmițat și bucăți din el s-au risipit și continuă să se îndepărteze unele de altele până astăzi, iar în decursul miliardelor de ani acele bucăți s-au răcit și din ele s-au format norii cosmici sau nebuloasele, din care s-au născut ulterior stelele și planetele. Aceasta este, pe scurt, teoria exploziei pe care a formulat-o savantul George Gamow în prima jumătate a secolului XX și care a devenit astăzi un adevăr științific fundamental în explicarea apariției universului, mai ales după ce a fost sprijinită de descoperirea expansiunii cosmosului și de descoperirea radiației fosilizate.

Cât despre pământ, el a apărut cu circa 4 miliarde și jumătate de ani în urmă într-un nor cosmic, care s-a separat de masa inițială și, după aceea s-a preschimbat într-o galaxie numită “Calea Lactee”, din care face parte și sistemul nostru solar și care conține o sută de miliarde de stele și planete, între care cerul și pământul, știut fiind că din masa inițială s-au format ulterior miliarde de galaxii, fiecare dintre ele cuprinzând între zeci de milioane și mii de miliarde de stele și planete.

Comentariu :

Domnul a grăit în revelația Sa perfectă: ”Fiecare profeție are un timp al său și [în curând] le veți cunoaște ”(Al An'am: 67). În cea de a doua jumătate a secolului XX, s-a confirmat știrea Coranului care afirmă că cerurile și pământul au fost “cusute”, adică au format o singură masă, și că după aceea Creatorul le-a descusut, adică le-a separat. Dacă un cercetător ar continua studiul în legătură cu convingerea acelor care au descoperit pentru prima dată această axiomă științifică, le-ar deveni clar că ei au fost dintre aceia care erau lipsiți de credință și slavă Aceluia ale Căruia cuvinte nu se schimbă !

Ar putea cineva să se întrebe cum se împacă vorbele lui Allah PreaÎnaltul: ”Oare nu au văzut aceia care nu cred că cerurile și pământul au fost cusute și că Noi le-am descusut?” cu vorbele Sale: ”Eu nu i-am luat ca martori la facerea cerului și a pământului și nici la facerea lor înșiși, căci, Eu, nu i-am luat ca ajutor pe cei care amăgesc la rătăcire!” (Al-Kahf: 51). Răspunsul este că propoziția ”Eu nu i-am luat ca martori” înseamnă ”nu i-am luat ca parteneri”. Acest sens este impus de contextul coranic, din următoarele versete: ”Eu nu i-am luat ca martori la facerea cerului și a pământului și nici la facerea lor înșiși, căci, Eu, nu i-am luat pe cei care amăgesc la rătăcire, ca ajutor! / Și, într-o zi, va zice El: ”Chemați-i voi pe aceia care au pretins că sunt asociații Mei!” (Al-Kahf:51-52);
”Iar, dacă vă îndoți de cele pe care Le-am trimis Robului Nostru, aduceți o sură asemenea ei și chemați martorii voștri, cei afară de Allah, [adică partenerii voștri], dacă sunteți iubitori de adevăr! (Al - Bakara: 23).

2. VÂRSTA PĂMÂNTULUI ȘI FORMAREA LUI

”Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at : 30).

”Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins”

(Aş-sams: 6).

”Și la pământ, cum este el întins?” (Al-Ghaşiya: 20).

1. Când și cum s-a format pământul?

Studiile geologice apreciază că pământul s-a format în urmă cu aproximativ 4 miliarde și jumătate de ani, adică la 10 miliarde de ani după formarea Universului și după apariția a numeroase galaxii și stele. Aceasta pentru că cea mai îndepărtată stea de noi - Al - Cazar - se află la o distanță de 13 miliarde de ani lumină, adică lumina sa a avut nevoie de 13 miliarde de ani ca să ajungă la noi și acest lucru înseamnă că ea există de atunci. Anul lumină este egal cu aproximativ zece miliarde de kilometri, mai exact nouă mii patru sute șaiszeci de kilometri. Următoarele versete coranice fac referire la faptul că pământul s-a format după numeroase alte stele: ”Sunteți voi mai greu de făcut sau cerul pe care L-a înălțat El?/ El a ridicat bolta lui și l-a orânduit pe deplin,/ El a făcut întunecată noaptea lui și a scos la iveală ziua lui/ Și pământul, după aceea, l-a întins.” (An-Nazi'at : 27-30).

În ceea ce privește apariția pământului, studiile geologice indică faptul că el s-a format din mici corpuri cerești numite planetoide, care s-au atras și s-au

ciocnit, iar apoi s-au unit datorită forței gravitaționale care leagă corpurile cu volum și cu greutate mare. Aceste planetoide, la rândul lor, își au originea în masa primordială din care s-a format Universul. Numeroasele deschizături de pe suprafața globului pământesc și focul și lava care ard în interiorul lui sunt dovezi științifice care sprijină această teorie științifică referitoare la formarea pământului.

2. Formarea pământului

Pământul este sferoid aplatizat și nu este perfect sferic, așa cum ne apare după ce a fost fotografiat din sateliți, începând din anul 1958. Datorită rotirii în jurul axei proprii pământul se umflă foarte mult la ecuator și se aplatizează în zona polilor. Circumferința pământului la ecuator este de 12 756 kilometri. Diferența mică, de numai 43 kilometri, dintre cele două diametre ale pământului îl face să pară sferic, când, în realitate, el este sferoid, aplatizat. Învățații greci antici Pitagora, Aristotel, Ptolameu au afirmat că pământul este sferic. Faptul că el este sferoid a fost stabilit pe baza calculelor de către savantul Newton, în secolul XVII (1687), care a constatat că diametrul pământului la ecuator este mai mare cu 1/231 decât diametrul său dintre Polul Nord și Polul Sud. Coranul cel Sfânt a indicat, în mod categoric, că pământul are o formă sferoidă aplatizată, prin cuvintele “l-a întins”, “l-a făcut întins”, “întins” și “înfășoară”. În aceasta constă miracolul științific al Coranului, care este una din dovezile categorice ale faptului că el a fost revelat de Stăpânul lumilor.

3. STRATURILE PĂMÂNTULUI

“Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri”

Orice lucru care se înalță deasupra altui lucru este pentru acesta din urmă cer, acoperiș sau plafon. Prin analogie cu acest sens lingvistic general al cuvântului cer, fiecare strat din învelișul atmosferic care înconjoară pământul, este, față de el, un cer și la fel sunt și stelele și planetele și, având în vedere că pământul este alcătuit din straturi, fiecare din aceste straturi este cer pentru ceea ce se află dedesubtul său.

Următoarele versete sfinte se referă la straturile pământului și la învelișul atmosferic al pământului și stabilesc numărul lor la șapte: “Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele, coboară porunca [Sa], ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința Sa ”(At-Talaq: 12); “Apoi, S-a întors către cer care era un fum și i-a zis lui și pământului: “Veniți amândoi de voie sau fără de voie”

Și au răspuns ei: “Venim, supunându-ne de bună voie!”/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor” (Fussilat:11-12).

Savanții din domeniul cosmosului au descoperit în a doua jumătate a secolului XX că învelișul atmosferic este alcătuit din șapte straturi sau ceruri, așa cum vom arăta în mod detaliat într-un capitol următor. În ceea ce privește pământul, există opinii diferite în privința numărului straturilor lui, probabil pentru că pătrunderea în straturile pământului este foarte limitată și extrem de dificilă. În cea mai documentată sursă științifică, Enciclopedia Astronomică Larousse, găsim următoarea prezentare:

Pământul se împarte în trei straturi principale, fiecare dintre ele conținând, la rândul său, alte câteva straturi mai mici:

1 - Scoarța terestră, care se întinde între 5-10 kilometri sub nivelul oceanelor și între 30-40 de kilometri sub nivelul continentelor, este alcătuită din trei straturi mai mici:

- Stratul superior, alcătuit din materiale sedimentare
- Stratul mijlociu, alcătuit din rocile granit
- Stratul inferior, alcătuit din roci de bazalt

2 - Învelișul, care se împarte în două secțiuni :

a - Învelișul superior, alcătuit din trei straturi:

- Stratul dur, numit litosferă, care se întinde de la adâncimea de 60 de km până la adâncimea de 100 km în interiorul pământului.
- Stratul vâscos, numit astenosferă, care se întinde de la adâncimea de 100 de km până la adâncimea de 200 km în interiorul pământului.
- Stratul gros, care se întinde de la adâncimea de 200 de km până la adâncimea de 700 km în interiorul pământului.

b - Învelișul inferior, care se întinde de la adâncimea de 700 de km până la adâncimea de 2900 km și este alcătuit dintr-un strat cu densitate înaltă de metale și roci.

3 - Nucleul, alcătuit din cea mai mare parte din fier și puțin nichel, se întinde până în centrul pământului, adică de la 2900 de kilometri până la 6370 de kilometri și savanții presupun (accentuăm cuvântul “presupun”), că el se compune din două straturi:

- Nucleul exterior, un strat despre care se presupune că este lichid, care se întinde între 2900 de km și 5100 de km.
- Nucleul inferior sau sâmburele, un strat despre care se presupune că este solid, care se întinde între 5100 de km și 6370 de km, adică până în centrul pământului.

Comentariu

Coranul este întotdeauna balanța și cuvântul hotărâtor în legătură cu certitudinea oricărei științe, atunci când există un text care se referă direct la știința respectivă. Geologii nu au ajuns, încă, la concluzii unitare în privința numărului straturilor pământului. Dacă unele surse menționează nouă straturi, iar altele doar cinci sau șase straturi, mai devreme sau mai târziu, geologii se vor convinge că pământul este alcătuit din șapte straturi, așa cum afirmă Coranul cel Sfânt - cuvântul hotărâtor în privința corectitudinii științelor - fie că este vorba de științele umane, fie că este vorba de științele materiale sau naturale, știut fiind că pătrunderea omului în interiorul cerului și al pământului va continua să rămână limitată, oricâtă știință ar avea. Până în momentul de față, omul nu a reușit să pătrundă decât la ceva mai mult de zece kilometri în interiorul pământului și să exploreze câteva miliarde de kilometri din ceruri. Fără explorarea deplină a cerului și a pământului, va continua să rămână o barieră de foc și aramă, așa cum a glăsuț Allah PreaÎnaltul :

“O, neam al djinnilor și al oamenilor! Dacă voi puteți trece dincolo de hotarele cerului și ale pământului, treceți!// Dar, voi nu veți putea trece, decât cu ajutorul unei puteri!// Așadar, pe care dintre binefacerile Domnului vostru le tăgăduiți?/ Se vor trimite asupra voastră flăcări de foc și aramă și nu veți fi voi ajutați “(Ar-Rahman : 33-35).

4. PĂMÂNTUL CU CRĂPĂTURI

Pământul crăpat și plăcile tectonice

În anul 1912, savantul german Alfred Wegener a lansat în lucrarea sa intitulată “Originea continentelor și a oceanelor”, teoria pământului crăpat, iar în anul 1969, geofizicianul american Morgan a lansat teoria plăcilor sau bucăților de pământ, conform căreia pământul nu este fix și solid, așa cum socotesc numeroși geologi, ci este un ansamblu de bucăți și plăci uriașe, fiecare dintre ele cu grosimea de circa 100 kilometri. Aceste bucăți sau plăci sunt alcătuite din scoarța terestră subțire și dintr-o parte solidă situată dedesubtul scoarței terestre - litosfera și se sprijină pe un strat elastic de roci - astenosfera. O dată cu descoperirea dovezilor științifice ale existenței unor crăpături sau fisuri în toate straturile pământului și nu doar în scoarța sa exterioară, teoria crăpăturilor sau fisurilor pământului a devenit o constantă științifică de bază acceptată astăzi de majoritatea geologilor. Uscatul globului terestru a reprezentat, cu aproximativ 250 de milioane de ani în

urmă, un singur bloc, numit continentul gigantic, înconjurat de un singur ocean, dar datorită presiunii uriașe din interiorul său și a altor factori geologici s-a scindat cu circa 200 de milioane de ani în urmă, în trei bucăți: una alcătuită din America de Nord, Europa și Asia, numită Eurasia, o a doua alcătuită din America de Sud, Africa și India, numită zona de mijloc, și o a treia alcătuită din Australia și continentul înghețat din sud, numită Gondwana. În urmă cu aproximativ șaiszeci și cinci milioane de ani, America de Sud s-a separat de Africa, America de Nord s-a separat de Europa, India s-a îndreptat către Asia și s-a lipit de ea, iar Australia s-a separat de continentul înghețat din sud și astfel continentele au căpătat forma cu care le cunoaștem astăzi. Studiile geologilor au demonstrat că scoarța pământului și o parte din învelișul său sunt străbătute de falii, care au fost împărțite în șase secțiuni principale numite plăci tectonice: placa americană, placa africană, placa asiatică, placa europeană, placa australiano-indiană și placa arabă. Pe ele se sprijină continentele, oceanele și mările.

Pământul prezintă, astfel, crăpături în toate straturile sale. La adâncimea de 60-65 kilometri, se află discontinuitatea Moho, descoperită în anul 1909 de savantul iugoslav Mohorovici; la adâncimea de 700 de kilometri, se află discontinuitatea Repiti; la adâncimea de 2900 de kilometri se află discontinuitatea Gutenberg, numită astfel după savantul care a descoperit-o în anul 1913; iar la adâncimea de 5100 kilometri, se află discontinuitatea Lehman. În apropierea faliilor principale, se produc, în fiecare zi, noi falii parțiale, iar în jurul acestora se conturează și se distribuie cutremurele și vulcanii. Este suficient să menționăm că seismologia și vulcanologia se bazează pe studiul geografiei faliilor tectonice și al distribuției lor pe straturile pământului.

Teoria lui Vîpner a dat răspuns următoarelor întrebări pe care savanții și le-au pus de mai multe secole:

- De ce liniile litoralului continentelor au creștături asemănătoare, încât dacă s-ar apropia unele de altele, malurile lor s-ar îmbina și-ar forma un singur ansamblu?

Răspunsul lor este că ele sunt părți ale unui singur continent uriaș.

- De ce aceleași specii de plante și animale se află în diferite zone ale continentelor?

Răspunsul este că ele s-au dispersat o dată cu îndepărtarea continentelor unul de altul.

- De ce găsim fosile specifice zonelor ecuatoriale în regiuni cu climat foarte rece?

Răspunsul este că ele au fost transportate o dată cu continentele, atunci când acestea s-au deplasat dintr-o zonă climatică în alta. Astfel, continentul America s-a deplasat din sudul ecuatorului la Nord de el.

În plus, teoria a dat răspuns și la întrebările referitoare la procesul de formare al uriașelor lanțuri muntoase, precum Himalaya și Anzii.

Pământul se află într-o stare de crăpare permanentă. Savanții apreciază că peste 50 de milioane de ani el ar putea avea următoarea formă: Oceanul Atlantic se va extinde pe seama Oceanului Indian, iar continentul Australia se va deplasa spre Nord, însă, va evita o ciocnire violentă cu Asia. De-a lungul litoralului estic al Africii, o mare zonă se va desprinde de Africa. Cele două Americi se vor separa complet una de cealaltă și nu va mai fi nevoie de canalul Panama. În mod asemănător, Asia se va separa de Africa și nu va mai fi nevoie de canalul Suez, iar Marea Roșie va deveni un nou ocean.

Dar unde se vor sfârși toate acestea? Nimeni nu știe acest lucru, în afară de Allah Preaînaltul, căci El este cu putere peste toate - Slavă Lui!

Comentariu:

Geologii nu au constatat că pământul prezintă falii decât în a doua jumătate a secolului XX, în vreme ce Coranul cel Sfânt a afirmat această constantă științifică principală din domeniul geologiei cu cincisprezece secole în urmă. Oare este suficient, la sfârșitul secolului XX ca vorbele lui Allah Preaînaltul “[Jur] pe pământul cu crăpături” (At-Tariq:12), să fie explicate prin crăparea pământului pentru a lăsa plantele să răsară, așa cum continuăm să citim în cele mai multe comentarii? Și oare această explicație se mai potrivește cu măreția acestui verset de jurământ, după ce știința și-a plecat capul în semn de supunere în fața conținuturilor sale?

Cuvintele lui Allah Preaînaltul “[Jur] pe pământul cu crăpături” (At-Tariq:12)” reprezintă un miracol științific coranic pe care avem datoria să-l facem cunoscut, să-l publicăm, să-l introducem în lucrările de istorie a științelor după care predăm copiilor noștri, astfel încât să înțeleagă măreția Coranului cel Sfânt și faptul că el este din punct de vedere strict științific Cuvântul lui Allah. Oare nu este păcat să le predăm studenților noștri istoria descoperirii din domeniul științelor naturale și ei să se întreacă în memorarea numelor lui Copernic, Galilei, Kepler, Mendel, Wegener, Freud, Einstein, Hubbel, Gamow și ale multor alora, uitând să le arătăm lor și să arătăm lumii cum Coranul cel Sfânt și Tradiția nobilă i-au precedat, prin referirile lor la aceste constante științifice care sunt astăzi reguli și legi în numeroase domenii ale științelor materiale? Această lucrare reprezintă o încercare modestă de a îndrepta o eroare intenționată sau neintenționată dar, Allah Preaînaltul știe ce se află ascuns în suflete.

5. ” IAR PĂMÂNTUL, L-AM ÎNTINS NOI “

Deplasarea continentelor

Şase versete se referă la întinderea pământului, atrăgând atenția cercetătorului asupra importanței acestui adevăr științific din domeniul geologiei pe care omul nu l-a cunoscut decât cu un sfert de secol în urmă :

“ El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munți și râuri. Și din toate rodurile a făcut pe el câte o pereche, El lasă ca noaptea să acopere și să ascundă ziua. În acestea sunt semne pentru cei care cugetă” (Ar-Ra'd : 3).

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19).

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească pe el din fiecare soi minunat ”(Qaf: 7).

“ Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at: 30).

“ Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins”

(Aş-sams: 6).

“ Și la pământ, cum este el întins ?” (Al-Ghaşiya: 20).

Din teoria faliilor tectonice elaborată de savanții Placet (1658), Taylor (1910) și îndeosebi Wegener (1918), adoptată de majoritatea geologilor în a doua jumătate a secolului XX ca un adevăr științific ferm, a derivat ideea deplasării continentelor și a plăcilor tectonice mișcătoare, după care continentele globului pământesc, cu uscatul și oceanele lor, se urcă pe niște plăci mari din scoarța terestră aflate în mișcare permanentă, îndepărtându-se și ciocnindu-se, astfel încât pământul se extinde în unele zone ale sale sau se întrepătrunde în alte zone, acolo unde se scufundă unele cu altele. Acest lucru se produce de sute de milioane de ani și până astăzi foarte lent. Ca urmare a crăpării pământului, întinderii lui, s-a separat blocul african de blocul sud-american și între ele a apărut Oceanul Atlantic, care continuă să se extindă în fiecare an cu aproximativ 1-5 centimetri, iar după îndepărtarea blocului african de blocul arab a rezultat Marea Roșie, care continuă să se lărgască și astăzi; astfel Peninsula Arabă se îndepărtează de Africa și se apropie de Iran, în fiecare an, cu aproximativ 1-5 centimetri. De zeci de ani, privirile geologilor sunt ațintite asupra zonei Djibuti din Africa - țară arabă situată între Somalia și Etiopia, la ieșirea din Marea Roșie, întrucât savanții se așteaptă să ia naștere un nou ocean, care va avea lățimea Oceanului Atlantic în următoarele două sute de milioane de ani. Aceasta din cauza faliei care se întinde de la Golful Tojora, care are ieșire la Golful Aden, până în centrul podișurilor stâncoase și al deșerturilor nisipoase din

interiorul continentului Africa, numite “Jubbat al-Kharab”. Motivul acestei evoluții constă în curențele uriașe de lichide și de gaze cu temperatură și presiuni ridicate, care urcă vertical din centrul pământului spre suprafața lui, crăpându-l, apoi se răcesc și revin în interiorul lui, pentru a-și relua din nou mișcarea în sus și așa mai departe. Savanții compară Pământul cu un vas plin de apă pe un foc permanent și așa cum apa fiartă din straturile de jos se ridică la suprafață pentru a se răci și apoi se lasă din nou la fund, tot la fel și straturile din interiorul pământului se află într-o mișcare permanentă. De asemenea, geologii compară blocurile pământului cu niște scânduri de lemn care plutesc pe fața mării, îndepărtându-se sau apropiindu-se unele de altele și chiar suprapunându-se unele peste altele și au denumit această mișcare “tangoul pământului”.

Comentariu:

Crăparea pământului și întinderea lui sunt astăzi constante științifice fundamentale acceptate în explicarea originii continentelor, mărilor, munților, valurilor și cutremurelor, în formarea lor și în răspândirea viețuitoarelor. Expansiunea Universului este și ea o constantă științifică fundamentală, acceptată în explicarea originii planetelor, stelelor și galaxiilor. Dar Coranul cel Sfânt s-a referit la aceste constante științifice, căci Allah Preaînaltul a grăit : “Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim” (Adh-Dhariyat: 47); “Și pe pământul cu crăpături”(At-Tariq: 12). Cu toate acestea, unii cercetători entuziaști ai Islamului ne oferă, din când în când, articole și titluri dăunătoare, fără intenție de bună seamă, așa cum sunt: “Conceptele coranice nu sunt științe, iar Coranul cel Sfânt nu e o lucrare de știință“, “Avertizăm asupra amestecului Coranului în științele naturale, precum fizica, astronomia și altele”, „Coranul este doar o carte de religie și călăuzire”. Dar ce înseamnă pentru ei știința? Probabil vor să spună că Sfântul Coran nu este o lucrare de știință detaliată, după care să se poată preda așa cum se predă după lucrările de geologie sau despre Univers, dar aceasta nu trebuie să ne împiedice să-i explicăm musulmanului obișnuit conținuturile științifice ale versetelor sfinte ale lui Allah. Pe de altă parte, datorită și probitatea științifică impun ca lucrările despre științele naturale care consacră în paginile lor paragrafe speciale istoriei descoperirilor științifice să menționeze faptul că Sfântul Coran a fost primul care a vorbit despre expansiunea Universului și crăpăturile pământului. Iar dacă cele mai multe surse științifice au omis să facă astfel de precizări până în momentul de față, acest lucru este din cauza noastră, fiindcă nu am comunicat comunităților științifice și nu le-am informat despre aceste constante științifice coranice miraculoase din domeniile științelor materiale. Aceasta

reprezintă o neglijență din partea celor care se ocupă de propovăduirea Islamului și-i rugăm să fie atenți la aceste aspecte.

6. CUTREMURELE

“Oare nu văd ei că Noi venim [cu porunca Noastră] pe pământ și că Noi îl restrângem dintre marginile sale?”

Următoarele versete se referă la cutremure:

“Spune : El este în stare să trimită împotriva voastră pedeapsă, fie de deasupra voastră, fie de sub picioarele voastre” (Al-An'am: 65).

“Sunteți voi siguri că El nu va face să se scufunde cu voi o bucată de uscat?” (Al-Isra': 68).

“Oare nu văd ei că Noi venim [cu porunca Noastră] pe pământ și că Noi îl restrângem dintre marginile sale? Allah judecă și nimeni nu poate împiedica judecata Sa și El este repede la socotire” (Ar-Ra'd:41). Marginile unui lucru sunt părțile lui și, ținând cont că pământul este oval, marginea lui este scoarța terestră exterioară.

“Dar, oare, nu văd ei că Noi venim pe pământ, pe care îl îngustăm din toate părțile? Și, oare, ei vor fi biruitori?”

“Sunteți siguri că Cel din cer nu va lăsa să vă înghită pământul, când iată că el se zgâlțâie?!” (Al-Mulk: 16).

Cutremurele sunt provocate de scufundările unor părți din scoarța terestră care urmează faliile, astfel încât acestea coboară spre interiorul pământului. Lumea a fost martoră la dispariția unor sate și orașe întregi de pe fața pământului. Datorită cutremurelor, Domnul restrânge pământul dinspre marginile sale, scufundă o parte din el și trimite spaima printre oameni și comunitățile care au dreptate să spună:

“... iată că el se zgâlțâie!” (Al-Mulk: 16).

Cutremurele sunt rezultatul presiunii termice uriașe din interiorul pământului, care găsește orificii de evacuare prin crăpăturile existente în straturile lui. Domnul s-a referit prin cuvântul “se zgâlțâie”, la scurgerea lavei din interiorul pământului, ceea ce provoacă erupții de vulcani și cutremure.

Domnul a ales cuvântul “se zgâlțâie” pentru că el descrie în modul cel mai sugestiv, succint, corect și profund scurgerea și rotirea lavei din interiorul părții lichide a pământului, fenomen cunoscut geologilor astăzi. Aceasta pentru că în interiorul pământului este un lichid aprins și rece la suprafață, semănând cu un cuptor. Interesant este că Ibn Abbas a afirmat că în următorul verset al lui Allah Preaînaltul, prin cuvântul “cuptorul” se are în

vedere pământul: “Iar, când a venit porunca Noastră și s-a învolburat cuptorul, am spus Noi: “Adu pe el, din fiecare [seminție], câte doi soți și familia ta afară de cei împotriva cărora hotărârea a fost luată” (Hud: 40). Slavă Aceluia care a răspuns chemării Trimisului Său, care L-a implorat pentru Ibn Abbas, cu vorbele devenite celebre: “Doamne, învâță-l pe el talmăcirea (Coranului) și fă-l pe el învățat într-ale religiei”.

“Printre ei se află acela, pe care Noi l-am făcut să-l înghită pământul” (Al-Ankabut :40). Pe lângă rolul lor în echilibrul mediului, cutremurele sunt, însă, și un semn de la Allah cu care îi înspăimântă pe oameni, pentru ca ei să revină și, de asemenea, reprezintă o pedeapsă pentru comunități și pentru indivizi. Următoarele exemple de cutremure ne dau o imagine despre “groaza cea mare” și despre cutremurul din Ceasul de Apoi.

Pământul este expus în fiecare an la un million de cutremure, dintre care cam o sută sunt puternice, iar câteva sunt devastatoare. Dintre toate dezastrele naturale, doar cutremureleucid, în câteva secunde sau minute, sute de mii de ființe:

În anul 1556, un cutremur devastator a lovit Nordul Chinei provocând, în câteva zeci de secunde, 430.000 de victime. La 20 decembrie 1703, au murit, într-un cutremur ce s-a produs la Tokio, 200.000 de persoane. În anul 1755, un cutremur a distrus orașul Lisabona, capitala Portugaliei, provocând moartea a 600.000 de persoane, iar oamenii au simțit pământul zgâlțâindu-se sub picioarele lor pe o suprafață de milioane de kilometri pătrați. În anul 1988, un cutremur a secerat 150.000 de vieți în Armenia.

Cutremurele sunt uneori însoțite de erupții ale vulcanilor. Cea mai puternică dintre cele care au fost înregistrate până astăzi a avut loc la 27 iulie 1883, când a erupt vulcanul Krakatoa, din Oceanul Indian. Explozia s-a auzit până la distanța de 5000 de kilometri și a fost înregistrată de aparatele de supraveghere din întreaga lume. În câteva secunde, o insulă cu un volum de 20 kilometri cubi s-a transformat în bucăți pe care explozia le-a risipit pe o suprafață de un milion de kilometri pătrați. Coloanele de fum și cenușă s-au ridicat în văzduh până la înălțimea de 35 kilometri și au întunecat cerul pe o suprafață de sute de kilometri pătrați, voalând lumina soarelui timp de doi ani, iar valurile mării au atins înălțimea de 30 de metri și au înecat 36.000 de locuitori ai insulelor Jawa și Sumatra.

“Să fie blestemat omul! Cât de necredincios este el!” ('Abasa: 17). De fiecare dată când am verificat datele statistice referitoare la dezastrele naturale, cum sunt cutremurele, vulcanii, ciclonii, epidemiile și altele care seceră mii de vieți an de an și costă milioane și milioane de dolari, de fiecare

dată când reflectez la nedreptatea omului și la îndepărtarea lui de învățăturile Creatorului, mă trezesc repetând:

“Și nu-l va nedreptăți Domnul tău pe nici unul !” (Al-Kahf: 49);

“Dacă neamurile acestor cetăți ar fi crezut și ar fi avut frică, atunci Noi le-am fi dăruit binecuvântări din cer și de pe pământ. Însă ei i-au socotit mincinoși și, din această pricină, Noi i-am apucat pentru ceea ce au agonisit” (Al-A'raf: 96).

“Dacă ne-am fi îndurat de ei și am fi îndepărtat răul de la ei, s-ar fi îndârjit în nelegiuirea lor și ar fi rătăcit [mai departe în ea]/ I-am apucat Noi cu pedeapsă, însă ei nu s-au supus Domnului lor și nu s-au rugat [Lui] cu umilință” (Al-Mu'minun: 75-76).

„Noi le vom arăta semnele Noastre în zărilor îndepărtate și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că el [Coranul] este Adevărul” (Al-Fussilat: 53).

Fig. 1: Norul cosmic din această imagine este lucrul cel mai îndepărtat din Univers pe care omul a reușit până astăzi să-l observe și să-l fotografieze. El se află la o distanță de 13 miliarde de ani lumină de noi, adică el există de 13 miliarde de ani și lumina lui a durat în toată această perioadă până ce a ajuns la noi. Filozoful contemporan Jean Jieton a comentat această imagine unică în felul următor: „Sunt extrem de impresionat în fața acestui tablou care poartă amintirea mării explozii de la începutul timpului. Într-o bună zi, omul va fotografia rămășițe cosmice care durează de 15 miliarde de ani-lumină și atunci va contempla marea explozie și poate că va zări și mâna Creatorului în lumina aceea..”

„Oare nu văd aceia care nu cred, că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit?” (Al-Anbiya': 30).

Fig. 2: Cum s-a format universul?: Cu aproximativ 16 miliarde de ani în urmă, cerurile și pământul formau o singură masă care a explodat și părți din ea s-au risipit pretutindeni (imaginea de sus). Cu peste 4 miliarde de ani în urmă, într-un nor venit din masa inițială s-a format Calea Lactee (imaginea de jos) și a apărut sistemul solar (punctul din interiorul micului pătrat).

„Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at: 30)

Fig. 3: Cum s-a format pământul?: Din ciocnirea planetoizilor și strângerea lor într-o singură masă cu 4 miliarde de ani și ceva în urmă, în interiorul norului din care este compusă Calea Lactee. Totul este adunat într-o masă primară care conținea cerurile și pământul, înainte ca Domnul să le despartă.

„Și pe pământul cu crăpături” (At-Tariq: 12).

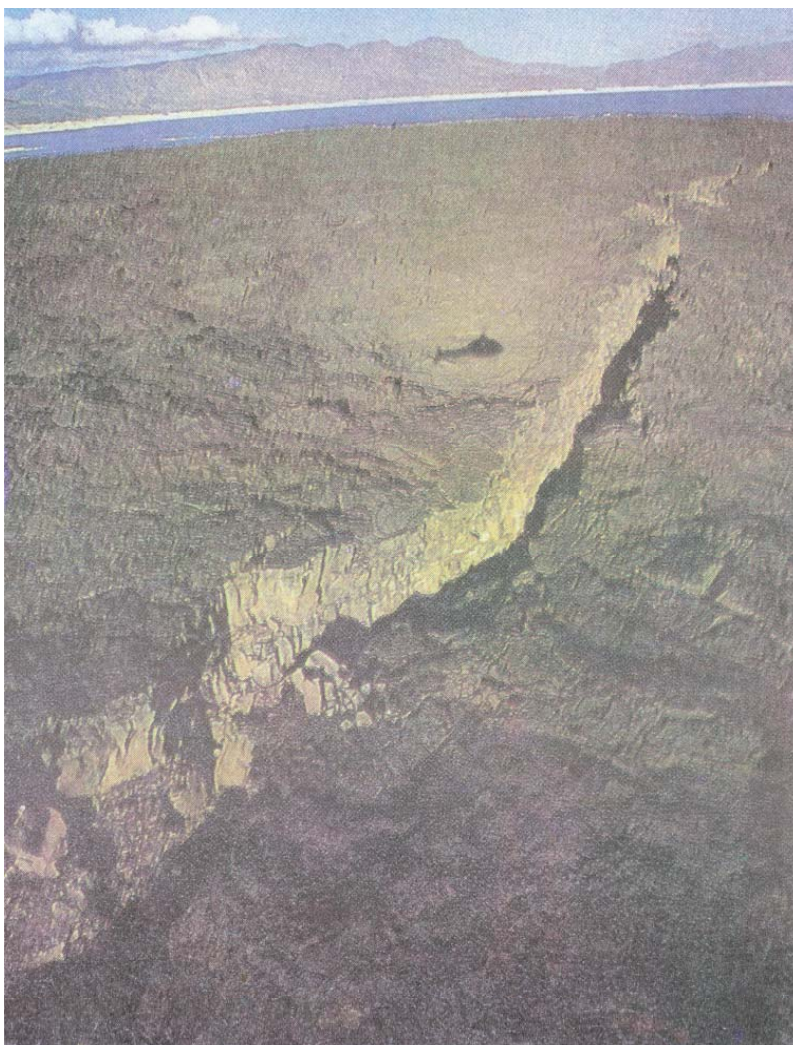

Fig. 4: Marea falie din Djibuti (Africa) în mijlocul lavei vulcanice considerată a fi de dată recentă. În partea de sus a fotografiei, se observă lacul Assal, situat la altitudinea de 150 metri față de suprafața mării. Cercetătorii se așteaptă ca în decursul a sute de milioane de ani să se formeze aici o nouă mare.

**Formarea continentelor și a oceanelor.
„Iar pământul, l-am întins Noi” (Al-Hijr: 19)**

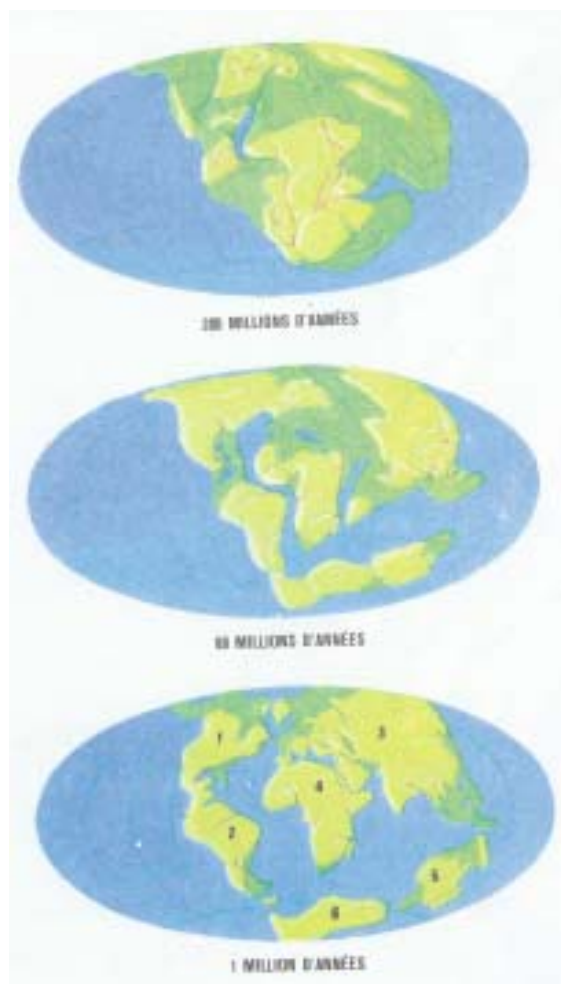

Fig. 5: Pământul, așa cum și l-a imaginat savantul Wegener (1912): cu trei sute de milioane de ani în urmă (imaginea de sus); cu două sute patruzeci de milioane de ani în urmă (imaginea de la mijloc); cu un milion de ani în urmă (imaginea de jos), cunoscut fiind astăzi că, faliile pământului, prezintă un fapt științific acceptat în geologie.

Plăcile tectonice
„El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munți și
râuri” (Ar-Ra'd: 3)

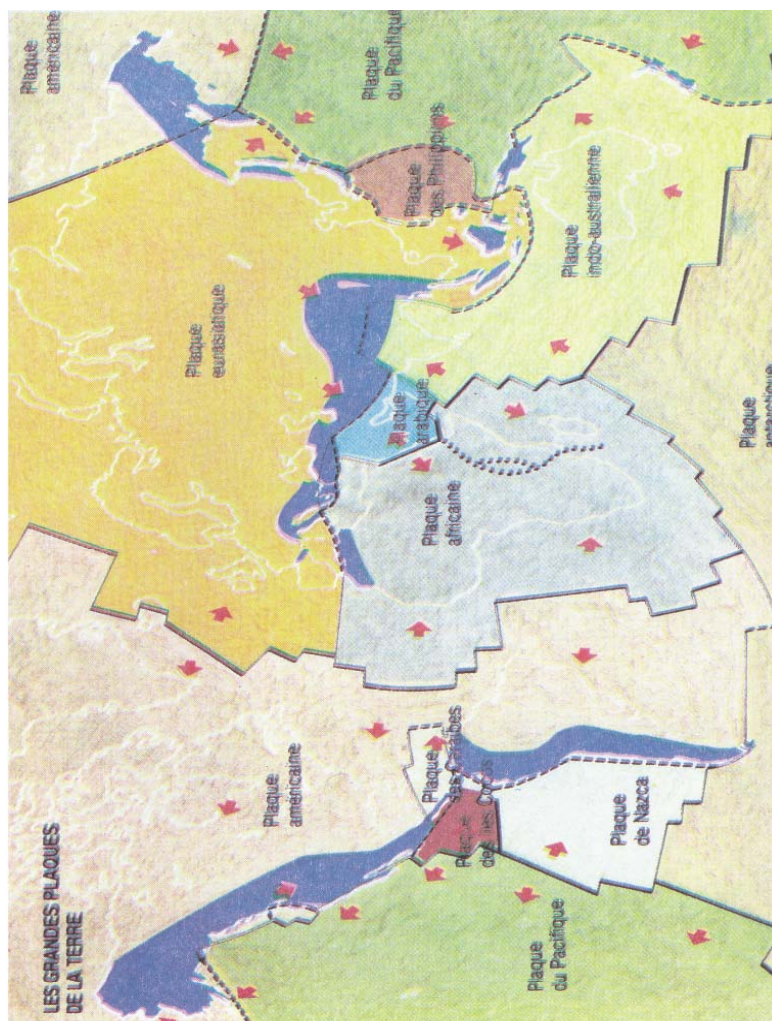

Fig. 6: Schiță ilustrativă a plăcilor tectonice pe care sunt așezate continentele și oceanele (săgețile indică îndepărtarea și apropierea plăcilor tectonice unele de altele).

„Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins” (Aș-Sams: 6)

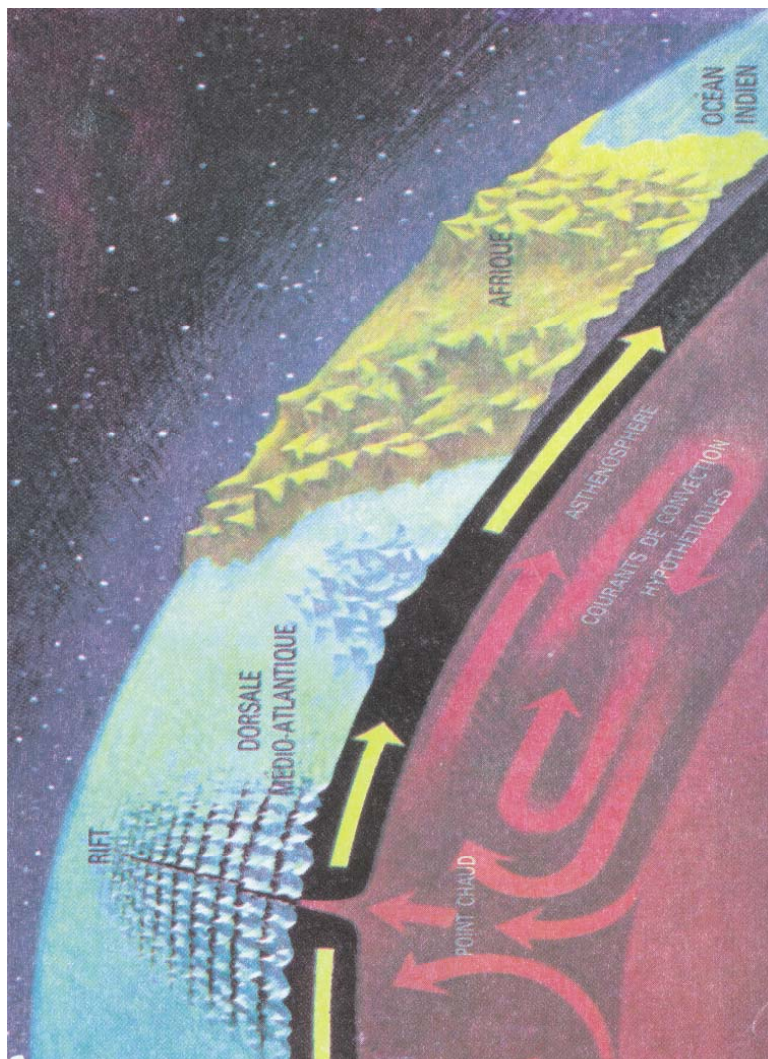

Fig. 7: Schiță ilustrativă a unei plăci tectonice, care evidențiază faptul că interiorul pământului, alcătuit din curenți calzi și lavă încinsă care se zgâlțâie, adică se scurge, se învâрте și produce crăpături în scoarța terestră, îndepărtând continentele, lărgind oceanele și înălțând munții.

**„Sunteți voi siguri că Cel din cer nu va lăsa să vă înghită
pământul, când iată că el se cutremură?” (Al-Mulk: 16).**

Fig. 8: Râuri de lavă vulcanică ce izbucnesc din interiorul pământului care se zgâlțâie, curgând în șuvoaie învolburate.

CAPITOLUL II

“ȘI MUNȚII CA ȚĂRUȘI”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE LA ȘTIINȚA MUNȚILOR ÎN VERSETELE SFINTE

“Spune: “Oare sunt egali aceia care știu cu aceia care nu știu?” (Az-Zumar: 9).

“Oamenii se împart în două categorii: știutorii și căutătorii de știință. Afară de aceștia, nu este decât o gloată de sălbatici, spre care Allah nu se îndreaptă.”

(Hadis nobil)

“Știința, dacă este puțină, îndepărtează de Dumnezeu, dar, dacă este multă, apropiere de El.”

(Louis Pasteur)

1. CUM S-AU ÎNĂLȚAT MUNȚII

“Și la munți, cum sunt ei ridicați ” (Al-Ghașiya:19).

Datorită presiunii uriașe și altor factori geologici din interiorul și din exteriorul pământului, s-au format plăcile și blocurile de pământ, alcătuite din scoarța pământului și o parte din învelișul lui, pe care se sprijină astăzi continentele și oceanele.

Aceste plăci tectonice sunt pentru straturile pământului de sub ele ca niște scânduri de lemn care plutesc pe suprafața apei, îndepărtându-se foarte încet unele de altele. Așa au apărut și continentele, mările și oceanele și s-a întins și pământul, continuând și în prezent aceste fenomene. Alte plăci tectonice se apropie unele de altele, apoi se ciocnesc, iar blocul mai greu se scufundă treptat sub cel mai ușor, ridicându-l, așa cum ridică ranga un bloc greu de piatră. În felul acesta s-au ridicat și s-au înălțat foarte lent și munții, în decursul a milioane de ani. Lanțul Munților Himalaya s-a ridicat ca urmare a ciocnirii blocului tectonic indian cu blocul asiatic, lanțul munților Alpi ca urmare a ciocnirii dintre blocul african și blocul european, lanțul

munților Anzi din America de Sud ca urmare a ciocnirii dintre blocul american și blocul african.

Studiul fosilelor demonstrează existența unor resturi de ființe în cele mai multe masive muntoase, ceea ce dovedește că, în vremuri de mult apuse, suprafețele actuale s-au aflat sub suprafața apei.

2. CUM S-AU FORMAT MUNȚII

“Și am aruncat pe el munți neclintiți, Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită “

Munții de bazalt și de granit s-au format foarte lent, cu peste trei milioane de ani în urmă, datorită “aruncării”, adică datorită lavei aruncate din măruntaiele pământului, care s-a răcit și s-a acumulat în decursul a milioane de ani, iar apoi s-a ridicat deasupra suprafeței mării, datorită ciocnirii și întrepătrunderii plăcilor tectonice, așa cum, am explicat în comentariul științific la versetul sfânt: “Și la munți, cum sunt ei ridicați”(Al-Ghașiya:19).

Cât despre munții de gresie sau de calcar, și ei s-au format tot datorită “aruncării”, adică din materialele calcaroase și alte resturi de pământ și roci purtate de ploi și de râuri și aruncate în mări și oceane, pe lângă materialele calcaroase din recifii de corali. Toți munții, fie că este vorba de cei vulcanici, de cei calcaroși sau de cei alcătuiți din ambele tipuri de roci, s-au format sub suprafața apei, în fundul oceanelor și al mărilor, datorită “aruncării” de la suprafața pământului sau din interiorul lui. Observăm, în versetele următoare, miracolul științific conținut de cuvântul “a arunca”, prin care se sugerează, în mod uimitor, procesul de formare al munților, așa cum l-a descoperit geologia recent:

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19)”.

“ El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri și drumuri, poate că voi veți fi călăuziți” (An- Nahl: 15).

“El a creat cerurile fără stâlpi pe care voi să-i puteți vedea și a aruncat [înfigând] în pământ, munți trainici, pentru ca el să nu se clatine cu voi ” (Luqman: 10).

3. ECHILIBRUL PĂMÂNTULUI

“Și munții ca țărui”

S-a relatat că Trimisul cel generos a zis: “ Când Allah a creat pământul, el a început să se balanseze  i l-a fixat pe el cu munții.”

Cuvântul rawasi, tradus de cele mai multe ori prin “munți”, derivat de la verbul rasa “a fixa”, apare în opt versete sfînte. Dacă va reflecta îndelung asupra lor, probabil că orice geolog va cădea cu fa a la pământ, smerit, confirm nd adevărul cuvintelor lui Allah.  tiin a nu a descoperit decât recent informațiile con inute în ele. Iată aceste versete:

1. “El este Cel care a întins pământul  i a așezat pe el munți și râuri ” (Ar-Ra'd: 3).
2. “Iar pământul l-am întins Noi  i am aruncat pe el munți neclint i  i am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19)”.
3. “ El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri  i drumuri, poate că voi ve i fi c l uzi i” (An- Nahl: 15).
4. ”Nu este El Cel care a făcut pământul loc de repaus, a pus în mijlocul lui râuri, i-a făcut munți necl tin tori  i a pus o stavilă între cele două mări ? Este un alt Dumnezeu alături de Allah ? Nu, însă cei mai mul i dintre ei nu  tiu!” (An-Naml: 61).
5. “El a creat cerurile fără st lpi pe care voi să-i puteți vedea  i a aruncat [ nfig nd] în pământ munți trainici, pentru ca el să nu se clatine cu voi  i a risipit pe el tot felul de viet  i.  i am cobor t Noi din cer ploaia  i am făcut să crească pe el plante folositoare de tot felul” (Luqman: 10).
6. ” i El a pus deasupra lui [a pământului] munți neclint i  i l-a binecuv ntat  i a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană în patru zile egale, pentru cei care întreabă”. (Fussilat: 10).
7. ” i nu am făcut pe el munți trainici, seme i  i nu v-am dat vouă să be i apă dulce?” (Al-Nursalat: 27).
8. ” i a  t rit munții lui.”(An-Nazi'at: 32)

Comentariu  tiin ific

Datorită rota iei pământului în jurul axei sale, se produce forța centrifugă, care aruncă în afară ceea ce se află pe suprafa a pământului. La rândul său, forța gravita ional  atrage ceea ce se află pe pământ, spre centrul său. Datorită faptului că forța centrifugă este egală cu forța gravita ional , pământul nu se înclină  i nu se perturb , în ciuda rotirii sale. Dar pentru ca forța centrifugă să fie egală cu forța gravita ional , este nevoie ca scoarța terestră să fie echilibrată în toate componentele sale, iar munții joacă un rol însemnat în acest echilibru, datorită rădăcinilor lor, care pătrund ad nc în straturile pământului. Munții sunt pentru pământ ceea ce este ancora pentru

vapor și ceea ce sunt țăruii pentru cort. Ei sunt asemenea aisbergului care plutește pe mare; se afundă și se ridică pe pământ, fără ca noi să ne dăm seama, asemenea aisbergului care se înalță și se cufundă în apele oceanului. Acest rol, pe care munții îl au în menținerea echilibrului pământului, nu a fost descoperit de știință, decât în secolul XIX, de către savanții Eurie (1854) și Duitton (1889).

Îi întrebăm pe aceia care au îndoială în privința Coranului cel Sfânt și a Trimisului cel generos: Cine l-a învățat pe Profet știința despre munți și în ce lucrare a cercetătorilor din antichitate există informații despre munți, despre felul în care s-au format și s-au înalțat, despre rolul lor în împiedicarea tulburării sau balansării pământului, în pofida rotirii în jurul axei sale? Acestea sunt fapte care nu au devenit cunoscute decât în secolele XIX și XX și care nu au fost cunoscute cu cincisprezece veacuri în urmă, decât de către Creatorul munților - Allah Preaslăvitul și Preaînaltul.

În sfârșit, probitatea științifică ne obligă să menționăm faptul că Ali ben Abi Talib - Pacea asupra lui! a comentat într-o manieră științifică uluitoare ceea ce se menționează în Coranul cel Sfânt și în Tradiția Nobilă despre rolul munților în asigurarea echilibrului pământului. Astfel, în predica lui citim: "și a fixat prin stânci legănarea pământului"; în predica 89 citim: "și a echilibrat cu ajutorul munților rocile lui"; în predica 204 citim: "și i-a făcut pe ei reazem pentru pământ și i-a sprijinit pe ei cu țărui și a liniștit mișcarea lui".

4- FOLOASELE MUNȚILOR

"Și munții i-a fixat,..."

Munții reprezintă factorul principal în acumularea apei dulci și în fixarea solului. Dacă nu ar fi munții, cea mai mare parte a apei căzute din cer s-ar scurge în mare fără să se adune în pământ și ar purta solul cu ea. Acest adevăr științific pare astăzi axiomatic, dar știința nu l-a cunoscut decât în urmă cu ceva mai bine de o sută de ani. Cei mai mulți hidrologi credeau până la mijlocul secolului XIX că sursele apelor dulci și izvoarele subterane se află în apa de mare, care s-ar infiltra în straturile pământului, unde s-ar purifica de sarea din ea și apoi ar izbucni sub forma râurilor, pentru a se întoarce din nou în mare. Dar Revelația a arătat că sursa apei dulci se află în cer și nu în mare, după cum a arătat care este rolul munților înalți în acumularea apei și în formarea râurilor cu apă dulce: "Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer, pe care v-o dăm de băut, însă voi nu o puteți strânge "(Al-Hijr: 22). Sursele apelor Nilului nu au fost

cunoscute în secolul XIX (1862), când descoperitorii Speke și Grant au confirmat că apele Nilului Alb provin din impactul dintre vaporii de apă, care se ridică din Oceanul Indian și munții înalți din Kenya, unde se condensează la impactul cu vârfurile reci ale munților și se transformă în cascadele ce constituie izvoarele acestui afluent al Nilului. Aproximativ asemănător stau lucrurile și în cazul fluviului Congo. Constatăm legătura dintre munții înalți și apele dulci și în cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Și nu am făcut pe el munți trainici, semeți și nu v-am dat vouă să beți apă dulce?" (Al-Mursalat :27). Munții joacă rolul unui filtru pentru zăpezile care le acoperă vârfurile și apele care cad peste ei, întrucât apa se scurge foarte încet către straturile lor interioare și pământul din vecinătatea lor, unde se acumulează apele freatice. Dacă nu ar exista munții, cea mai mare parte a apei căzute din cer s-ar scurge în mare, adevărindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Și Noi am pogorât apă din cer cu măsură. Apoi, Noi am făcut să stea în pământ, cu toate că avem puterea să o facem să dispară " (Al-Mu'minun: 18).

Munții bogați care se reînnoiesc

"În munți sunt dâre albe și roșii, cu felurite culori, și stânci foarte negre?!" (Fatir: 27).

Ne-am oprit îndelung asupra cuvântului judad "dâre", pe care cele mai multe comentarii ale Coranului l-au explicat ca însemnând "cărări" și prin aceasta s-a limitat sensul versetului sfânt la următoarele: "A creat munții pe care sunt dâre de diferite culori". Dar se știe că acest cuvânt are mai multe sensuri, așa după cum aflăm din „Lisan al-Arab”: judad este plural de judda, cu sensul de "cărări". Dar judad este și plural de jadda, cu sensul de lucru care se reînnoiește. Iar jadd înseamnă "bogat", ca în ruga Trimisului cel generos : "Doamne, nu poate nimeni împiedica ceea ce ai dat și nu poate nimeni să dea ceea ce ai oprit, și nu este de folos măreția celor măreți, în fața Ta!". Un alt sens al cuvântului judad, în afară de "cărări", este acela de "lucruri bogate, care se reînnoiesc".

Pornind de la aceasta, constatăm dar - Allah știe cel mai bine ! - că versetul lui Allah Preaînaltul "A creat munții pe care sunt dâre de diferite culori" are și un alt sens, adică Domnul a făcut ca unii munți să se reînnoiască și să dispună de bogății. Oare a descoperit știința despre munți ceva de acest fel? Explorarea Polului Sud a început în anul 1820 și s-a descoperit că este vorba de un continent acoperit de zăpezi înghețate care se ridică până la înălțimea de 1500 metri și că acest munte uriaș de gheață care se reînnoiește de

milioane de ani reprezintă 90% din rezervele de apă dulce pe care Creatorul le-a depus în pământ.

Munții care conțin fier, cupru, aur, pietre prețioase, marmură de diverse culori sunt, de asemenea, o sursă de bogăție, care doar rareori se epuizează. Dimpotrivă, această bogăție se reînnoiește încet, cu trecerea timpului, în ciuda amenințării cu epuizarea venită din partea omului și a factorilor naturali, așa cum sunt aerul, soarele și apa, și aceasta pentru că munții au rădăcini adânci în straturile pământului și, pe măsură ce vârfurile și platourile lor se uzează, se ridică rădăcinile din adâncul pământului și reînnoiesc ceea ce au consumat omul și natura. Munții Apalași din America de Nord, de pildă, în ciuda vârstei lor estimate la mii de milioane de ani și a factorilor de eroziune, continuă să fie semeți și înalți însă ei nu mai au rădăcini în adâncul pământului.

„Și la munți, cum sunt ei ridicați” (Al-Ghașiya: 19).

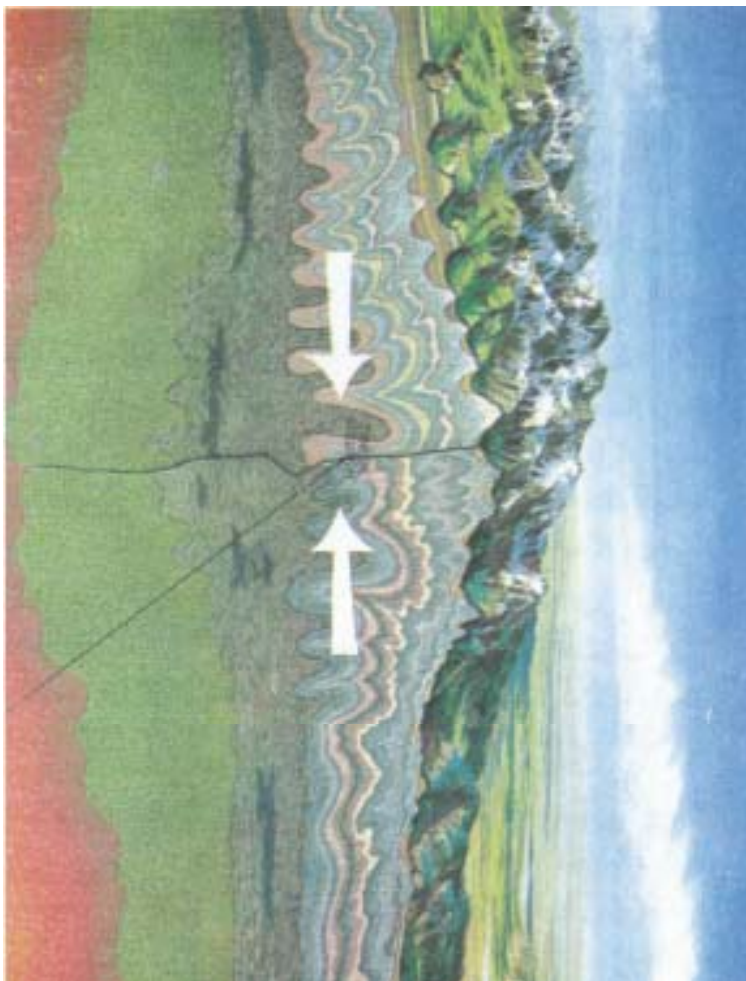

Fig. 9: Schița de mai sus demonstrează că pământul cu crăpături este alcătuit din plăci tectonice care se apropie sau se îndepărtează unele de altele. Când două plăci se apropie și se ciocnesc, cea mai grea dintre ele se scufundă sub cea mai ușoară și o ridică sus. În felul acesta, s-au înălțat unele masive muntoase, așa cum sunt Alpii, Himalaya sau Anzii.

**„El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine
cu voi” (An-Nahl: 15)**

Fig. 10: O fotografie splendidă luată de scufundătorii de pe batiscaful Calypso, specializat în cercetarea mărilor. În ea se vede fundul Oceanului Atlantic cu numeroasele crăpături peste care s-au depus și s-au răcit tonele de lavă vulcanică aruncate din adâncul pământului, din ele formându-se munți și insule vulcanice.

„Spune: „El este în stare să trimită împotriva voastră pedeapsă, fie de deasupra voastră, fie de sub picioarele voastre” (Al-An'am: 65).

Fig. 11: O fotografie splendidă a erupției vulcanului de pe muntele Tolbatchik din fosta Uniune Sovietică, produsă la 6 iulie 1975, când lava aruncată a atins viteza de 50 kilometri pe oră.

CAPITOLUL III

"Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite"

REFERIRI ȘTIINȚIFICE ALE VERSETELOR SFINTE LA ÎNVELIȘUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI

"Noi le vom arăta semnele Noastre [în cele mai îndepărtate] zări [ale pământului] și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că, el [Coranul], este Adevărul. Oare nu este de ajuns că Domnul tău este Martor la toate?"(Fussilat: 53).

"Am fost o comoară ascunsă și am voit să fiu cunoscut și, de aceea, am creat făpturile pe el, ca să Mă cunoască "

(Hadis sacru)

"De ce a fost creat Universul? Ce L-a determinat pe Creator să creeze Universul pe care îl cunoaștem?

Ce a fost înainte de existența Universului?

Lumea perfecțiunii și a temporalității... lumea armoniei absolute...

Doar principiul primordial era acolo, în inexistență... O forță nelimitată, fără început sau sfârșit ...

Apoi, într-o clipă măreață, Creatorul a decis să facă o oglindă a existenței Sale și a fost Universul ... Oare așa să fi fost începutul? Probabil că știința nu o va spune direct, însă știința în tăcerea ei s-ar putea să fie o dovadă a simțămintelor noastre interioare".

Jean Guyton

filozof contemporan

ÎNVELIȘUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI ÎN CORANUL CEL SFÂNT

Învelișul atmosferic al pământului este un scut protector care înconjoară pământul din toate părțile. Alături de soare, de apă, de plante, de particularitățile astronomice și geologice ale pământului, este unul din factorii principali care a făcut posibilă viața pe suprafața planetei pământ, spre deosebire de celelalte plante din sistemul solar. Studiul științific despre învelișul atmosferic a început în cea de a doua jumătate a secolului XVII și omul continuă să mai descopere și astăzi informații despre acest scut protector care a contribuit la transformarea pământului într-un "pat", "loc de odihnă" și "așternut" pentru ființele care trăiesc pe fața lui.

Coranul cel Sfânt s-a referit la învelișul atmosferic în numeroase versete, numindu-l "un acoperiș ridicat", "un acoperiș bine păzit", "cerul cel mai de jos", "șapte ceruri întărite", "șapte ceruri", "șapte straturi", "șapte ceruri unul peste altul", "cerul cu revenirea ploii", "cerul bine întocmit" - așa cum constatăm din versetele următoare:

"El este Acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe pământ, apoi, s-a înălțat în cer și a tocmit cele șapte ceruri și El este Atoateștiutor"(Al-Baqara: 29).

"Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și totuși ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui" (Al - `Anbiya` : 32).

"Deasupra voastră, am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații" (Al-Mu`minun: 17).

"Apoi, s-a întors către cer - care era un fum - și i-a zis lui și pământului: Veniți amândoi, de voie sau fără de voie!" Și au răspuns ei: "Venim, supunându-ne de bunăvoie !"/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor" (Fussilat: 11-12).

"Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele coboară porunca [Sa], pentru ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința [Sa]"(At -Talaq: 12).

"Acela care a creat șapte ceruri unul peste altul, fără să vezi nici o nepotrivire în creația Celui Milostiv. Întoarce-ți privirea! Oare vezi tu vreo crăpătură ?"(Al-Mulk: 3).

"Oare nu ați văzut voi cum a creat Allah șapte ceruri, unul peste altul?" (Nuh: 15).

"Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături ?" (Qaf: 6).

"Pe cerul cel bine întocmit !"(Adh-Dhariyat: 7).

"Pe cerul cel cu revenirea [ploii]" (At-Tariq : 11).

În versetele enumerate cunoscătorul învelișului atmosferic al pământului găsește principiile de bază ale acestei științe, așa cum a descoperit-o omul cu numai puțin timp în urmă.

Cât despre musulmanul neinformați în privința detaliilor științifice ale structurii învelișului atmosferic, aceste lucruri nu-i vor deveni vizibile decât dacă, printr-un studiu științific simplu al informațiilor cuprinse în fiecare verset și în lumina istoriei descoperirii lor de către om, i se va arăta miracolul științific coranic, prin intermediul căruia vom găsi dovada indiscutabilă a existenței Creatorului și a faptului că Sfântul Coran reprezintă Cuvântul lui Allah Preaînaltul. Prin aceasta dovedim de

asemenea stupiditatea logicii acelor care se îndoiesc de Allah, de Coranul cel Sfânt și de știința lui, fără să se bazeze pe vreo dovadă. De asemenea, îl transferăm pe musulman de la credința instinctivă la credința statornică bazată pe știință, căci orice credință adevărată este în opinia noastră și mai ales în secolul XX rezultatul unui studiu științific al versetelor lui Allah, înainte de a fi o chestiune afectiv - emoțională. Nu există angajare față de învățăturile Islamului fără o credință adevărată și nu există credință adevărată fără un argument categoric, iar argumentele categorice sunt constantele științifice coranice, adeverind spusele lui Allah Preaînaltul: "Și cei cărora li s-a dat știința văd că ceea ce ți s-a timis de către Domnul tău, este Adevărul care călăuzește către calea Celui Puternic și Celui Vrednic de Laudă" (Saba: 6); "Aceasta este o vestire pentru oameni, pentru ca să fie preveniți prin ea și pentru ca să știe că El este un Dumnezeu Unic și să ia aminte cei înzestrați cu judecată !" (Ibrahim : 52). Și s-a relatat că Trimisul cel generos a spus: "Și oare este Coranul de folos, fără de știință?".

1- "OARE NU AȚI VĂZUT CUM A CREAT ALLAH ȘAPTE CERURI UNUL PESTE ALTUL?"

Istoria descoperirii informațiilor despre învelișul atmosferic al pământului

Până în secolul XVII, cunoștințele omenirii despre învelișul atmosferic al pământului erau neînsemnate. Ele se limitau la ceea ce le parvenise de la Aristotel și de la învățații din Grecia antică. Aceștia își închipuiau că Universul este alcătuit din patru straturi: stratul pământului solid, stratul apei, stratul aerului și stratul focului. Ceea ce depășea aceste straturi era, pentru Aristotel și adepții lui, o lume alcătuită din elementul ceresc pe care l-au numit eter.

Prospectarea primului strat al învelișului atmosferic a început în anul 1644, când savantul italian Torricelli a descoperit principiul barometrului, care a dovedit că aerul are greutate. Apoi, în anul 1777, Lavoisier a descoperit că aerul este un amestec gazos, alcătuit din oxigen în procent de 21%, azot în procent de 78% și gaze rare în procent de 1%.

În secolele XVIII, XIX și XX, odată cu descoperirea aerostatului, avionului și a sateliților artificiali, omul a aflat multe lucruri sigure despre diversele straturi ale învelișului atmosferic care înconjoară pământul și pe care savanții l-au împărțit în cinci zone cu șapte straturi, dispuse de jos în sus astfel:

1 - Zona troposferei, adică în care se produc schimbările. Aceasta este bolta albastră a cerului, care se înalță imediat deasupra noastră și prin care se zăresc stelele și celelalte corpuri cerești. Coranul cel Sfânt a numit-o "cerul cel mai de jos ": "Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor"(Fussilat: 12); "Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat Noi și cum nu are el nici un fel de crăpături?" (Oaf :6); "Noi am împodobit cerul cel mai apropiat cu podoaba stelelor "(As-Saffat:6). Această zonă este compusă în cea mai mare parte din aerul care alcătuiește un strat ce se ridică până la înălțimea de 15 kilometri în zona ecuatorului și 8 kilometri la poli.

2 - Zona stratosferei, adică sfera straturilor care se întind de la 15 kilometri până la 50 de kilometri deasupra suprafeței mării. În această zonă există stratul de ozon - un gaz alcătuit din trei atomi de oxigen. Acest strat a fost descoperit în secolul XX de savanții Fabry (1931), Chapman și alții și a fost fotografiat de sateliții artificiali cu câțiva ani în urmă, care au găsit în el o mare gaură, în regiunea Polului Sud, datorată poluării mediului, așa cum vom explica mai jos.

3 - Zona mezosferei, ce se întinde între 50-80 kilometri deasupra suprafeței mării. În ultima ei secțiune se află primele straturi ionizate, numite științific stratul D sau stratul Kennely - Heaviside, după numele savanților care l-au descoperit.

4 - Zona termosferei, adică sfera caldă, care se întinde între 80 - 500 kilometri deasupra suprafeței mării. În ea există două straturi de gaze ionizate: stratul F1, la înălțimea de 200 kilometri de deasupra suprafeței mării și stratul F2, la înălțimea de 300 kilometri deasupra suprafeței mării, numite și straturile Appleton, după numele descoperitorului lor, care a obținut premiul Nobel pentru fizică datorită acestei descoperiri în anul 1947.

5 - Zona exosferei , adică sfera exterioară, care se întinde la înălțimea de peste 500 kilometri deasupra suprafeței mării, până la câteva mii de kilometri, neavând limite precise cu spațiul exterior. Sateliții artificiali au descoperit recent în această zonă două straturi: un strat inferior compus din heliu și numit heliosferă, descoperit de sateliții artificiali Echo I și Explorer VII, în anii 1961 și 1963, și un strat superior compus din hidrogen, numit protosferă, care se întinde până la înălțimea de 70000 kilometri deasupra suprafeței mării, înainte de a se topi în ceea ce se numește vidul cosmic, existent între corpurile cerești și care nu este un vid total, așa după cum s-a considerat până de curând.

Așadar, constatăm că omul a văzut deasupra sa în decursul ultimului secol șapte ceruri unul peste altul, așa după cum se menționează în ultima dintre sursele științifice, respectiv:

- 1 - Stratul de aer care se întinde de la suprafața mării până la înălțimea de 15 kilometri .
- 2 - Stratul de ozon existent la înălțimea de 24 kilometri deasupra suprafeței mării.
- 3 - Primul strat ionizat, sau stratul D, existent la înălțimea de 90 kilometri față de suprafața mării.
- 4 - Cel de al doilea strat ionizat sau stratul F1, existent la înălțimea de 200 kilometri față de nivelul mării.
- 5 - Stratul ionizat F2, situat la înălțimea de 300 kilometri față de nivelul suprafeței mării.
- 6 - Stratul de heliu, situat la înălțimea de peste 500 kilometri față de suprafața mării.
- 7 - Stratul de hidrogen, care se întinde departe în spațiul extraterestru, la peste 1000 kilometri față de suprafața mării.

Comentariu:

Așa după cum am menționat mai înainte, vom discuta în detaliu despre cuvintele "cer " și "ceruri" care au în Coranul cel Sfânt câteva sensuri, dar noi le-am limitat aici la desemnarea învelișului atmosferic care înconjoară pământul . Dorim, în același timp, să atragem atenția asupra următorului principiu coranic: fiecare dintre versetele sfinte în care se vorbește despre ceruri începe cu întrebarea "oare nu au văzut?" sau cu întrebarea "oare nu a văzut?" sau cu propoziția "le vom arăta lor". Aceasta înseamnă că omul va vedea, mai devreme sau mai târziu, conținuturile științifice ale acestor versete, căci omul nu a văzut, de pildă, că învelișul atmosferic al pământului este alcătuit din șapte straturi decât în secolul XX.

2. ORIGINEA ÎNVELIȘULUI ATMOSFERIC ȘI COMPENENTELE LUI

"Apoi, s-a întors către cer -care era un fum "

"Apoi, s-a întors către cer - care era un fum - și i-a zis lui și pământului: Veniți amândoi, de voie sau fără de voie! Și au răspuns: Venim, supunându-ne de bună voie!/. Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai

jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor" (Fussilat: 11-12).

Aceste versete sfinte detaliază sensul cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "El este Acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe pământ, apoi, s-a înălțat în cer și a tocmnit cele șapte ceruri și El este Atoateștiutor " (Al-Baqara : 29).

Ca și al cuvintelor: "Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele, coboară porunca (Sa), ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința (Sa)" (At-Talaq: 12).

Învelișul atmosferic și pământul nu au avut, în urmă cu peste patru miliarde de ani, forma și structura actuală. Pământul și învelișul său atmosferic și-au schimbat structura în decursul sutelor de milioane de ani, așa după cum au estimat savanții, și, în decursul a două zile, adică a două scurte intervale de timp, așa după cum ne spune Revelația, astfel încât a devenit "Pământul un loc de odihnă și cerul edificiu" pentru viețuitoare. Acesta este unul din înțelesurile cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "Apoi, s-a întors către cer - care era ca un fum - și i-a zis lui și pământului: "Veniți amândoi de voie sau fără de voie!" Și au răspuns: "Venim , supunându-ne de bună voie!"/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile", în sensul că voința Domnului a impus ca pământul să fie alcătuit din șapte straturi (fiecare strat numindu-se cer). Și tot voința lui Allah a alcătuit învelișul atmosferic al pământului (la care s-a făcut aluzie ca fiind un cer și care a fost văzut ca fiind fum, adică gaz) din șapte ceruri adică straturi, în cursul a două zile, adică a două perioade de timp, pe care savanții le-au estimat la aproximativ un miliard de ani și Allah știe mai bine! Primele viețuitoare de pe pământ au apărut în oceane din algele albastre, aproximativ cu trei miliarde șapte sute de milioane de ani în urmă, adică după trecerea a circa un miliard de ani de la formarea pământului.

Cât despre structura învelișului atmosferic, Domnul l-a descris ca fiind fum - un cuvânt care desemnează orice corp gazos, precum și structurile învelișului atmosferic care sunt compuse tot din gaze:

Primul strat al învelișului atmosferic este constituit, în majoritatea sa din aer, alcătuit din 21% oxigen ,78% azot și 1% gaze rare.

Cel de-al doilea strat este constituit din ozon.

Straturile al treilea, al patrulea și al cincilea sau straturile ionizate, sunt constituite din atomi de gaze încărcăți cu electricitate .

Stratul al șaselea este constituit din heliu.

Stratul al șaptelea este constituit din hidrogen.

Este demn de menționat că diversele straturi ale învelișului atmosferic înconjoară pământul din toate părțile, fără să existe în ele nici un fel de breșe

sau orificii. Mai exact, globul pământesc se află în interiorul a șapte alte sfere, fiecare dintre ele fiind din ce în ce mai mare. Observăm aici miracolul științific care subzistă în vorbele "vreo crăpătură" din cuvintele lui Allah Preaînaltul : "Acela care a creat șapte ceruri unul peste altul, fără să vezi nici o nepotrivire în creația Celui Milostiv. Întoarce-ți privirea! Oare vezi tu vreo crăpătură?"(Al-Mulk: 3) și "crăpături" din cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și L-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături?"(Qaf : 6).

Notă

Ne-am întrebat îndelung despre sensul cuvintelor lui Allah Preaînaltul din adresarea Lui făcută cerului și pământului: "Apoi, s-a întors către cer - care era ca un fum - și i-a zis lui și pământului: "Veniți amândoi de voie sau fără de voie!" Și au răspuns: "Venim, supunându-ne de bună voie!"(Fussilat: 11). Probabil unul din sensuri este acela că Allah Preaînaltul le-a dat cerului și pământul libertatea de a alege calea prin care vor fi create : calea cauzelor și a efectului sau fără cauze, adică prin rostirea cuvântului "Fii", iar cerurile și pământul au ales calea cauzelor și a efectului, zicând: "Venim, spunându-ne de bună voie".

Se cuvine să menționăm, de asemenea, aici faptul că se adresează cerurilor și pământului, ca și cum ele ar fi făpturi raționale sau vii, știut fiind că toate făpturile lui Allah Îi aduc Lui laudă și se prosternează dinaintea Lui: "Îl preamăresc cele șapte ceruri și pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-L aducă laude, însă, nu pricepeți preamărirea lor. Dar El este Blând și Iertător"(Al - Isra': 44). Așadar, ele beneficiază din punctul de vedere al Coranului de puteri raționale, pe care nu am izbutit încă să le înțelegem și pe care probabil că știința le va descoperi în viitor. Cei mai mulți biologi limitează astăzi sensul vieții doar la ființele care se nasc, cresc și se înmultesc, dar această definiție este, în opinia noastră, deficitară. Dar unii savanți și-au schimbat această optică. În numărul 853 din octombrie 1988 al revistei franțuzești " Știința și viața", a apărut un articol intitulat "Pământul este o ființă vie?" scris de cercetătorul englez James Lovelock, în care acesta afirmă, în esență, că pământul, împreună cu rocile și straturile din care se compune, este în realitate o ființă vie, cu personalitate distinctă. Articolul a stârnit zarvă printre biologi, geologi, și ecologi, ceea ce a determinat organizarea unei dezbateri științifice în orașul american San Diego, organizată la inițiativa Asociației Geofizice, care se ocupă de științele pământului, la care au luat parte adepți și adversari ai acestei opinii. La rândul său, cunoscutul oceanograf Yves Cousteau, care și-a petrecut întreaga viață în tovărășia mării, a scris că mările, alături de

făpturile care trăiesc în ele sunt și ele în realitate o ființă vie pe care trebuie să o respectăm, atunci când avem de-a face cu ea.

3. ȘI AM DURAT DEASUPRA VOASTRĂ ȘAPTE [CERURI] ÎNTĂRITE"

Domnul a descris cerurile de deasupra noastră ca fiind șapte întărite, adică șapte straturi cu o alcătuire trairică. Comentariul științific simplu asupra particularităților straturilor învelișului atmosferic explică astfel miracolul științific ascuns în versetul de mai sus:

Primul strat al învelișului atmosferic este stratul de aer, cu o greutate mare, estimată la zece milioane de miliarde de tone (10¹⁵ tone). De asemenea, el este destul de rece, temperatura în straturile sale superioare coborând până la minus 57 grade.

Cel de al doilea strat - stratul de ozon - este puternic prin influența pe care o are asupra făpturilor. El este scutul care apără pământul de razele ultraviolete dăunătoare ființelor. Conform estimărilor științifice, este suficient să se reducă cu doar 5% cantitatea de ozon pentru ca rata cazurilor de cancer al pielii să ajungă în întreaga lume la o jumătate de milion, în fiecare an .

Cel de al treilea strat - stratul D - se caracterizează printr-o răcire puternică, temperatura sa coborând la minus 90 grade .

Straturile al patrulea și al cincilea - F1 și F2 sau straturile ionizate - se caracterizează printr-o temperatură foarte ridicată, care ajunge la 1000 grade C.

Cât despre straturile al șaselea și al șaptelea - de helium, și respectiv de hidrogen - , ele au fost descoperite abia în anul 1961 și nu am găsit în sursele științifice care se referă la ele nimic despre calitățile și funcțiile lor, pentru a le putea prezenta cititorului.

4 - "PE CERUL CU REVENIREA "

A reveni - a repune un lucru în poziția inițială

Cerul este orice plafon care umbrește ceea ce se află sub el și orice lucru din Univers situat deasupra noastră este, pentru noi, cer.

Am explicat într-o carte anterioară sensurile versetului de mai sus, înțelegând prin cer Universul. În paragrafele următoare vom extinde comentariul științific, înțelegând prin ceruri doar învelișul atmosferic al

pământului. Savanții în domeniul climatologiei l-au împărțit, așa după cum am menționat, în cinci zone care conțin șapte straturi, fiecare dintre ele caracterizându-se prin efectul de revenire .

Prima zonă sau cerul inferior sau zona troposferei face să revină în pământ vaporii de apă care urcă din el sub forma norilor, după cum face să revină pe pământ, mai ales în timpul nopții, prin intermediul gazului bioxid de carbon, cea mai mare parte a căldurii reflectate și care se înalță din el. În consecință, împiedică apariția unei diferențe mari între temperatura din timpul zilei și cea din timpul nopții, așa cum se întâmplă cu celelalte planete, care nu sunt înconjurate de un înveliș atmosferic protector. Învelișul atmosferic joacă pentru pământ și pentru ființele de pe el același rol pe care îl îndeplinesc serele artificiale pentru plante. Noaptea, pământul este pentru noi și pentru celelalte făpturi un veșmânt în sensul că noi putem suporta diferențele de temperatură din majoritatea zonelor pământului datorită învelișului atmosferic, în vreme ce temperatura de pe celelalte planete coboară, în timpul nopții, până la minus 180 de grade, așa încât ființele nu o pot suporta ca veșmânt. Având în vedere aceste lucruri, putem înțelege miracolul științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Și am făcut din noapte un veșmânt”(An-Naba': 10). La fel stau lucrurile și în legătură cu ziua pământului, căci oricât de mari ar fi diferențele de temperatură în diversele sale zone, ființele pot trăi ziua, în vreme ce nici o ființă nu poate trăi pe celelalte planete în timpul zilei, când temperatura poate să ajungă la plus 400 grade. Pornind de la aceasta, putem înțelege miracolul științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Și am făcut ziua pentru agonisirea hranei”(An-Naba': 11), precum și de ce pământul, spre deosebire de celelalte planete, este pat, așa după cum a grăit Allah Preaînaltul: “Și oare nu am făcut Noi pământul un pat”(An-Naba': 6).

Cea de a doua zonă a învelișului atmosferic îndeplinește, de asemenea, funcția de revenire, făcând să coboare ploaia și aducând apa pe pământ , de unde ea se ridică, în fiecare zi, sub forma norilor. De asemenea, el face să revină gazul ozon (O3), datorită razelor ultraviolete în elementul oxigen (O2) și atomul de oxigen (O1), din care este alcătuit gazul ozon (O3), după următoarea ecuație: razele ultraviolete + gazul ozon = elementul oxigen (O2) + atomul de oxigen (O1).

Zona a treia și a patra din învelișul atmosferic îndeplinesc funcția de revenire datorită straturilor ionizate D, F1, F2, existente la înălțimile de 90, 200, 300 de kilometri deasupra suprafeței mării. Aceste straturi, alcătuite din ionii încărcăți cu sarcină electrică pozitivă, acționează ca o oglindă, reflectând undele radio lungi și medii, precum și unele unde scurte care vin dinspre pământ și le fac să revină pe pământ, după cum reflectă aceleași

unde venite din spațiul extraterestru în direcția din care vin. Principiul radioului, legăturilor fără fir și al televiziunii, se bazează pe aceste straturi ionizate din învelișul atmosferic care fac să revină pe pământ emisiunile stațiilor de emisie răspândite în lume. Meritul acestor descoperiri li se datorează lui Marconi, Kennely și Heaviside, care au descoperit particularitatea spuselor lui Allah PreaÎnaltul: “Pe cerul cel cu revenirea!” (At - Tariq: 11), la începutul secolului XX și rezultatul a fost descoperirea radioului.

Cea de a cincea zonă a învelișului atmosferic - exosfera îndeplinește, de asemenea, funcția de revenire și aceasta prin intermediul câmpului magnetic al pământului (magnetosfera), despre care vom vorbi în continuare în detaliu.

5.CÂMPUL MAGNETIC AL PĂMÂNTULUI

“Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și, totuși, ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui”

Știința a descoperit în anul 1958 cu ajutorul satelitului artificial Explorer că învelișul atmosferic cu cele cinci zone și cu cele șapte straturi ale sale este protejat de razele cosmice și de vânturile solare ucigătoare cu ajutorul centurilor Van Allen, numite astfel după savantul care le-a descoperit, care se înalță între 1000 și 65000 kilometri față de nivelul mării și se întind pe o lățime de 7500 kilometri și că aceste centuri constituie un scut protector al pământului și al învelișului său atmosferic. Funcția acestui scut, care provine din câmpul magnetic al pământului, este apărarea pământului și a învelișului său atmosferic de razele cosmice care provin de la stele și îndeosebi de razele vânturilor solare a căror viteză poate să ajungă până la 1,5 milioane kilometri pe oră. Dacă nu ar exista câmpul magnetic al pământului, care protejează învelișul atmosferic al pământului și pământul, razele gama, razele necunoscute, razele alfa și cea mai mare parte a razelor infraroșii ar ucide ființele pământești și nu ar putea exista viață pe pământ. Aurora boreală este rezultatul infiltrării razelor cosmice prin acest scut protector în învelișul atmosferic în zona polilor și ea reprezintă unul din priveliștile cerești fermecătoare, care colorează cerul polilor și al zonelor din apropierea lor cu tablouri ce constituie o atracție turistică.

Acesta este un aspect științific al sensurilor cuvintelor lui Allah PreaÎnaltul: “Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și, totuși, ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui” (Al- Anbiya': 32), dacă limităm sensul cuvântului “cer” la faptul că el este învelișul atmosferic al pământului. Dar dacă înțelegem prin cuvântul “cer” tot ceea ce se află

deasupra noastră, adică Universul și ceea ce conține el, atunci întregul Univers este păzit de legile orânduite de Domnul, care ridică galaxiile, stelele și planetele și le ține astfel, împiedică cerul să cadă pe pământ, decât cu îngăduința Sa, și împiedică cerurile și pământul să dispară, decât cu îngăduința Sa, așa cum aflăm din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “El ține cerul să nu cadă peste pământ, decât cu voia Sa”(Al-Hajj: 65) și “Allah ține cerurile și pământul ca să nu se prăbușească. Iar, dacă s-ar prăbuși, nimeni, după El, nu le-ar mai putea ține! El este Răbdător și Iertător”(Fatir: 41).

6. DRUMURILE CERULUI

“Și pe cerul cu drumuri”

Sfântul verset de mai sus a fost comentat într-o carte anterioară, când am studiat cuvântul “cer” cu sensul său general, afirmând că el este orice plafon din Univers care-și aruncă umbra asupra noastră. În rândurile următoare, prin “cer” vom avea în vedere învelișul atmosferic al pământului.

Printre perechile cuvintelor lui Allah Preaînaltul “Și pe cerul cu drumuri”, se numără următoarele versete sfinte care le explică și pun în evidență dimensiunile lor științifice: “Deasupra voastră am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații”(Al-Mu'minun: 17); “Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite”(An-Naba': 12); “Oare nu se uită ei la cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi”(Qaf: 6). Am înșiruit aceste versete sfinte, cu toate că au fost menționate mai înainte, pentru ca cititorul să se oprească la cuvintele “deasupra voastră”, care fac aluzie la cerul situat imediat deasupra noastră, adică la învelișul atmosferic al pământului. Readucem, de asemenea, în atenție, în mod intenționat, aceste versete, pentru că sensul științific al cuvântului “cerul” ne-a impus un studiu serios în domeniul astronomiei, înainte de a putea cu ajutorul și prin harul lui Allah să extragem din versetele de mai sus conținuturile lor miraculoase, pe care știința nu le-a descoperit decât cu un secol sau doar cu câțiva ani în urmă. Omul nu a descoperit drumurile din învelișul atmosferic decât în a doua jumătate a secolului XX, atunci când a reușit să treacă prin straturile cerurilor în spațiul extraterestru. Fiecare navă terestră trebuie să urmeze o anumită traiectorie în timpul lansării de pe pământ și a traversării învelișului aerian care-l înconjoară, ca și în timpul revenirii pe pământ, pentru a nu se aprinde sau pentru a nu rămâne în spațiul extraterestru. Unele straturi ale învelișului atmosferic îndeplinesc, de asemenea, rolul de drumuri, pentru că deviază traiectoria razelor cosmice vătămătoare, înainte de a ajunge pe pământ, cu ajutorul centurii magnetice.

Revista franceză “Știința și viața” scrie în numărul său din martie 1986 la pagina 68 că știința a descoperit recent existența unor drumuri sau culoare numite “țevi de eșapament”, asemănătoare țevelor de evacuare a gazelor provenite din arderile care au loc în motoare și uzine.

Funcția acestora este de a curăți atmosfera pământului și de a o purifica de gazele provenite de la erupțiile vulcanice, incinerarea gunoaielor și fumul fabricilor și al motoarelor, prin ejecția lor departe, în straturile superioare ale învelișului atmosferic, prin intermediul vânturilor pe care a jurat Domnul, spunând: “Jur pe cele trimise în înalturi”(Al-Mursalat: 1). Dacă nu ar exista “cele trimise în înalturi” și căile cerului, ființele de pe pământ s-ar asfixia, din pricina milioane de tone de gaze dăunătoare care se înalță din pământ și de la ceea ce se află pe el. În lumina acestei explicații științifice, înțelegem sensul cuvintelor Sale: ”Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații” din versetul lui Allah Preaînaltul: „Deasupra voastră, am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații”(Al-Mu'minun-17). Dacă Domnul - mare este puterea Lui! - ar fi fost cu nebăgare de seamă atunci când a creat cerurile și pământul și nu ar fi rânduit în învelișul atmosferic drumuri care să devieze razele cosmice ucigătoare și meteoriții de la traiectoriile lor, împiedicându-i să ajungă pe pământ, dacă Domnul ar fi neglijat crearea unor canale în învelișul atmosferic, pe care să le urmeze gazele ce se înalță de pe pământ, creaturile de pe fața pământului ar fi pierit, iar dacă ar fi neglijat crearea unor drumuri în cer, pe care omul să le urmeze pentru a traversa învelișul atmosferic, nu ar fi ajuns de pe pământ pe lună și pe celelalte planete.

Unul dintre cele mai frumoase comentarii științifice pe care le-am citit este răspunsul pe care l-a dat imamul Ar-Rida - Pacea asupra lui! - cuiva care l-a întrebat care sunt cuvintele lui Allah „Și pe cerul cu drumuri?” El i-a răspuns: Ele sunt țesute spre pământ, apoi și-a încrucișat degetele mâinilor. Cel nedumerit l-a întrebat din nou: Și ce înseamnă țesute spre pământ, căci Allah a zis: „a înălțat cerurile fără stâlpi pe care să-i vedeți”(Ar-Ra'd: 2)? Imamul i-a răspuns: Există stâlpi, dar, voi nu-i vedeți .. Stâlpii pe care noi nu-i vedem, sunt forța gravitațională, forța nucleară puternică și forța nucleară slabă și forța electromagnetică. Aceste patru forțe leagă lucrurile unul de altul, de la cea mai mică particulă din atom până la cele mai mari galaxii, așa după cum am explicat în lucrarea noastră despre știința astronomică a Coranului.

Observație

Încheiem acest capitol, răspunzând la o întrebare care, probabil, frământă mintea cititorului: oare cele șapte ceruri, care alcătuiesc învelișul atmosferic sunt acelea la care a ajuns Trimisul cel generos în timpul minunii voiajului său nocturn în cer (mi'raj)?

Răspunsul este că Trimisul a traversat și a parcurs distanțe mult mai lungi decât aceasta în timpul miraculosului voiaj nocturn (mi'raj). Conform textului revelației, el a ajuns până la Sidrat al Muntaha¹, unde se află grădina Adăpostului² și unde a văzut semnele mărețe ale Domnului său, așa cum sunt Paradisul, Infernul și altele: „L-a mai văzut el [adică îngerul Gabriel] la o altă coborâre,/ La Sidrat al-Muntaha,/ Lângă care se află grădina Adăpostului,/ Când lotusul era acoperit de ceea ce îl acoperă”(An-Najm: 13-16).

Dar întrucât Paradisul are, conform textului Revelației, o lățime egală cu lățimea cerurilor și a pământului („Grăbiți-vă, întrecându-vă, către iertarea Domnului vostru și către un Paradis într-atât de larg precum lărgimea cerului și a pământului, care a fost pregătit pentru aceia care au crezut în Allah și în trimișii Săi” (Al-Hadid: 21)), considerăm că Trimisul cel generos a ajuns în timpul minunii voiajului său nocturn în afara granițelor Universului pe care îl cunoaștem - dar, Allah știe cel mai bine! Iar, dacă ținem seama de granițele Universului actual, care sunt la o distanță de aproximativ treisprezece mii de miliarde ani-lumină (un an lumină = zece mii de miliarde de kilometri) și că Universul este într-o expansiune neîntreruptă („Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim”(Ad-Dharyat: 47)), ne dăm seama că ar fi absurd ca cineva să încerce, astăzi, să explice minunea voiajului nocturn în ceruri (al-mi'raj wa-l-isra') cu ajutorul științei. Miracolul nu poate fi explicat științific, ci numai cu ajutorul logicii. Miracolul nu are motivație la Creatorul motivelor, care poate - mare este puterea Lui! - să-l modifice sau să-l anuleze în momentul în care voiește, adevărind spusele Sale: „Și dacă voiește El un lucru, porunca Lui este numai să zică „Fii” și el este” (Ya-sin: 82).

(1) În traducere „lotusul sau jujubierul de la capăt”, un pom situat la dreapta Tronului, dincolo de care nu mai puteau trece îngerii.

(2) În care își aveau adăpostul sufletele celor mai apropiați.

**„Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite”
(An-Naba': 12)**

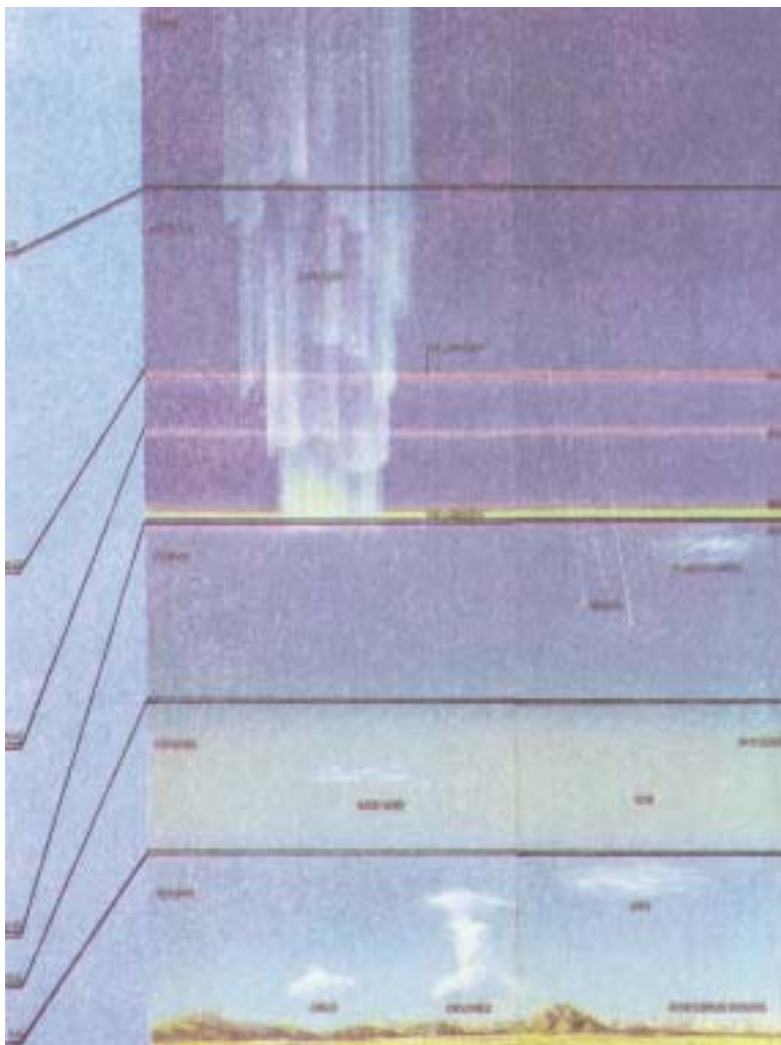

Fig. 12 Învelișul atmosferic terestru cu cele cinci zone ale sale și cu cele șapte straturi într-un desen explicativ

„Și pe bolta cea înaltă!” (At-Tur: 5)

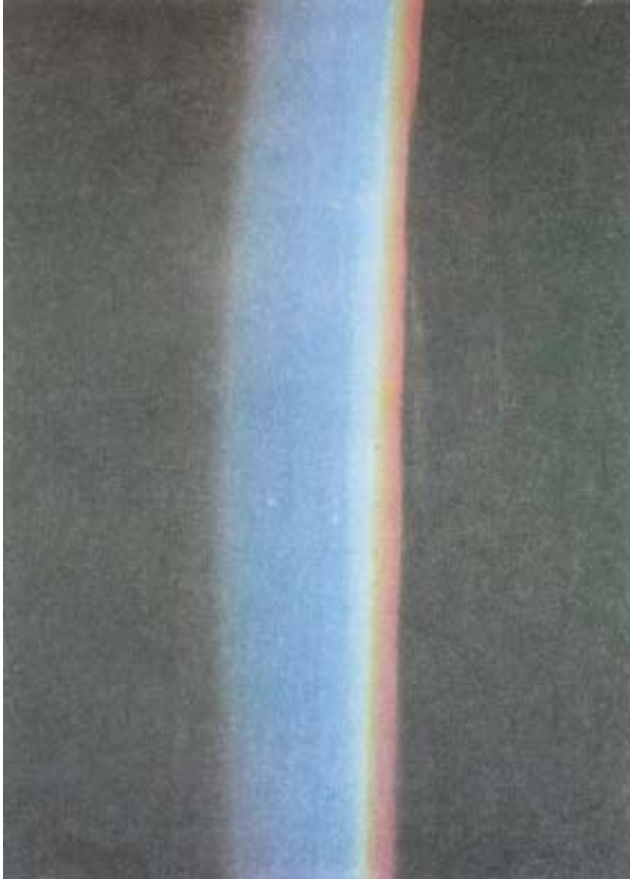

Fig. 13: Imaginea reală, în culori, a învelișului atmosferic care este bolta cea înaltă a pământului, surprinsă de camera Fundației pentru Studii Cosmice NASA, în zorii unei zile. Culoarea portocalie reprezintă stratul de ozon care absoarbe cea mai mare parte a razelor ultraviolete dăunătoare ființelor de pe pământ. Împreună cu celelalte straturi, alcătuiește un mijloc de împiedicare a razelor cosmice dăunătoare să ajungă pe pământ, confirmând cuvintele lui Allah Preaînaltul **„Deasupra voastră am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de făpturi” (Al-Mu'minun: 17).**

„Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și totuși ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui” (Al-Anbiya': 32)

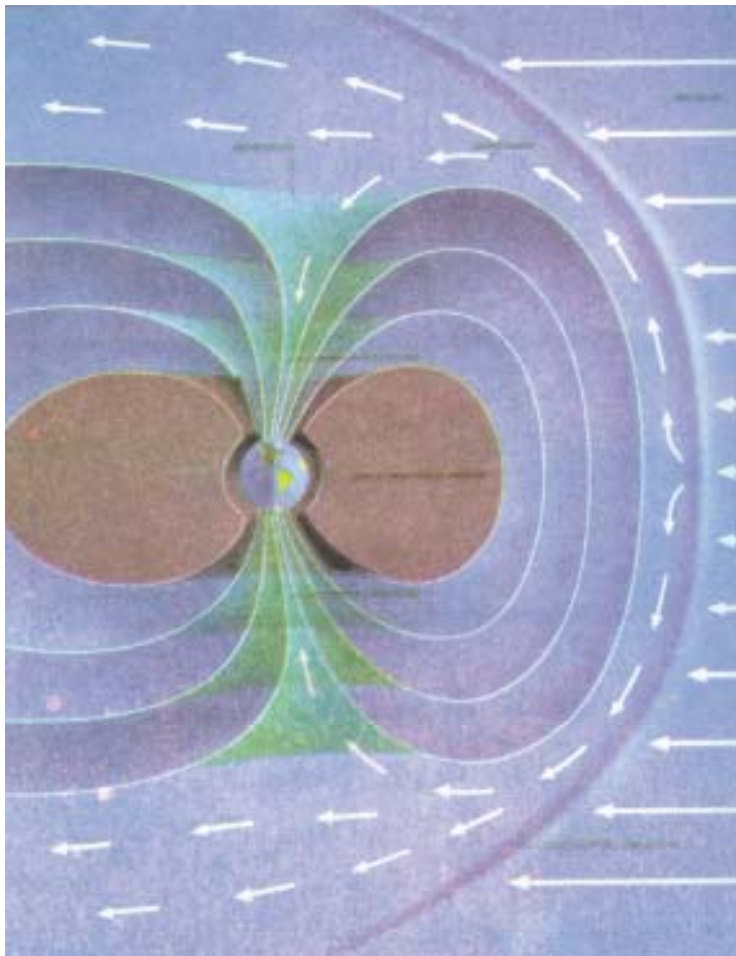

Fig. 14: Schiță explicativă care prezintă centurile lui Van Allen care înconjoară pământul și învelișul său atmosferic, cu excepția zonelor celor doi poli. Aceste centuri, care se întind între 1000 și 65000 de kilometri deasupra pământului, provin din câmpul magnetic terestru și au funcția de protejare a pământului și a învelișului său atmosferic de radiațiile cosmice și de vânturile solare dăunătoare ființelor vii.

CAPITOLUL IV

“(Jur) pe cele care risipesc, împrăștiind/
Și pe cele care poartă povara!”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE LA VÂNTURI ȘI NORI ÎN VERSETELE CORANICE

“Îl preamăresc cele șapte ceruri și pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-L aducă laude, însă voi nu pricepeți preamărirea lor. Dar El este Blând și Iertător” (Al-Isra: 44).

Arhanghelul Gavriil a venit într-o zi la Trimisul lui Allah (- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) care stătea trist, cu rănilor sângerând, după ce îl loviseră câțiva din neamul de la Mekka, și i-a zis lui: Ce-i cu tine? El i-a răspuns: Aceștia mi-au făcut cutare și cutare. L-a întrebat: Vrei să-ți arăt un semn? El i-a răspuns: Da! S-a uitat la un pom situat pe cealaltă parte a văii și i-a zis: Cheamă pomul acela! Și el l-a chemat și pomul a venit mergând până ce s-a oprit în fața lui. Arhanghelul i-a zis: Spune-i să se întoarcă! Și i-a zis el și s-a întors la locul de unde plecase. Atunci, Trimisul lui Allah i-a zis Arhanghelului: ”Îmi este de ajuns!“
(Hadis nobil consemnat de Ibn Maja în Sunan)

“Eu cred că materia este făcută din spirit și ea ne conduce direct la meditația asupra lui Dumnezeu”

Bergson

1.AERUL

“Dar nu! Jur pe ceea ce vedeți și pe ceea ce nu vedeți”

Creatorul a jurat pe toate făpturile vizibile și invizibile. Următoarele informații despre aer îi conferă cititorului o idee despre sensurile științifice conținute de versetul sfânt de mai sus. Aerul este una din binefacerile invizibile ale Creatorului, pe care El le-a hărăzit să fie un bun al tuturor. Dacă omul ar fi fost în stare să domine aerul, l-ar fi vândut și l-ar fi cumpărat și s-ar fi luptat pentru el, așa cum a procedat cu cele mai multe lucruri pe care Domnul i le-a făcut supuse și i le-a încredințat lui. Dar cei mai mulți dintre oameni nu au fost la nivelul acestei încrederi: “Noi am propus

cerurilor, pământului și munților, sarcina de a purta povara Adevărului, dar ele au refuzat să o poarte și le-a fost teamă de ea, însă s-a încărcat omul cu ea, căci el este tare nedrept [față de el însuși] și tare neștiutor” (Al-Ahzab: 72).

Făpturile de pe pământ trăiesc în oceanul gazos invizibil care este aerul și care înconjoară pământul din toate părțile, ridicându-se deasupra lui până la înălțimea de aproximativ șaisprezece kilometri. Aerul uscat este un amestec gazos compus din oxigen în proporție de 21%, azot în proporție de 78%, argon în proporție de 0,9%, bioxid de carbon în proporție de 0,003% și alte gaze rare, așa cum sunt metanul și altele. Dacă aceste procente s-ar dezechilibra într-o măsură foarte mică, s-ar strica rânduiala minunată care a făcut viața posibilă pe planeta Pământ. Este suficient să amintim că unul din motivele secetei care afectează de ani de zile întinse suprafețe ale pământului este creșterea procentului de bioxid de carbon, care s-a dublat în ultimul secol ca urmare a risipirii energiei și a poluării mediului. Savanții apreciază că omenirea se va autodistrage, dacă omul nu va pune capăt dezechilibrului balanței foarte precise stabilite de Stăpân, în ceea ce privește compoziția aerului, căci El ne-a prevenit în această privință, atunci când a grăit: “Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța/ Pentru ca voi să nu fiți nedrești la cumpănire” (Ar-Rahman: 7-8); “Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite” (Al-Qamar: 49).

Știința nu a descoperit gazele din care se compune aerul decât în secolul al XVIII-lea, prin savantul englez Priestly și savantul francez Lavoisier, pe care gloata l-a decapitat în timpul revoluției franceze prin ghilotinare, în anul 1793, pretextând că revoluția nu are nevoie de savanți. Unul dintre prietenii săi l-a deplâns, prin cuvintele devenite celebre: “Nu a fost nevoie decât de câteva secunde pentru tăierea unui cap, dar probabil că o sută de ani nu vor fi de ajuns pentru crearea altuia ca acesta..”

2. VÂNTURILE SUNT UN AER CARE SE MIȘCĂ

“Și în schimbarea vânturilor se află semne pentru un neam de oameni care pricepe”

“Și în schimbarea nopții și a zilei și în hrana pe care Allah a pogorât-o din cer și a înviat pământul cu ea, după ce el a fost mort, și în schimbarea vânturilor, se află semne pentru un neam de oameni care pricepe”(Al-Jathiya: 5).

În dicționare, cuvântul tasrif înseamnă schimbare, iar, schimbarea vânturilor înseamnă transformarea lor din vânturi cu mișcare mică, așa cum este briza,

în vânturi cu mișcare rapidă, așa cum sunt vijeliile. Dar cuvântul tasrif, are și alte sensuri decât schimbare, așa cum le putem deduce din versetele următoare:

Tasrif înseamnă „îndepărtare”, în versetele lui Allah PreaÎnaltul: ”Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină și lovește cu ea pe cine dorește El și o îndepărtează de la cine voiește El”(An-Nur: 43).

Tot tasrif înseamnă „trimiteră” în versetele lui Allah PreaÎnaltul: „Și [adu-ți aminte) când am abătut Noi către tine o ceată de djinni ca să asculte Coranul” (Al-Ahqaf: 29).

Dar tasrif înseamnă și „distribuire”: „Noi am răspândit-o printre ei, pentru ca ei să-și aducă aminte [de Noi], însă cei mai mulți oameni tăgăduiesc totul, afară de nerekunoștință” (Al-Furqan: 50).

Și înseamnă și „diversificare”: „Noi tâlcuim în acest Coran tot felul de pilde pentru oameni” (Al-Kahf: 54).

Până în secolul al XVII-lea, cele mai multe informații ale omului despre vânturi au fost greșite. Se credea că ele sunt provocate de fâlfăitul aripilor îngerilor sau de mânia zeilor ori că ar fi gemete ale pământului sau ale norilor, în vreme ce în Revelație schimbarea vânturilor reprezintă un semn pentru neamul de oameni înzestrați cu rațiune. Următoarele informații îi vor oferi musulmanului neștiutor posibilitatea să înțeleagă sensurile versetelor sfinte ale lui Allah și să reflecteze la ele:

Vânturile apar sub efectul căldurii solare care încălzește aerul făcând să i se reducă greutatea și să se ridice în atmosferă pentru ca aerul rece, mai greu, să-i ia locul. Ele nu se distribuie pe suprafața globului pământesc în mod haotic, ci urmează, asemenea tututor fapturilor lui Allah, o rânduială bine întocmită, pe care omul a început să o descopere începând din secolul al XV-lea și continuă să o cerceteze și astăzi.

În zonele ecuatoriale, unde razele soarelui cad perpendicular pe pământ, aerul se încinge și se înalță în atmosferă, lăsând loc aerului zonelor înalte și reci. În felul acesta, se formează în apropierea ecuatorului vânturile regulate nord-estice, în emisfera nordică a globului pământesc și sud-estice, în emisfera sudică a globului pământesc. Aceste vânturi numite „alizee” au fost descoperite de Cristofor Columb în secolul al-XV-lea, ele fiind vânturile care l-au ajutat să descopere Lumea nouă și să revină în Spania.

În regiunile de mijloc ale globului pământesc, vânturile ecuatoriale se transformă în vânturi vestice.

În zonele polare, unde ajunge la pământ cea mai redusă cantitate de căldură solară, există vânturile estice, care sunt cele mai violente de pe suprafața pământului, viteza lor putând să ajungă până la 450 de kilometri pe oră.

Aceste vânturi se nasc sub efectul mutării aerului rece din regiunile polare în regiunile temperate și ecuatoriale ale globului pământesc.

3. „ȘI NOI TRIMITEM VÂNTURILE CARE FECUNDEAZĂ”

“Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer pe care v-o dăm de băut, însă voi nu o puteți strânge”(Al-Hijr: 22).

Secretele științifice ale coborârii ploii din nori și rolul vânturilor în acest proces nu au fost cunoscute decât la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, o dată cu descoperirile savanților Coulier (1875), Atiken (1881), Wegener (1911) și ale altora care au demonstrat că vânturile, cu praful pe care îl poartă, sunt factorul principal în producerea ploilor. În fiecare centimetru cub de vânturi există 5.000 de mici nuclee de particule de praf, fum și sare, în jurul cărora se condensează picăturile de apă minuscule, din care se compun norii în straturile reci din atmosferă. Dacă nu ar exista nucleele purtate de vânturi, particulele minuscule de apă care alcătuiesc norii nu s-ar putea transforma în picături vizibile. Fiecare picătură din apa de ploaie este mai mare de aproximativ 15 milioane de ori decât o picătură minuscule din apa norilor.

Vânturile joacă, de asemenea, un rol de fecundare în procesul fulgerului care se produce în interiorul norilor ce tună, întrucât conduc norii încărcăți cu particule cu sarcină electrică negativă, unindu-i cu norii încărcăți cu particule cu sarcină electrică pozitivă, așa după cum vom detalia în comentariul științific la cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Și, printre semnele Lui este [acela] că El vă arată vouă fulgerul, cu teamă [de trăsnet] și cu nădejde [în ploaie]”(Ar-Rum: 24).

Vânturile împreună cu insectele și păsările joacă rolul cel mai important în procesul de polenizare al florilor, întrucât ele poartă polenul și semințele lor la distanțe mai mici sau mai mari, ajungând în unele cazuri până la mii de kilometri.

4. “ȘI PRINTRE SEMNELE LUI ESTE [ACELA] CĂ EL VĂ ARATĂ VOUĂ FULGERUL, CU TEAMĂ [DE TRĂSNET] ȘI CU NĂDEJDE [ÎN PLOAIE]”

Gheața sau grindina dă naștere fulgerului: fulgerul apare în norii cumulus încărcăți cu electricitate negativă, în structurile lor superioare și cu electricitate pozitivă, în structurile lor inferioare sau între baza norilor și pământul încărcat cu energie electrică pozitivă, cunoscut fiind faptul că forța

de izolare a aerului dintre cei doi poli ai pământului și nori nu poate fi învinsă decât de o energie electrică uriașă, egală cu o sută de milioane de volți. Atunci se produce scânteia electrică numită fulger, a cărui viteză atinge 100. 000 de kilometri pe secundă, adică a treia parte din viteza luminii.

Știința a descoperit cu numai câțiva ani în urmă că boabele de grindină încărcate cu energie electrică pozitivă din straturile superioare ale norilor cumulus și boabele de grindină încărcate cu energie electrică negativă existente în straturile inferioare ale acelorași nori reprezintă cauza fulgerului, fie că el se produce în interiorul norilor, fie că se produce între nori și pământ. Meteorologii afirmă că nu există fulger fără grindină. Iată confirmarea miracolului științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul:”Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină (norii cumulus seamănă cu niște munți și nu sunt formați numai din grindină, ci în ei se găsesc boabe de grindină și boabe de apă) și lovește cu ea pe cine voiește El și o îndepărtează de la cine voiește El. Iar scăpărarea fulgerului ei (pronumele “ei” care urmează după cuvântul “fulgerului” se referă la grindină) aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43).

Savanții apreciază forța luminii rezultate din fulger la cincizeci de milioane de wați și că unda electromagnetică rezultată din fulger poate să bruieze sau să scoată din funcțiune aparatura electronică și rețelele electrice pe o rază de o jumătate de kilometru în jurul locului fulgerului. În timpul fulgerului, într-un interval de timp ce nu depășește o milionime de secundă, rețelele electrice sunt expuse unei creșteri a tensiunii electrice care depășește o sută de volți.

Statisticile estimează numărul morților din Statele Unite ca rezultat al trăsnetelor ce însoțesc fulgerul la 200 de persoane anual. Pentru o milionime de secundă, temperatura locului în care se produce fulgerul se ridică la 27. 000 de grade Celsius, ceea ce echivalează cu de cinci ori temperatura de pe suprafața soarelui. Conform calculelor, în fiecare secundă se produc pe pământ o sută de fulgere, ceea ce echivalează cu patru miliarde kilowați de energie.

5. “ȘI-L PREAMĂREȘTE TUNETUL, ADUCÂNDU-I LAUDĂ”

“Și-L preamărește tunetul, aducându-I laudă, și îngerii cu teamă de El. Și El trimite trăsnetele cu care lovește pe cine voiește, pe când ei se ceartă asupra lui Allah, în vreme ce El este de temut pentru puterea Sa” (Ar-Ra'd: 13).

Tunetul este un zgomot rezultat din fulger; scânteia electrică produsă în interiorul norilor de tunet sau între baza lor și pământ ridică temperatura aerului pentru fracțiuni de secundă la 27.000 de grade Celsius și volumul aerului sporește în mod uimitor. Din acest fenomen rezultă unde de aer cu presiunea pe care urechea exterioară le transmite în urechea interioară, care le transformă la rândul său într-un flux electric în nervul auzului, care le transmite la rândul său centrului senzației auditive din creier și, în felul acesta auzim tunetul. Aceasta, pentru că sunetele sunt din punct de vedere fizic unde de aer cu frecvență și intensitate diferite, ba ele sunt chiar o trepidație a aerului și cu cât frecvența undelor de aer și intensitatea lor sunt mult mai înalte, cu atât mai puternică este și forța sunetului pe care îl auzim. Se știe că Domnul- mare este puterea Lui!- a înzestrat fiecare dintre făpturile Sale cu simțuri ale auzului diferite, care sunt afectate decât la o cantitate limitată de unde electrice. Una din binefacerile Domnului pentru om este că simțul auzului său nu este afectat decât de o cantitate limitată de sunete din natură, căci dacă omului i-ar fi fost dat să audă frecvențele supersonice și subsonice existente în natură, el nu ar putea să se odihnească sau să doarmă și nici chiar să trăiască.

6. ȚIPĂTUL, TREPIDAȚIA, TRĂSNETUL

Țipătul este orice zgomot puternic, iar trepidația este însușirea oricărui corp care se mișcă în mod regulat și orice corp care se mișcă produce un sunet sau un zgomot ca urmare a trepidației pe care o generează în aer.

Știința fizicii a descoperit în secolul al XX-lea că sunetul nu este, din punct de vedere fizic, decât o trepidație sau trepidații, adică unde de aer care se mișcă și că trăsnetul adică scânteia electrică produsă în interiorul norilor sau între nori și pământ nu este decât o trepidație sau trepidații, adică unde electromagnetice alcătuite din corpusculi care trepidează, cu sarcina electrică negativă sau pozitivă, a căror viteză atinge o sută de kilometri pe secundă. În lumina acestei prezentări simple a țipătului, a trepidației și a trăsnetului, înțelegem dimensiunea științifică a descrierii coranice a modului prin care Domnul a nimicit neamurile Madyan, 'Aad și Thamud și pe care l-a numit o dată tremur și o dată țipăt: “Și la [neamul din] Madyan, [l-am trimis Noi] pe

fratele lor Șuayb, care le-a zis: “O, neam al meu! Adorați-L pe Allah Preaînaltul! Și nădăjduiți voi în răsplata din Ziua de Apoi și nu pricinuiți stricăciune pe pământ!/. Însă, ei l-au socotit mincinos și i-a lovit pe ei cutremurul și dimineața zăceau întinși, fără viață, în căminele lor./ Tot astfel i-am nimicit pe cei din neamurile 'Aad și Thamud și vă este vouă limpede după casele lor. Șeitan le-a împodobit faptele lor și i-a împiedicat pe ei de la drum, cu toate că ei fuseseră în stare să vadă limpede [că ei urmează calea rătăcirii]. / [Și i-am nimicit Noi] pe Qarun, pe Faraon și pe Haman. A venit Moise la ei cu semne limpezi, însă s-au purtat cu semeție pe pământ și nu au scăpat nici ei. / Pe fiecare l-am pedepsit Noi, după păcatul lui, printre ei se află acela asupra căruia am trimis vijelie cu pietre [neamul lui Lot]; printre ei se află acela pe care l-a lovit strigătul [neamurile lui Șu'ayb, 'Aad și Thamud]; printre ei se află acela pe care Noi am făcut să-l înghită pământul [Core]; printre ei se află acela pe care Noi l-am înecat [Faraon și oștenii lui]. Și nu Allah a fost nedrept cu ei, ci ei au fost nedrepti față de ei înșiși” (Al-'Ankabut: 36-40).

Alte versete au detaliat esența zgomotului și a cutremurului care au nimicit neamul 'Aad: “Și în ce-i privește [pe cei din neamul] 'Aad, au fost nimiciți de un vânt șuierător, turbat” (Al-Haqqa: 6). Cât despre natura zgomotului sau a cutremurului sau a trăsnetului care au nimicit neamul Thamud al profetului Salih, acesta a fost trăsnetul electric, pe care îl cunoaștem - și Allah știe cel mai bine! - : “În ce-i privește [cei din neamul] Thamud au fost nimiciți de vijelie” (Al-Haqqa: 5); “Și în Thamud când li s-a zis lor: Bucurați-vă voi până la o vreme!”/ Și s-au împotrivit ei cu îndârjire poruncii Domnului lor și i-a lovit trăsnetul, pe când ei priveau “(Adh-Dhariyat: 43-44); “Am trimis asupra lor un singur strigăt și ei au devenit asemenea surcelelor uscate ale păstorului de la țarcul de vite” (Al-Qamar: 31), știut fiind că trăsnetul înseamnă în general, un chin rapid mortal, așa după cum deducem din cuvintele lui Allah Preaînaltul: ”Și dacă se întorc ei, atunci spune: “Vă previn pe voi asupra unei nimiciri [care a lovit neamurile] 'Aad și Thamud!” (Fussilat: 13).

Zgomotul sau cutremurul este vântul violent și rece, pe care Domnul l-a mobilizat, vreme de șapte nopți și opt zile, pentru a-i face pe cei din neamul 'Aad asemenea unor bușteni goi de palmier, iar singurul strigăt sau cutremur a fost trăsnetul care a aprins neamul Thamud, preschimbându-l în iarbă uscată, semănând cu fânul cu care stăpânul vitelor își înconjoară grajdul, pentru a-l apăra de vânt și sălbăticiuni.

Cât despre neamul Madyan, nimicit de tremur sau de zgomot, nu am reușit să deslușim din versetele coranice sfinte esența pedepsei care i-a lovit în ziua umbrei: “Însă ei l-au socotit mincinos și i-a lovit pedeapsa zilei umbrei

și a fost ea pedeapsa unei zile cumplite”(Aș-Șu'ara': 189). Poate că a fost vorba tot de trăsnet. Lucrările de interpretare a Coranului afirmă că Domnul a trimis asupra lor un foc care i-a ars, după ce s-au adăpostit la umbra unui nor, într-o zi cu căldură toridă. Sensul cel mai simplu și cunoscut de toți este acela că un vânt foarte rece, ca acela pe care Domnul l-a abătut asupra neamului 'Aad, provoacă tremurul diverșilor mușchi ai corpului, acesta fiind mijlocul fiziologic prin care organismul omenesc se apără, atunci când temperatura din atmosfera înconjurătoare coboară sub 18 grade Celsius. Tot la fel, șocul curentului electric, provoacă un tremur al mușchilor organismului, care uneori este mortal, așa după cum știu medicii și persoanele care au fost curentate.

Astăzi, s-a confirmat că zgomotul este unul dintre cele mai distrugătoare și ucigătoare mijloace. Așadar nu trebuie să se mire nimeni de zgomotul de trăsnet care îi va uide pe cei din cer și pe cei de pe pământ, cu excepția acelor care nu voiește Allah Preaînaltul, în Ziua de Apoi, când i se va porunci lui Israfil - Pacea asupra lui! - să sufle în trâmbiță, căci Allah este cu putere peste toate.

7. “ȘI PE CELE CARE POARTĂ POVARA”

Norii acoperă în fiecare moment întinse suprafețe ale pământului și, indiferent dacă sunt nori joși, mijlocii sau înalți, ei reprezintă un rezervor de energie compusă din apă și căldură, aflate în mișcare, pe care vânturile îi risipesc în diverse zone ale globului pământesc, în funcție de voința lui Allah. Se cunoaște că toți norii care acoperă pământul la un moment dat conțin doar o miime din apa pământului, adică șase mii de milioane de tone apă (în cifre aproximative, greutatea pământului este de șase mii de miliarde de tone, iar apa reprezintă o miliardime din greutatea pământului, adică șase mii de miliarde de tone, iar norii reprezintă într-o singură zi o miime din greutatea apei de pe pământ, adică șase mii de miliarde de tone).

Până în secolul al XVII-lea, predomina convingerea că norii nu ar exista decât în strat gros de aer rece, însă, savantul francez Descartes a afirmat pentru prima oară că aerul și vaporii de apă sunt două lucruri diferite. Coranul cel Sfânt a făcut o distincție clară între vânturi și nori în zeci de versete și a evidențiat rolul pe care vânturile îl au în apariția norilor, în deplasarea lor, în adunarea și distribuția lor, în producerea ploii și a frigului. Meteorologia nu a adăugat nimic în plus la acestea, în afara unor detalii. Coranul Cel Sfânt a rezumat descrierea norilor cumulus, a norilor care provoacă tunete sau produc zăpadă și ploaie, în următoarele cuvinte ale lui Allah Preaînaltul: “Nu ai văzut tu (omul a văzut acest lucru abia în a doua

jumătate a secolului XX) că Allah mână norii, apoi îi împreună pe ei, apoi îi face grămadă și apoi vezi tu ploaia (apa) ivindu-se din ei? Și El face să coboare din munții Lui, grindină (omul nu a văzut acest lucru, decât în secolul XX, cu ajutorul avioanelor, dirijabilelor și al sateliților artificiali, că norii cumulus, aducători de ploaie, și tunete, seamănă cu niște munți și că ei sunt reci, adică sunt compuși din apă înghețată) și lovește cu ea pe oricine voiește El. Iar scăpărarea fulgerului ei aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43). Această descriere a forței luminii fulgerului este confirmată de piloții care întâlnesc furtuni cu tunete.

“Allah este Cel care trimite vânturile și ele ridică norii, iar El îi risipește pe cer, așa după cum voiește, și îi face pe ei bucăți și vezi atunci ploaia cum iese din mijlocul lor” (Ar-Rum: 48).

Cuvântul “ridică” înseamnă “stârnesc”, “fac să apară”, “înălță”, “risipesc” și acestea sunt câteva caracteristici ale vânturilor care fac să se ivească, risipesc și stârnesc norii, căci, nu există nori fără vânt.

În următorul hadis nobil găsim informații uluitoare despre tipurile de vânturi și rolul pe care ele îl joacă în privința norilor, iar știința nu a descoperit aceste lucruri decât după trecerea a treisprezece secole de la Revelație: “Vânturile sunt opt: patru dintre ele sunt pedeapsă și patru dintre ele sunt îndurare. Pedeapsă sunt vijelia, vântul violent și rece, vântul neaducător de ploaie și cel care vine doar cu tunete. Îndurare sunt cele care împrăștie, cele vestitoare, cele trimise și cele care risipesc. Allah le trimite pe cele trimise și ele agită norii, apoi le trimite pe cele vestitoare care fecundează, apoi le trimite pe cele care risipesc și care poartă norii ce provoacă ploaia, apoi le trimite pe cele care împrăștie pentru a împrăștia ceea ce voiește El”.

8. ” ȘI EL PLĂSMUIEȘTE NORII CEI GREI”

“El este Cel care vă arată fulgerul [ce vă inspiră] teamă și nădejde și El plăsmuiește norii cei grei” (Ar-Ra'd: 12).

Soarele, vânturile și rotația pământului înclinat în jurul axei sale au rolul principal în formarea și distribuția norilor. Căldura soarelui care atinge pământul în mod diferit în zonele ecuatoriale, temperate și polare, transformă o parte din apa de pe pământ în vapori invizibili și încălzește aerul, al cărui volum se mărește și a cărui greutate se reduce, făcându-l să se ridice în atmosferă, purtând cu el vaporii de apă, în vreme ce aerul rece din straturile superioare ale atmosferei coboară pentru a-i lua locul, în felul acesta apărând vânturile. Când vânturile calde saturate cu vapori de apă ajung în zonele superioare, reci ale atmosferei, vaporii de apă se

condensează și se preschimbă în norii vizibili, iar norii sunt în realitate picături minuscule de apă, diametrul fiecăruia dintre ele nedepășind zece miimi de milimetru, și astfel pot să plutească în aer.

Este suficient să reamintim, pentru a explica vorbele lui Allah Preaînaltul de mai sus, că norii de furtuni se pot ridica până la înălțimea de douăzeci de kilometri deasupra solului, că diametrul lor poate atinge patru sute de kilometri și că ei poartă cinci sute de tone de apă și o căldură care ajunge pentru aprovizionarea Statelor Unite cu electricitate timp de douăzeci de minute.

9. ”ȘI AM POGORÂT DIN CER APĂ CURATĂ”

Apa curată este apa pură și purificatoare. După descoperirea microbilor și a bacteriilor de către Pasteur, în secolul XIX, putem afirma că apa curată este orice apă lipsită de bacterii și de microorganisme dăunătoare.

Vaporii de apă care se înalță de pe pământ, precum și vânturile care-i înalță în straturile superioare ale atmosferei, poartă numeroase microorganisme dăunătoare, însă razele soarelui îndeosebi cele ultraviolete și cele infraroșii și ozonul care este un gaz purificator ce ucide bacteriile, alături de fulger și de unii compuși chimici, toate acestea prezente în diversele straturi ale atmosferei fac apa curată, ca urmare a uciderii bacteriilor și microorganismelor purtate de nori și de vânturi.¹

1) Revista franceză “Știința și viața”, martie 1991, pg. 113-114.

**„Allah este Cel care trimite vânturile și ele ridică nori, iar El îi risipește pe cer, așa după cum voiește, și îi face pe ei bucăți”
(Ar-Rum: 48).**

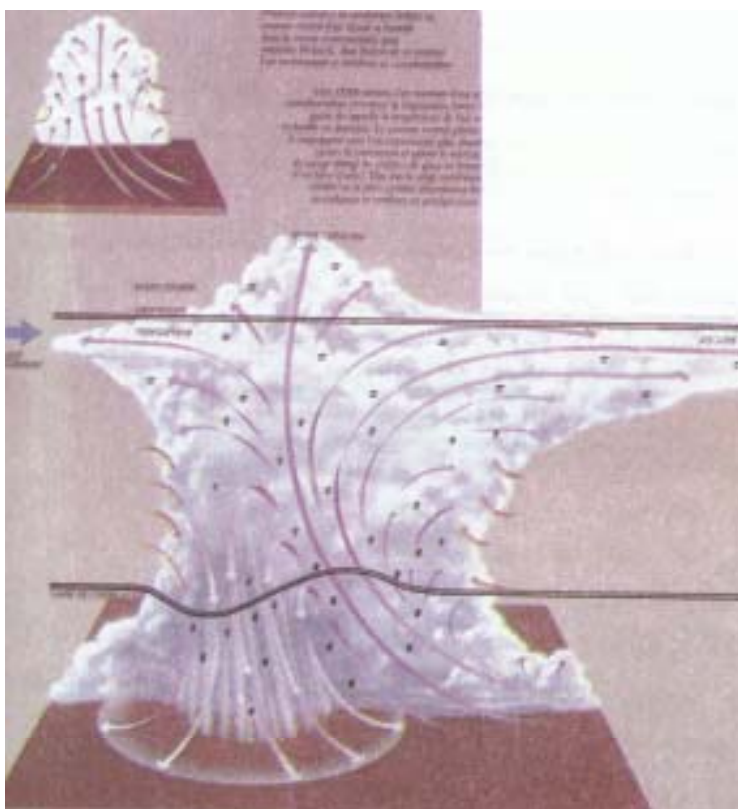

Fig. 15: Schiță explicativă a procesului de formare și adunare a norilor în atmosferă cu ajutorul vânturilor. (Imaginea de sus). Când ei ajung în straturile înalte reci, se condensează picăturile minuscule de apă din ei în jurul nucleelor de condensare pe care le poartă vânturile și se formează picăturile de apă și boabele de grindină. Când acestea devin grele, coboară sub formă de apă sau de grindină, în funcție de temperatura atmosferei (Imaginea de jos).

„Și în schimbarea vânturilor se află semne pentru un neam de oameni care pricep” (Al-Jathiya: 5).

Fig. 16: Desen explicativ care înfățișează mișcarea vânturilor în diverse zone ale globului pământesc. Vânturile calde regulate nord-estice și sud-estice se deplasează în apropierea ecuatorului; vânturile vestice temperate se deplasează în zonele de mijloc; vânturile reci estice se mișcă în zonele polare.

Țipătul, trăsnetul și tremurul.

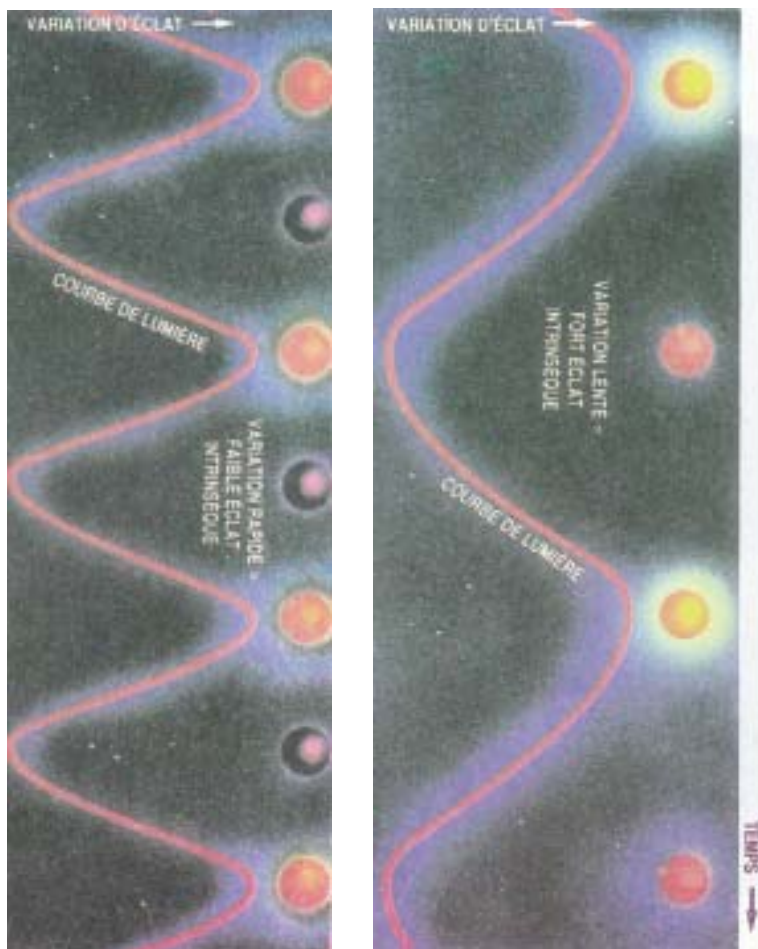

Fig. 17: Țipătul este, din punct de vedere fizic, un sunet puternic, iar sunetul este propagat prin unde de aer, adică un tremur, așa după cum se poate observa în desenul de mai sus. Trăsnetul este o flacără electrică alcătuită din particule încărcate care se propagă cu o viteză de o sută de mii de kilometri pe secundă.

**„Și printre semnele Lui este [acela] că El vă arată vouă
fulgerul, cu teamă [de trăsnet] și cu nădejde [în ploaie]”
(Ar-Rum: 24).**

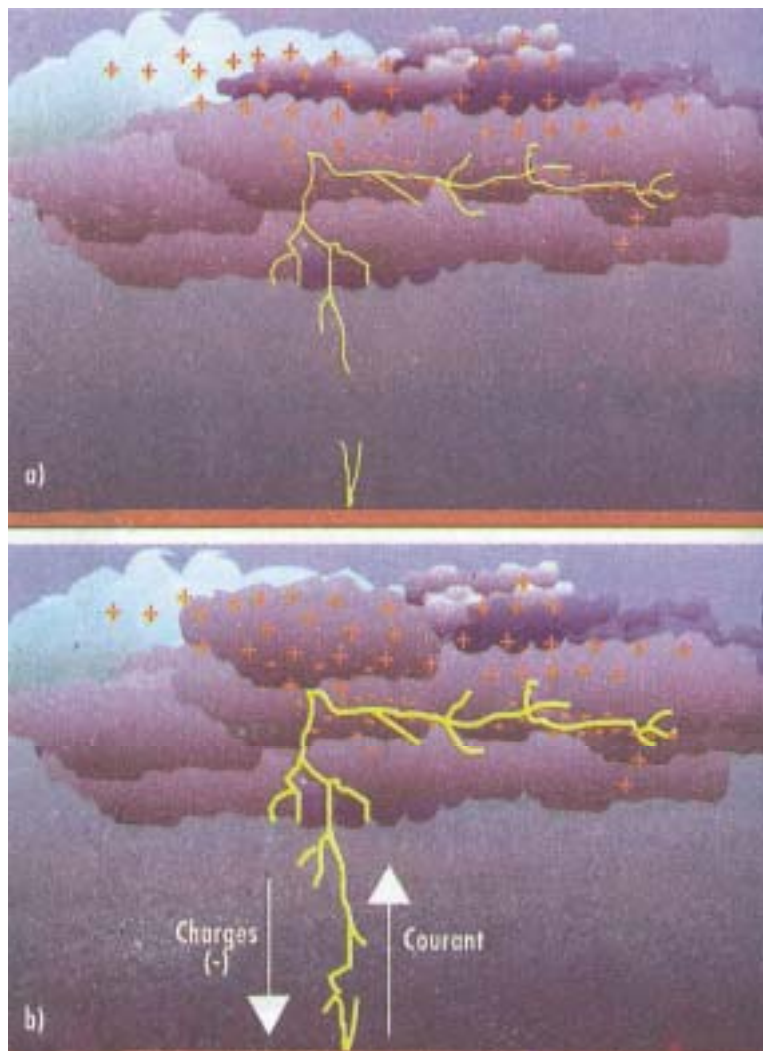

Fig. 18: Desen ilustrativ pentru producerea fulgerului în interiorul norilor, între secțiuni ale norilor încărcate cu energie electrică pozitivă și negativă (imaginea de sus) și între nori și pământ (imaginea de jos).

**„Și El face să coboare din cer, din munții lui, grindină”
(An-Nur: 43).**

Fig. 19: Munții de nori încărcăți cu apă și grindină, așa cum i-a văzut omul, în secolul al XX-lea, cu ajutorul avioanelor și al dirijabilelor, adevărindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Nu ai văzut tu că Așșaj mână norii, apoi, îi împreună pe ei, apoi, îi face grămadă și, apoi, vezi tu ploaia ivindu-se din ei? Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină și lovește cu ea pe cine voiește și o ține departe de cine voiește El. Iar scăparea fulgerului ei, aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43).

CAPITOLUL V

“ȘI AM CREAT DIN APĂ TOT CE ARE VIAȚĂ.
ȘI OARE EI NU CRED?”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE ALE VERSETELOR SFINTE LA ȘTIINȚELE APELOR

“El este Întâiul și Cel de pe urmă. Cel situat deasupra tuturor și Cel ascuns și El este Atoateștiutor ”(Al-Hadid: 3).

Allah Preaputernicul și Preamăritul a zis: “Eu sunt așa după cum gândește robul meu despre Mine: Eu sunt împreună cu el atunci când mă pomenește și, dacă el Mă pomenește în gând, îl pomenesc și eu în gând; dacă el M-a pomenit față de alții, îl voi pomeni în fața altora și mai buni; dacă se apropie de Mine o șchioapă, mă apropii de el un cot; dacă se apropie de Mine un cot, Mă apropii de el un stângen. Iar ,spre acela care vine spre Mine mergând, Mă voi îndrepta în grabă”.

(Hadis sacru general acceptat)

“În fiecare particulă, în fiecare atom, în fiecare element, în fiecare celulă a materiei, trăiește și acționează, în ascuns, știința eternului și puterea infinitului”

(Teillard de Chardin)

1. “ȘI AM CREAT DIN APĂ TOT CE ARE VIAȚĂ.
ȘI OARE EI NU CRED?”

“ȘI ALLAH A CREAT TOATE VIETĂȚILE DIN APĂ”

Apa este o materie rară în Univers, esențială pentru orice formă de viață. Apa este cea mai prețioasă dintre toate bogățiile pe care Domnul le-a dăruit planetei Pământ și cea mai prezentă, întrucât reprezintă o miliardime din greutatea lui. Mările și oceanele acoperă 72% din suprafața pământului, cu un strat de apă sărată cu grosimea de 3500 de metri și cu un volum de 1300 de milioane de kilometri cubi. Omul poate supraviețui timp de câteva

săptămâni fără alimente, dar numai câteva zile fără apă, care reprezintă 70% din organismul său. Majoritatea reacțiilor chimice, care se produc în organism și în afara lui, necesită prezența apei, care constituie materia principală în orice laborator, fie în interiorul organismului, fie în afara lui. Apa este singurul lichid în care se pot dizolva majoritatea elementelor naturale din care sunt compuse lucrurile, în număr de 92, începând cu hidrogenul și terminând cu uraniul. Apa este leagănul vieții în toate formele ei; în ea a început, cu peste trei mii de miliarde de ani în urmă, o dată cu algele albastre, din ea a ieșit și o dată cu epuizarea ei va pieri și viața. Apa este o substanță simplă, rezultată din unirea a doi atomi din gazul hidrogen și un atom din gazul oxigen, știut fiind că, un gram de apă conține un million de atomi.

Care este secretul acestei substanțe minunate numite apă? Ea a fost binecuvântată de Allah: “Și Noi trimitem din cer apă binecuvântată cu care să crească grădini și grâne pentru seceriș” (Qaf: 9), probabil pentru că Allah Preaînaltul și Prealăudatul, a așezat Tronul Său pe apă : “în vreme ce Tronul Său era pe apă - pentru ca să vă încerce care dintre voi este mai bun în făptuire”(Hud: 7).

2. “ȘI A SCOS DIN EL APA LUI ȘI IARBA LUI”

Până la începutul secolului al XX-lea, savanții din domeniile apei și geologiei au crezut că sursa primordială a apei nu ar fi fost pe pământ, adică nu ar fi provenit din apa de ploaie care cade asupra noastră din cer. Astăzi s-a confirmat științific că sursa primordială a apei este pământul însuși, așa după cum a stabilit versetul de mai sus. În urmă cu peste patru mii de milioane de ani, pământul a fost o masă de lavă incandescentă, așa cum este și astăzi în adâncurile sale, dar, în decursul milioanei de ani, straturile sale exterioare s-au răcit treptat, ca urmare a pierderii vaporilor de apă care s-au ridicat din el și care nu au încetat să se condenseze și să se transforme în nori, după ce au ajuns în straturile superioare ale atmosferei și, apoi, să cadă sub formă de ploi pe pământul încins care au transformat-o, din nou, în vapori și tot așa până ce pământul a pierdut, în decursul unui miliard de ani aproximativ, o mare parte din căldura sa. Când temperatura scoarței sale exterioare, a ajuns la punctul în care nu a mai putut să transforme în vapori apa căzută pe el, și-a păstrat apa sa. Astfel, s-au format fluviile și mările, iar, ulterior, în oceane a apărut viața, care, după aceea, a trecut și pe uscat.

3. APELE FREATICE

„ȘI AM POGORÂT DIN CER APĂ CU MĂSURĂ ȘI AM AȘEZAT-O ÎN PĂMÂNT”

Până la mijlocul secolului al XVII-lea, hidrologii porneau de la niște premise eronate, moștenite de la învățații greci antici, în ceea ce privește sursele de apă ale râurilor și ale lacurilor, crezând că izvoarele și râurile provin din mare, apa infiltrându-se din ea în interiorul pământului, unde se curăța de sare și se acumula, pentru ca, de acolo, să țâșnească izvoare, pâraie, râuri și lacuri, care se întorceau din nou în mare. Aceasta a fost convingerea, până când savanții Claude Perroult (1670) și, apoi, Mariote, au demonstrat, pe bază de calcule, că apa râurilor depindea de cantitatea de apă care cădea din cer, iar nivelul râurilor și al lacurilor și debitele lor depindeau de cantitatea anuală de precipitații, care varia de la un an la altul.

În Coranul Cel Sfânt, găsim o referire clară la faptul că sursa apelor subterane și a râurilor, este apa căzută din cer, așa cum se înțelege din versetul de mai sus, ca și din următoarele două versete sfinte: „Oare tu nu vezi că Allah trimite apă din cer, apoi, o îndreaptă ca izvoare în pământ” (Az-Zumar: 21); „Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer, pe care v-o dăm de băut, însă voi nu puteți strânge” (Al-Hijr: 22).

MODUL DE ACUMULARE AL APELOR FREATICE

Adevărul științific despre cum se acumulează apa care coboară din nori, în uriașe rezervoare subterane, din straturile pământului, nu a fost cunoscut, decât în secolul al XIX-lea, ca urmare a progreselor înregistrate de geologie și hidrologie. Într-un mod foarte simplist explicat, apele freatice se formează în felul următor: apele pluviale pătrund în pământ în virtutea principiului fizicii, al capilarității și al gravitației. Straturile de la suprafață și rădăcinile plantelor rețin o mică parte din ea, în vreme ce partea cea mai mare continuă să coboare în pământ, până ce ajunge la un strat de roci dure, prin care nu mai poate pătrunde și acolo se acumulează, iar nivelul apei crește, ajungând în timp până la suprafața pământului, unde se ivește sub formă de izvoare, pâraie și lacuri, sau omul o face să se ivească prin forarea de puțuri.

Există două feluri de roci care joacă un rol esențial în acumularea apelor freatice: rocile dure prin care apa nu se mai poate infiltra, așa cum sunt rocile cristaline și de granit, care alcătuiesc fundul depozitelor de ape subterane și datorită cărora apele se adună în pământ, și rocile sedimentare, așa cum sunt cele calcaroase și cele cretacice, prin care apa pătrunde, deoarece au pori, adică orificii foarte mici în care se depozitează apa.

Coranul cel Sfânt s-a referit la rolul rocilor, pe care le-a numit pietre, în acumularea apelor subterane, în următorul verset miraculos: „Căci, din unele pietre țâșnesc pâraiele, (referire la rocile dure impermeabile care alcătuiesc fundul depozitelor de apă și fără de care acumularea apei nu ar fi posibilă) iar, altele se despică și iese din ele apă”, (referire la rocile calcaroase și de gresie prin care apa se infiltrează și care joacă rolul principal în scurgerea apelor freatice), (Baqara: 74).

4 „EL A SLOBOZIT CELE DOUĂ MĂRI CA SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ/ DAR, ÎNTRE ELE, ESTE O STAVILĂ PE CARE NU O POT TRECE”

„El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări - aceasta plăcută și dulce și aceasta sărată și amară și a făcut, între ele, un perete și un baraj de netrecut” (Al-Furqan: 53); „Cele două mări nu sunt la fel; aceasta este bună, dulce, plăcută la băut, iar aceasta este sărată și amară. Și, totuși, din fiecare [dintre cele două], mâncați carne proaspătă și scoateți podoabă pe care o purtați. Și tu vezi corăbiile despicând apa, pentru ca voi să căutați îndurarea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!” (Fatir: 12).

Din punct de vedere lingvistic, cuvântul maraja (tradus prin „să curgă liber”) înseamnă „a întinde; a trimite; a amesteca” sau toate aceste trei sensuri împreună. Se cuvine să facem aici precizarea că amestecarea unui lichid cu altul înseamnă altceva decât combinarea lor; apa și uleiul, de pildă, se amestecă, dar, nu se combină, în sensul că cele două lichide își păstrează proprietățile lor; în schimb, apa și alcoolul se combină, formând un lichid nou, diferit prin proprietățile sale, atât de apă cât și de alcool.

Cuvântul bahr (tradus prin „mare”) se aplică oricărui curs de apă mare, indiferent dacă ea este sărată sau dulce, conform cuvintelor lui Allah Preaînaltul: „El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări aceasta plăcută și dulce, și aceasta sărată și amară” (Al-Furqan: 53).

Cuvântul barzakh (tradus prin „barieră”) înseamnă „stavilă, barieră”, conform cuvintelor lui Allah Preaînaltul: „A pus o stavilă între cele două mări” (An-Naml: 61).

Cuvântul bagha (tradus prin „trec”) înseamnă „a depăși, a trece limita, a nedreptăți”.

Expresia hijran mahjuran (tradusă prin „baraj de netrecut”) înseamnă „loc oprit”.

În lumina explicării sensurilor cuvintelor, ni se arată miracolul științific al versetului sfânt la care ne referim: Domnul a întins mările și le-a amestecat,

dar a așezat între ele o stavilă și un loc oprit, pentru ca să nu treacă dintr-o mare în alta conținutul lor și particularitățile lor specifice.

Adevărul despre expansiunea mărilor și amestecării apelor lor nu a fost cunoscut decât în secolele al XIX-lea și al XX-lea, o dată cu descoperirea fosei pământului și a legilor fizice și chimice care guvernează amestecul și combinarea lichidelor. Iată, în continuare, câteva detalii științifice ale acestui rezumat:

1. Extinderea fundului mării

„El este Cel care a lăsat să curgă liber (adică le-a întins și le-a extins) cele două mări „(Al-Furqan: 53).

Oceanografia a descoperit, la sfârșitul celui de al cincilea deceniu al secolului al XX-lea, că fundurile mărilor și ale oceanelor sunt tărâmul unor cutremure și erupții vulcanice și falii, care au avut și continuă să aibă, printre alte consecințe, și expansiunea mărilor. Oceanul Atlantic a început să se formeze cu circa 180 de milioane de ani în urmă și, ca urmare a formării lui, Europa s-a separat de America de Nord. Oceanul Atlantic continuă să se extindă și astăzi cu douăzeci și cinci de milimetri anual. La fel s-a întâmplat și în cazul Mării Roșii.

2. Întâlnirea a două mări

„Și a făcut, între ele, un perete și un baraj de netrecut” (Al-Furqan: 53).

Când se întâlnesc în aceeași albie două cursuri de apă cu particularități chimice diferite, ele se amestecă, dar nu se combină, în sensul că nu formează un singur lichid, adică nu se dizolvă unul în altul. În Pakistanul de Est, de exemplu, două râuri curg unul alături de celălalt din orașul Thsatnghan până la Arman în Birmania, ca și când ele ar fi despărțite de o stavilă. Același lucru se întâmplă cu fluviul Gange și cu afluentul său Jamuna în orașul Allahabad din India.

În Iran, există râuri care la întâlnirea cu apa mării se închid, întorcându-se în locul de izvorâre. Fluviul Amazon face ca apa Oceanului Atlantic să fie dulce pe o distanță de sute de kilometri de la vărsarea lui. Astfel apa Oceanului Atlantic se întâlnește cu apa Mării Mediterane, care este mai grea, aceasta din urmă rămâne în straturile de jos și se deplasează spre Vest, spre Ocean. Tot la fel, apa Mării Negre nu se combină cu cea a Mării Mediterane, când se întâlnesc în strâmtoarea Bosfor, ci alcătuiesc două straturi lipite, unul deasupra celuilalt. Apa Mării Negre, care este mai ușoară, se deplasează la suprafață spre Marea Mediterană, în vreme ce apa Mării Mediterane - mai grea, din cauză că este mai sărată - se deplasează în straturile de jos către Marea Neagră. Acest adevăr științific despre bariera dintre cele două mări a fost descoperit în secolul al XVII-lea.

Este demn de menționat că bariera dintre cele două mări, care împiedică invadarea apelor unei mări asupra unei alte mări, este o barieră chimică; ea permite apelor să treacă dintr-o mare în alta, dar împiedică particularitățile și caracteristicile specifice unei alte mări să domine particularitățile celeilalte mări, în sensul că apa care trece dintr-o mare în alta ar dobândi caracteristicile specifice ale mării în care a ajuns. În aceasta constă miracolul științific al expresiei „ele nu o pot trece”, din cuvintele lui Allah Preaînaltul: „El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească/ Dar, între ele, este o stavilă pe care ele nu o pot trece” (Ar-Rahman: 19-20).

Sateți artificiali au fotografiat, recent, cu raze infraroșii, barierele dintre apele mărilor și ale oceanelor, iar privirea atentă la ilustrație, îi oferă cititorului imaginea vizibilă a barierei care împiedică apa unei mări să invadeze apa celeilalte mări.

Comentariu

Cuvintele lui Allah Preaînaltul „El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească/ Dar, între ele, este o stavilă pe care ele nu o pot trece” (Ar-Rahman: 19-20) au reprezentat unul din motivele care l-au determinat pe cunoscutul cercetător oceanograf Cousteau să primească Islamul ca religie.

5 - „ȘI SCOATE DIN ELE PERLELE ȘI MĂRGEANUL”

„El este Cel care a supus marea, pentru ca voi să mâncați din ea carne proaspătă și să scoateți din ea podoabă pe care să o purtați” (An-Nahl: 14).

Perlele sunt produse de scoici care trăiesc în apele dulci și sărate; ele sunt, în realitate, alcătuite din substanțe calcaroase, de diverse culori și dimensiuni, secretate de moluște cu cochilie bivalvă, pentru a înveli cu ele corpuri străine dăunătoare care pătrund în interiorul lor, așa cum sunt viermii, firicelele de nisip, murdăriile etc.

Mărgeanul reprezintă structuri marine compuse din sare de calciu (bicarbonat de calciu), secretate de unele specii de celenterate care trăiesc în apele calde pentru a se adăposti în ele. Recifurile de corali se întind pe mii de kilometri, la adâncimi variind între 20 și 180 de metri de la suprafața apei, alcătuiind unul din cele mai splendide peisaje marine pe care le-a creat Allah Preaslăvitul și Preaînaltul. Pe lângă valoarea decorativă a perlelor și a coralilor, al căror preț depășește astăzi prețul aurului, ființele marine care le secretă au un rol important în protejarea calităților mării și echilibrului ecologic prin ciclul elementului carbon și al sării de calciu din care sunt compuse perlele și coralii, întrucâtologii marini apreciază că ploile și

elementele de eroziune transportă anual în oceane, 500 milioane metri cubi de sedimente, compuse, în cea mai mare parte, din sare de calciu: o parte din ele se depun în adâncurile lor, iar cea mai mare parte este transformată de animalele marine, inclusiv de cele care secretă perlele și corali, în structuri pietroase cu care se apără de dușmani și, în același timp, alcătuiesc carapacele lor și recifurile de mărgean sau corali. Slavă Celui care le orânduiește pe toate!

6 - ȘI EL ARE CORĂBIILE ÎNĂLȚATE PE MARE, ASEMENEA MUNȚILOR

„Și printre semnele Sale sunt corăbiile de pe mare, ce seamănă cu munții/ Dacă voiește, El domolește vântul și ele rămân nemișcate pe suprafața apei. Întru aceasta se află semne pentru toți oamenii care sunt răbdători și mulțumitori/ Sau El le lasă să piară, pentru cele pe care le-au agonisit. Însă, El iartă mult” (Aș-Șura: 32-34).

1. Titanicul

La 10 aprilie 1912, a pornit din portul englezesc Southampton într-o croazieră mândria industriei navale - vaporul Titanic sau vasul invincibil, având la bord elita comunității internaționale și financiare, așa cum se caracterizaseră călătorii înșiși. Mândria și vanitatea constructorilor vasului i-au împins să considere acest vapor de neînvins. Unul dintre membrii echipajului a fost auzit spunând, fălindu-se în fața unui grup de călători: „Nici chiar Dumnezeu nu este în stare să scufunde acest vapor!” Dar în cea de a treia zi de mers, prin zona nordică a Oceanului Atlantic, s-a ciocnit de un iceberg plutitor, care i-a provocat o breșă cu lungimea de 90 de metri și, după numai două ceasuri și un sfert, vasul invincibil și muntele plutitor din fier și oțel s-a oprit pe fundul oceanului, cu 1504 călători la bord. Vasul avea o încărcătură de 46 mii de tone și o lungime de 246 de metri. Responsabilii au fost avertizați, în prealabil, despre existența unui iceberg pe itinerarul său, dar vanitatea omului și încrederea oarbă în forța sa l-au împiedicat să ia măsurile de precauție, unii călători cerând cu ironie bucăți din iceberg, în caz că se va ciocni cu vasul lor, pentru a le pune în paharele cu băutură, convinși fiind că vasul lor nu va lua foc și nici nu se va scufunda, așa după cum li se spusese. Poetul egiptean Ahmad Șawqi a rezumat scufundarea Titanicului în următoarele cuvinte:

„A fost izbit, a trosnit și a cerut ajutor,

Dar, i-a venit sorocul, rămânând doar o poveste”

Icebergul care a învins vaporul invincibil și a sfărâmat vanitatea omului avea o lungime de doar 25 de metri și o lățime de numai 25 de metri, dar aceste dimensiuni i-au permis să lovească și să scufunde un vas în greutate de 200000 de tone. În anul 1987, o misiune franco-americană a descoperit epava acestui vapor în Oceanul Atlantic, la adâncimea de 4200 de metri, la distanță de 500 kilometri de litoralul norvegian, și a constatat că el fusese rupt în două bucăți. S-au transmis știri care dovedesc că omul nu a învățat nimic din lecția Titanicului, lumea aleasă întrecându-se să achiziționeze piese din el, după trecerea a șaptezeci și cinci de ani de la scufundare, la prețuri exorbitante: două sute de mii de dolari în schimbul unei statuete de bronz, două mii de lire sterline în schimbul unei farfurii de porțelan, cinci mii de dolari în schimbul unei cărți poștale care s-a păstrat până astăzi, uitând că, zilnic, mor în lume patruzeci de mii de copii din cauza foametei. Vai omului! „El este nedrept și neștiutor!”

2. „Și v-a supus vouă corabia pentru a pluti pe mare din porunca lui”

Corabia a fost supusă pentru a pluti pe mare din porunca lui Allah și nu după dorințele sufletului care îndeamnă la rău și după lăcomia indivizilor și a statelor care au folosit flotele din cele mai vechi timpuri și până astăzi pentru a învinge popoarele sărace și slabe și a le jefui resursele. În fundul mărilor și al oceanelor, s-au scufundat și se scufundă, în fiecare zi, zeci de corăbii care încalcă voința lui Allah, în privința fapturilor sale. Enciclopedia Cousteau apreciază că în fiecare an ajung pe fundul mărilor și al oceanelor vase cu un tonaj de un milion de tone. Printre ele se află corăbii spaniole din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, care transportau aurul, argintul și comorile furate din țările Americii Latine și ale Africii, flote de război vechi și moderne care s-au războit pe nedrept în oceanele lumii pentru a pune mâna pe resursele popoarelor slabe și pentru a-și impune dominația asupra lor și tancuri petroliere gigantice, cu o încărcătură de cinci sute de mii de tone. Toate acestea au intrat sub incidența următorului verset: „Pe fiecare l-am pedepsit Noi după păcatul lui: printre ei, se află acela asupra căruia am trimis vijelie cu pietre; printre ei, se află acela pe care l-a lovit strigătul; printre ei, se află acela pe care Noi am făcut să-l înghită pământul; printre ei, se află acela pe care Noi l-am înecat. Și nu Allah a fost nedrept cu ei, ci, ei au fost nedrepti față de ei înșiși” (Al-'Ankabut).

7. „ȘI PE MAREA CEA PLINĂ”

„Masjur” este un adjectiv derivat de la „sajara”, care înseamnă „a umple sau a aprinde”. Se spune „a umplut râul” și „a aprins cuptorul”. Acest sens îl

găsim în cuvintele lui Allah Preaînaltul despre starea mărilor, în Ziua de Apoi, când vor fi aprinse și vor izbucni: „Și când mărilor se vor aprinde” (At-Takwir: 6), „Și când mărilor vor izbucni (în flăcări)” (Al-Infitar: 3). Următoarele informații sumare din „Enciclopedia Mărilor” îi oferă cititorului o imagine simplificată a sensului jurământului lui Allah Preaînaltul pe marea plină și aprinsă și a binefacerilor pe care Domnul le-a depus în mări și le-a supus omului.

1. Ciclul apei

Apa are proprietatea păstrării căldurii soarelui pentru o perioadă de timp mai lungă decât o poate face scoarța pământului. Soarele încălzește straturile superioare ale apei mărilor, în vreme ce, straturile adânci se încălzesc datorită căldurii care urcă din interiorul pământului, din milioanele de tone de lavă și roci lichide pe care pământul le aruncă în fundul oceanelor prin fosele sale. Și cu toate că soarele evaporă în fiecare an 320 milioane kilometri cubi din apa oceanelor, toată apa, până la ultima picătură, se întoarce tot în mare, chiar și după milioane de ani, datorită învelișului atmosferic care o readuce pe pământ sub formă de ploaie și zăpadă, pentru a relua un nou ciclu - ciclul mișcării apei din mare în atmosferă și apoi din nou pe pământ. El acționează ca o mașină de dimensiuni uriașe, perfectă, soarele având, în cadrul ei rolul focului, mărilor rolul unui cazan uriaș, iar învelișul atmosferic, vânturile, munții, pământul cu straturile lui, lacurile și râurile rolul unor vase de acumulare, de răcire și de drenare, în felul acesta mărilor rămânând umplute cu apă. Datorită acestui ciclu al apei, se degajă în fiecare zi o cantitate de energie necesară pentru viața făpturilor vii egală cu energia existentă în mii de bombe cu hidrogen, însă ea este o energie curată, utilă pentru toate ființele, distribuită prin intermediul vânturilor și al ploilor, în conformitate cu voința Creatorului, care știe totul despre faptele Sale, cu îndurarea și dreptatea Lui.

„Allah este Acela care v-a supus vouă marea, ca să plutească vasele pe ea, la porunca Sa, și pentru ca voi să umblați în căutarea harului Său. Poate că voi veți fi mulțumitori” (Al-Jathiya: 12).

2. Energia ascunsă în mări

Marea este plină de energie; în ea se află 85 de elemente naturale. Ea este o adevărată mină pentru pământ. Un kilometru cub de apă de mare conține un milion și jumătate de tone de magneziu, șaptesprezece kilograme de aur, precum și mari cantități de calciu, sulf, sare, clor, potasiu, iod, săruri de aluminiu, nichel, crom și altele. Un kilometru cub din apa oceanului conține o cantitate de sare care ar ajunge întregii omeniri pentru o perioadă de doi

ani. Dacă ar fi extrase blocurile minerale de pe fundul Oceanului Pacific, ele ar asigura cuprul necesar întregii omeniri pentru o perioadă de șase mii de ani, aluminiul necesar pentru o perioadă de zece mii de ani și cobaltul necesar pentru o perioadă de două sute de mii de ani. Țițeiul, gazele naturale și cărbunii de pământ de sub fundul mării constituie o bogăție inestimabilă, din care omul nu a extras decât o cantitate foarte mică. La toate acestea, se adaugă energia hidroelectrică nelimitată.

Mările sunt, de asemenea, pline de resurse alimentare, suficiente pentru întreaga lume, oricât de mare ar fi populația ei, cu condiția ca omul să nu altereze, să nu polueze și să nu epuizeze mările, așa cum procedează de un secol încoace. Este suficient să amintim că, în mări trăiesc douăzeci de mii de specii de viețuitoare, din care omul a pescuit șaizeci de milioane de tone în anul 1973 și o sută de milioane de tone în anul 1990. Dacă știm că un kilogram de pește pescuit se hrănește cu zece kilograme de plancton care la rândul lui, se hrănește cu zece kilograme de plante microscopice și că fiecare litru de apă de mare conține o mie de soiuri de plante microscopice și zeci de specii de microorganisme și un milion de celule vegetale, fiecare celulă înmulțindu-se cu o rată de un miliard de celule lunar, vom înțelege mai bine ceva din măreția jurământului lui Allah Preaînaltul „Și pe marea cea plină”. Dacă știm că unele crustacee se hrănesc cu o sută de miliarde de celule vegetale și că unii pești se hrănesc cu șaptezeci de mii de crustacee zilnic și că balena înghite cinci mii de pești zilnic sau cinci tone de plancton și că omul pescuiește, în fiecare an, mii de balene, greutatea unui exemplar din ele putând să ajungă la 65 de tone, vom înțelege, de asemenea, ceva din măreția jurământului lui Allah Preaînaltul „Și pe marea cea plină”. Laudă Aceluia care a împărțit sursele de existență și nu a uitat pe nimeni și a binecuvântat pământul „și a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană, până la patru zile egale. Acesta este un răspuns pentru aceia care întreabă” (Fussilat: 10).

Mările sunt pline de curenți, între care se numără unsprezece curenți calzi; în ele, se află cincisprezece mii de vulcani activi și stinși și douăzeci de abisuri cu adâncimi de până la 11516 metri; ele sunt pline de lanțuri muntoase, cel mai uriaș dintre acestea fiind lanțul care se întinde până la o distanță de 60 de mii de kilometri în Oceanul Pacific, Oceanul Indian și Oceanul Atlantic, cu înălțimi variind între 100 și 3000 de metri.

3. Carnea de mare și mâncarea ei

„Vânatul pe mare vă este îngăduit, iar mâncarea lui este pentru voi, ca și pentru călători, merindă” (Al-Ma'ida: 96).

Coranul cel Sfânt a permis consumarea cărnii proaspete din vânatul de mare, așa după cum spun cuvintele lui Allah Preaînaltul: „El este Cel care a supus

marea, pentru ca voi să mâncați din ea carne proaspătă” (An-Nahl: 14); „Cele două mări nu sunt la fel; aceasta este bună, dulce, plăcută la băut, iar aceasta este sărată și amară. Și, totuși, din fiecare [dintre cele două] mâncați carne proaspătă” (Fatir: 12). Tradiția nobilă a detaliat sensul cărnii proaspete, precizând: „Mâncați ceea ce a fost viu când l-ați pescuit și apoi a murit, dar, nu mâncați ceea ce aruncă marea și plutește la suprafața ei!” (Transmis de Jabir). Legea divină a îngăduit, de asemenea, călătorilor să mănânce vânatul din mare. Dar acest lucru este condiționat de conservarea peștelui, astfel încât să nu se altereze și de prelucrarea lui, așa cum se procedează astăzi. Toate aceste lucruri sunt clare, nu au nevoie decât de o explicare simplă, dar ceea ce ne atrage atenția aici, este pronumele afix din expresia „mâncarea ei”. Oare el se referă la vânat, adică la mâncare sau la mare? Dacă se referă la vânat, atunci care este mâncarea pe care ne-a îngăduit-o Domnul? Dacă pronumele se referă la mare, atunci care este mâncarea mării, în afară de peștele pe care-l vânam?

a) Mâncarea vânatului de mare:

Peștele pe care-l vânam se hrănește cu planctonul, alcătuit din specii mici și microscopice de pești și crustacee. Specialiștii în biologia marină au descoperit recent că sute de miliarde de tone din aceste vietăți mici, care constituie hrana vânatului de mare, se ridică în fiecare noapte din adâncul oceanelor la suprafața apei și se hrănesc cu ele peștii mici și mijlocii, iar la ivirea zorilor coboară din nou în adâncuri. S-a constatat, de asemenea, că planctonul, care reprezintă hrana peștilor, este una dintre sursele alimentare cele mai bogate în proteine și, de aceea, omul îl pescuiește, îl prelucrează și-l împarte cu peștii, ajungând aproape să-i priveze de el, dar să se priveze și pe sine, în consecință, de toate bunurile mărilor!

b) Mâncarea mării în afară de pește:

În apa mării se află resurse alimentare uriașe. Alături de pește, de crustacee și de mâncarea lor, vegetația marină reprezintă o sursă de energie alimentară ce nu este de neglijat. De câțiva ani, Japonia singură extrage 140000 de tone dintr-un anumit soi de alge, numite “wakme“, care au o valoare nutritivă înaltă, întrucât sunt alcătuite din 20 % substanțe proteice, pe lângă sărurile minerale, vitamine, sodiu, fier, potasiu și calciu. Ele au și unele efecte terapeutice, întrucât reduc grăsimile și scad tensiunea sangvină. Există un soi de alge uriașe, numite kelp, care cresc cu o viteză de 60 de centimetri pe zi și pe care omul a început să le exploateze, extrăgând din ele substanțe chimice folosite în producerea energiei, așa cum este gazul metan. Vietățile marine animale și vegetale conțin substanțe chimice folosite în combaterea diverselor boli.

Din unele soiuri de alge roșii s-a extras substanța chimică “acidul cianic”, folosit pentru distrugerea unor viermi care trăiesc în aparatul digestiv. Din alte alge și ciuperci s-au extras antibiotice cu un efect puternic în combaterea microbilor care atacă viețuitoarele. Dar și mai interesant este faptul că aceste substanțe au fost găsite în ciupercile care cresc în jurul gurilor canalelor de scurgere a apelor murdare și a gunoaielor, fiindcă acțiunea acestor ciuperci este curățirea mărilor de microorganisme dăunătoare care se înmulțesc cu o viteză uimitoare în apele murdare. Omul nu a extras până în momentul de față decât puține medicamente din surse marine și este posibil să fie descoperite mii de alte medicamente în viețuitoarele marine. Este suficient să menționăm că în apa mării trăiesc sute de specii de pești, crustacee și moluște otrăvitoare, din al căror venin se pot extrage zeci de medicamente eficiente.

4 - "Și v-a supus vouă râurile"

Pământul conține 1360 milioane kilometri cubi de apă, distribuită astfel: 97,2% în mări și oceane, 2% sub formă de blocuri de gheață, 0,6% sub forma apei freatică și 0,017% sub formă de râuri și lacuri. Râurile și lacurile oferă pentru milioane de oameni plăcerea, apa, alimentația și energia, favorizează comerțul și-l scapă pe om de gunoaie. Este suficient să amintim că viața în Egipt, Sudan și Uganda depinde de fluviul Nil, că barajele înălțate pe cursurile de apă asigură aproximativ un sfert din energia electrică pe care o consumă omenirea că în Statele Unite se află în stare latentă, în cascade, o cantitate de energie hidroelectrică suficientă pentru producerea a 300 de milioane cai-putere, adică mai mult decât necesarul de electricitate al Statelor Unite, sau că barajul înălțat pe râul Parna, la granița dintre Brazilia și Paraguai, considerat a fi cel mai mare din lume, a cărui construcție a fost începută în anul 1975 și încheiată în anul 1989, produce 75 miliarde kilowați-oră anual, cunoscându-se și faptul că energia provenită din cursurile de apă este curată, nepoluantă. Totodată, în râuri și lacuri trăiesc două mii de soiuri de pești, dintre care 1300 de soiuri numai în fluviul Amazon.

5 - "Întunericuri unele deasupra altora..."

"Sau [ele sunt] ca întunericul dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învâluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și, deasupra lor, norii. Întunericuri unele deasupra altora. Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu vede. Iar, acela căruia Allah nu-i dă lumină, nu va avea nici o lumină" (An-Nur: 40).

Științele despre mare au descoperit în a doua jumătate a secolului al XX-lea că în adâncurile mărilor la 3. 000 de metri adâncime, se formează valuri cu lungimea de câțiva kilometri și cu înălțimea de până la o sută de metri și că,

la adâncimea de şaizeci de metri de la suprafaţa mării totul devine întunecat. Există apoi unele tipuri de nori care reflectă lumina soarelui în întregime. Acela care citeşte descrierea coranică a întunericurilor care acoperă suprafaţa mării şi a abisurilor ei se va convinge că descrierea coranică de mai sus a întunericurilor mării nu poate să provină de la un om care nu ştie nici să înoate, nici să citească şi care şi-a petrecut viaţa în deşert şi nu a cunoscut marea cu abisurile, valurile şi norii ei negri, ci este descrierea făcută de Allah Atoateştiutorul.

În continuare ne vom referi, pe scurt, la o serie de detalii ştiinţifice:

Intunericul mării care se acumulează :Lumina soarelui, care ne permite să vedem lucrurile, este alcătuită din şapte culori vizibile care alcătuiesc spectrul luminii: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet. Când razele soarelui ating faţa mării, o parte dintre ele sunt reflectate, iar o altă parte pătrunde în apa ei care reflectă o parte din ele şi care absoarbe, treptat, celelalte culori rămase, încât nu mai rămâne nici una din acestea la adâncimi de peste şaizeci de metri de la suprafaţa mării.

-La adâncimi ce variază între 10 şi 20 de metri de la suprafaţa mării apa absoarbe culoarea roşie, apoi culoarea portocalie din spectrul solar şi apare un prim întuneric, cel al culorilor roşu şi portocaliu, în sensul că la adâncimea de peste zece metri de la suprafaţa mării nu mai putem distinge obiectele de culoare roşie şi portocalie

- La adâncimea de 20 de metri de la suprafaţa mării apa absoarbe culoarea galbenă şi se iveşte al doilea întuneric, în sensul că după 20 de metri adâncime nu mai putem distinge obiectele care au culorile roşu, portocaliu şi galben.

- La adâncimea de 30 de metri de la suprafaţa mării, apa ei absoarbe culoarea verde şi se iveşte un al treilea întuneric, în sensul că după adâncimea de 30 de metri nu mai putem distinge obiectele care au culorile roşu, portocaliu, galben şi verde.

- La adâncimea de 60 de metri de la suprafaţa mării apa absoarbe şi celelalte culori, respectiv culorile verde, indigo şi violet, şi apare un al patrulea întuneric, absolut, în sensul că nu mai putem distinge obiectele de nici o culoare, la adâncimi de peste 60 de metri de la suprafaţa mării. De aceea, Domnul a înzestrat fiinţele care trăiesc în abisurile mărilor, cu o sursă proprie de lumină, pe care o produc singure, iar acela pe care Allah nu l-a înzestrat cu o sursă de lumină nu va avea lumină în aceste adâncuri. (Remarcaţi relaţia dintre textul coranic şi sensurile ştiinţifice).

Este de remarcat faptul că întunericul mării nu devine absolut, adică întuneric beznă, decât la adâncimea de peste şaizeci de metri. Intunericurile dintre această adâncime şi suprafaţa mării sunt relative, aşa după cum am

explicat mai sus. Cuvântul "aproape" din segmentul de verset "Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu o vede" face aluzie într-un mod uimitor la întunerurile relative ale mării. Acest lucru l-a determinat pe oceanologul indian contemporan Durghara să conchidă, în urma comentării acestui verset sfânt, că informațiile conținute în el nu sunt la nivelul cunoștințelor omenirii din vremea revelației ci țin de un nivel mai înalt decât natura și decât omul, adică de Allah Preaînaltul și Preaslăvitul.

"Și din apă am făcut tot ce este lucru viu și oare, tot nu cred ei?" (Al-Anbiya: 30).

Fig. 20: Simetria și armonia din interiorul unei picături de apă, așa cum a fost ea fotografiată pentru prima dată cu ajutorul unui microscop special. Jean Jiyeton afirmă, în legătură cu aceasta: „Cum să nu vedem în fața unui astfel de sistem și unei astfel de frumuseți mâna, voința și geniul inginerului suprem al sistemului suprem, care reglează constantele fizice și condițiile primordiale ale comportamentului atomilor și ale vieții astrilor? Puternic, liber, infinit, confuz, nevăzut, sensibil, El se află acolo veșnic și necesar în spatele fenomenelor, foarte departe deasupra Universului, dar El este prezent în fiecare particulă”.

„Și pe marea cea aprinsă” (At-Tur: 6)

Fig. 21 : Fotografie mică a unei insule vulcanice care se ivește din adâncurile oceanului. Coloanele de flăcări și lavă s-au înălțat până la șaptezeci de metri, pentru ca după câteva zile să dispară. Astfel de lavă vulcanică aruncată de interiorul pământului aprins în adâncurile oceanelor, în fiecare zi, în cantități estimate la sute de mii de tone, reprezintă o sursă uriașă de energie și contribuie la încălzirea apei.

**„El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească,/ Dar, între ele, este o stavilă pe care nu o pot trece”
(Ar-Rahman: 19-20).**

Fig. 22: „Și între cele două mări a pus o stavilă”: Imagine grăitoare a stavilei dintre cele două mări, așa cum a fost ea surprinsă de un satelit în apele Oceanului Atlantic cu ajutorul razelor infraroșii. Apele călduțe ale Golfstreamului au culoarea portocalie, iar apele curentului Labrador au culoarea albastru închis, ele fiind complet separate unele de altele.

„Din ele ies mărgăritare și mărgean” (Ar-Rahman: 22).

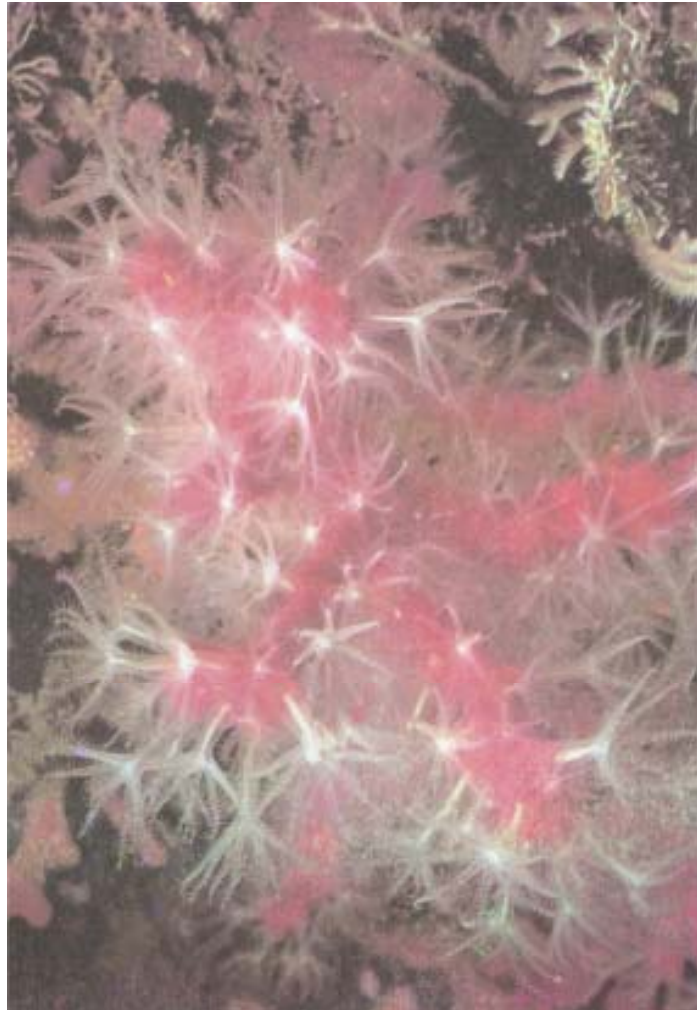

Fig. 23: Mărgeanul sau corali joacă un rol esențial în asigurarea echilibrului mediului marin, alături de valoarea sa în confecționarea obiectelor de podoabă.

„El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări - aceasta plăcută și dulce și aceasta sărată și amară și a făcut, între ele, un perete și o stavilă, de netrecut” (Al-Furqan: 53)

Fig. 24: Fotografie luată din avion a vărsării unui fluviu în mare. Peretele sau stavila dintre ele se vede clar.

„Sau ca întinericurile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învâluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și deasupra lor norii” (An-Nur: 40).

Fig. 25: Imagine reală a valurilor care acoperă mările adânci la mii de metri de la suprafața lor. Aceste valuri au fost descoperite recent, căci înainte de anul 1970 omul nu știa nimic despre existența lor.

**„Sau ca întunericurile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și deasupra lor norii. Întunericuri unele deasupra altora. Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu o vede. Iar acela căruia Allah nu-i dăruiește lumină nu va avea nici o lumină”
(An-Nur: 40)**

Fig. 26: Nici chiar această imagine surprinsă pe peliculă de specialiști în studierea oceanelor și a climei în timpul unei furtuni cumplite nu poate să ne ofere imaginea clară pe care ne-o sugerează cuvintele din Coranul cel Sfânt, în descrierea faptelor necredincioșilor rătăciți în întunericuri.

CAPITOLUL VI

‘ȘI NU FACEȚI STRICĂCIUNE PE PĂMÂNT, DUPĂBUNA LUI ÎNTOCMIRE” REFERIRI ALE VERSETELOR SFINTE LA ȘTIINȚA MEDIULUI

„Și de nelegiuire, stai departe“ (Al-Muddathir: 5)
"Allah este Bun și iubeste bunătatea, este Curat și iubeste curătenia"
(Hadis nobil)

“Omul de astăzi este cel mai mare stricător pe care l-a cunoscut omenirea”
(Yves Cousteau)

1. ECHILIBRUL MEDIULUI

‘Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită’

Mediul terestru, adică mediul în care trăim, alcătuit din pământ cu învelișul său atmosferic, cu mineralele, plantele și animalele care există pe el și în interiorul lui, reprezintă un lanț de verigi care se influențează una pe alta de așa manieră încât provocarea unui dezechilibru în ceea ce privește vreuna din creațiile lui Allah va avea o influență negativă asupra celorlalte. Acest lucru a fost demonstrat recent de științele despre mediu și a fost pus în evidență de următoarele versete din Coranul cel Sfânt: 'Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită' (Al-Hijr: 19); 'Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite' (Al-Qamar: 49); 'Și a creat toate lucrurile și le-a ordonat cu bună înțelegere' (Al-Furqan: 2). Miliarde de galaxii din univers, miliarde de viețuitoare de pe pământ, tot ceea ce a fost creat de Allah Preaînaltul și Preasfântul, de la cea mai mică particulă dintr-un atom până la cele mai uriașe galaxii, se bazează pe un sistem perfect întocmit, în cadrul căruia toate fipturile se află într-o interdependență, fiind influențate unele de altele în mod negativ sau pozitiv. Fiecare fiptură are o funcție predestinată, careia nu trebuie să i se aducă vreun prejudiciu și cu care nu trebuie să se glumească, lucru subliniat de cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Noi nu am creat cerul și pământul și ceea ce se află între ele, jucându-ne!" (Al-'Anbiya': 16). Iar dacă viețuitoarele au fost supuse pentru a-l sluji pe om, pe care Domnul l-a cinstit făcându-l stăpân peste ele și moștenitor pe pământ, acest lucru a fost condiționat în Coran astfel: 'Și nu faceți stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire!' (Al-'A'raf: 85); "Măncați și beți din

darul lui Allah și nu faceți rău pe pământ, [și nu fiți] stricători!" (Al-Baqara: 60); "Și cerul, El l-a înălțat și El a stabilit balanța, / Pentru ca voi să nu fiți nedreptți la cumpănire" (Ar-Rahman: 7-8). Și, atunci, omul nu a respectat învățăturile Creatorului "Stricăciunea s-a ațat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvâșesc mâinile oamenilor, pentru ca [Allah] să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce au făcut ei. Poate că ei se vor întoarce!" (Ar-Rum: 41).

Știința despre echilibrul mediului este o știință nouă, care a apărut cu aproximativ un sfert de secol în urmă, ca rezultat al poluării, ale cărei consecințe distrugătoare asupra animalelor, plantelor, omului, pământului și a învelișului său atmosferic au început o dată cu epoca industrială din secolul al XIX - lea și au ajuns la apogeu la mijlocul secolului al XX-lea, când asociațiile științifice care se ocupă de problemele viețuitoarelor și ale naturii au tras semnalul de alarmă și au fost emise legi referitoare la protecția mediului împotriva poluării.

Dar omul - cel mai primejdios stricător și cel mai mare ucigaș de pe acest pământ - continuă astăzi să distrugă plantele și viețuitoarele, ori de câte ori poate să facă acest lucru - și, cât de puțin folositoare sunt legile elaborate de om, dacă nu se ține seama de poruncile divine, exprimate în următoarele cuvinte ale lui Allah: "Și cerul, El l-a înălțat și El a stabilit balanța, / Pentru ca voi să nu fiți nedrepti la cumpănire" (Ar-Rahman: 7-8); "Și nu faceți stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire!" (Al - 'A'raf: 85); "Mâncăți și beți din darul lui Allah și nu faceți rău pe pământ, [și nu fiți] stricători!" (Al-Baqara: 60).

Următoarele date statistice despre poluarea mediului aerian, terestru și marin îl ajută pe cititor să și formeze o idee simplă în legătură cu gradul în care omul respectă legislația elaborată.

2 - ECHILIBRUL ÎNVELIȘULUI ATMOSFERIC

"Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța "

Știința despre învelișul atmosferic care înconjoară pământul a atârnat, așa cum s-a explicat mai sus, că cele șapte straturi din care este compus se bazează pe o balanță foarte exactă, una din funcțiile sale fiind protejarea pământului și a fipturilor de pe el. Datorită "boltei celei înalte" (At-Tur: 5), de deasupra noastră, a fost posibilă viața pe pământ, spre deosebire de celelalte planete din sistemul solar. Stratul de ozon este un strat foarte subțire, care joacă pentru pământ rolul unui filtru inteligent, întrucât absoarbe razele ultraviolete cu undă scurtă careucid ființele terestre și permite trecerea celorlalte raze din spectrul de lumină utile pământului și fipturilor de pe el.

Academia Națională de Științe din Statele Unite apreciază că, dacă va scădea cantitatea de ozon din atmosferă cu 1%, va crește numărul bolnavilor de cancer de piele cu zece mii de cazuri anual. Dar lucrurile nu se vor limita doar la atât, ci, dacă scăderea cantității de ozon va fi și mai mare, aceasta va avea repercursiuni asupra tuturor formelor de viață de pe pământ: ca urmare a scăderii crescânde a stratului de ozon, temperatura pământului va crește treptat cu 2-3 grade, ceea ce va conduce la creșterea nivelului apelor din râuri și oceane cu 0,5 - 3 metri, ca urmare a topirii

ghețarilor din zonele polare, și vor fi acoperite de ape numeroase insule și orașe situate pe litoral, se vor modifica total sistemele distribuției vânturilor, precipitațiilor, viețuitoarelor și producției agricole mondiale în mod catastrofal.

3 - POLUAREA ÎNVELȘULUI ATMOSFERIC

"Pentru ca voi să nu fiți nedrepti la cumpănire"

1. Gaura din stratul de ozon:

În anul 1982, cercetătorii britanici de la stațiunea științifică situată la polul Sud au constatat scăderea treptată, de la un an la altul, a cantităților de ozon în zona polară. În anul 1984, au fost avertizate celelalte instituții științifice asupra acestei scăderi primejdioase pentru ființele de pe pământ, iar în anul 1987, cercetătorii au constatat că jumătate din stratul de ozon din regiunea polului Sud a dispărut. În urma unor studii științifice intense, care au costat zeci de milioane de dolari, cercetătorii au ajuns să știe astăzi că gaura din stratul de ozon de deasupra Oceanului Înghețat de Sud se datorează unor substanțe chimice industriale, cum sunt freonul și foranul, pe care omul le produce în cantități de milioane de tone, folosindu-le ca materiale de răcire la frigider, la aparatele de condiționare a aerului și ca împingătoare pentru aerosoli și în aparatele cu presiune, așa cum este cazul unor sprayuri de parfum. Aceste substanțe sunt gaz cloroflorid de carbon (C. F. C.) care nu arde și nu se dezintegrează și care se înalță încet - încet, ajungând la stratul de ozon din atmosferă, pe care-l distruge foarte lent.

După dispute științifice, care au durat cinci ani între statele industriale care produc acest gaz dăunător mediului, s-a decis, înainte de 1999, reducerea producției lui la jumătate. Nu a fost stopată integral producția lui, deoarece la mijloc se află interese comerciale uriașe, estimate la miliarde de dolari, ca urmare a folosirii acestui gaz.

Oare s-a schimbat omul? El a fost și înainte așa cum l-a descris Săpânul lumilor: nedrept cu sine și cu alții, ignorant față de sine și față de ceilalți, din cauza egoismului și a lăcomiei după bani.

2. Ploile acide:

Învelișul atmosferic s-a transformat, de zeci de ani, într-o "groapă de gunoi gazoasă", în care omul a aruncat și continuă să arunce miliarde de tone de gaze toxice, emise de uzine, de automobile și de celelalte surse generatoare de energie. Cu toate că Săpânul a făcut în învelișul atmosferic drumuri, urmate de gazele ce se înalță de la uzinele de pe pământ, consecințele "nedreptății omului la cumpănire", la balanța pe care a așezat-o Domnul în învelișul atmosferic al pământului sunt astăzi vizibile, ele manifestându-se și prin ploile acide care distrug resursele vegetale și animale în diverse țări industrializate. Datele statistice pentru anul 1977 au apreciat că emisiile de compuși dăunători ai sulfului, așa cum sunt dioxidul și trioxidul de carbon, prin coșurile uzinelor, au ajuns

la 3 milioane de tone în Franța, 5 milioane de tone în Marea Britanie și 264 milioane de tone în Statele Unite ale Americii.

3 - Schimbarea climatului:

Bioxidul de carbon (CO₂) reprezintă un procent de 0,003% în compoziția aerului și joacă un rol important în asigurarea stabilității temperaturii atmosferei și a pământului, ca și în circuitul carbonului în atmosferă. Activitatea crescândă a mașinii industriale necesară omului, care aruncă în atmosferă 5,5 miliarde de tone din acest gaz, a modificat balanța exactă a compoziției atmosferei pe care a stabilit-o Dumnezeu, cu mai mulți ani în urmă, au fost lansate avertismente în legătură cu creșterea procentului de bioxid de carbon. Aceasta ar putea provoca creșterea temperaturii atmosferei și modificări decurgând din aceasta în distribuția vânturilor și a precipitațiilor și în nivelul mărilor și al fluviilor.

Este suficient să menționăm faptul că agricultura Statelor Unite ale Americii a fost afectată, în anul 1988, de o seacă cumplită, ceea ce a dus la scăderea recoltei anuale de cereale de la 207 milioane tone la numai 97 milioane tone, iar o repetare a acestei situații ar reprezenta un dezastru la scară planetească. Unii cercetători au pus această situație pe seama modificării climatului și a creșterii temperaturii, ca urmare a dezechilibrului din balanța bioxidului de carbon.

4 - POLUAREA PĂMÂNTULUI ȘI A MĂRILOR

"STRICĂCIUNEA S-A ARĂTAT PE USCAT ȘI PE MARE, DIN PRICINA A CEEA CE SĂVÂRȘESC MÂNILE OAMENILOR, PENTRU CA [ALLAH] SĂ-I FACĂ PE EI SĂ GUSTE O PARTE DIN CEEA CE AU FĂCUT EI. POATE CĂ EI SE VOR ÎNTOARCE!"

Și de îndată ce pleacă, străbate pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Allah însă nu iubește stricăciunea!" (Al-Baqara: 205).

Pădurile ecuatoriale reprezintă "pământul verde al pământului", așa după cum le-au numit savanții ecologiști, dar, de zeci de ani, omul distruge în fiecare minut treizeci de hectare din ele, adică 157 mii de kilometri pătrați anual. Dacă lucrurile vor continua astfel, la începutul secolului al XXI-lea, nu vor mai exista decât 11 milioane de kilometri pătrați din ele. Africa a pierdut, în decursul ultimei jumătăți de secol, 80% din pădurile ecuatoriale, fiind urmată de Asia - îndeosebi Malaezia și Indonezia, și apoi de America de Sud, în care pădurile ecuatoriale reprezintă jumătate din resursele forestiere mondiale, având o vârstă de aproximativ 150 milioane de ani. În pădurile sud-americane, trăiesc 3 milioane de specii vegetale și animale, care se reduc într-un ritm de o specie, în fiecare 15 minute, datorită distrugerii mediului de către om, în decursul secolului al XX-lea. Consecințele se văd în desertificarea crescândă a solului, în seacă, în scăderea resurselor alimentare, în creșterea foametei în cele mai multe țări din lumea a treia, devenite sărace din cauza lăcomiei omului puternic și a împiedicării de către el a semenului său slab, a omului care se consideră astăzi civilizat și-i caracterizează pe ceilalți ca fiind săraci sau în curs de dezvoltare.

El este vinovat de epuizarea bunurilor pământului, de săcirea resurselor lui economice și de menținerea populației lui în întunericul ignoranței, în săcie și înapoierie. Dezastrul se va abate, mai devreme sau mai târziu, asupra tuturor, dacă omul nu va opri, înainte de a fi prea târziu, consecințele distrugătoare asupra balanței mediului terestru, pe care le-au produs cerințele civilizației sale materiale de un secol și mai bine; nașterea unui singur copil în S. U. A. constituie, pentru resursele pământului și pentru poluarea mediului, o povară egală cu cea provocată de nașterea a două sute de copii în India, carnea și proteinele consumate de un individ din țările bogate, echivalează cu ceea ce consumă cincizeci de indivizi din țările sărace, dar, cu toate acestea, unii specialiști din domeniile alimentației și mediului pun distrugerea mediului și reducerea resurselor, pe seama țărilor din lumea a treia.

Omul, îndeosebi omul civilizației din secolul al XX-lea, nedrept, neștiutor, adversar învederat, stricător pe pământ și vărsător de sânge, așa cum l-au caracterizat versetele sfinte, nu s-a limitat la poluarea pământului, la epuizarea bunurilor lui și la dezechilibrarea balanței exacte a compoziției învelișului atmosferic care protejează pământul, ci a transformat râurile și fluviile, lacurile, mările și oceanele în locuri în care aruncă gunoaiile și reziduurile uzinelor și ale vapoarelor sale, în depozit pentru reziduurile uzinelor sale atomice și poligon pentru experimentarea armelor sale distrugătoare.

În anul 1979, de pildă, omul a aruncat milioane de tone de reziduuri petroliere, 50 tone de derivate toxice ale mercurului, 250. 000 tone de derivate toxice ale plumbului, milioane de tone de resturi și reziduuri ale uzinelor sale și, în consecință, s-au modificat temperatura și salinitatea apei fluviilor și mărilor, iar acest lucru s-a repercutat negativ asupra resurselor animale și vegetale marine și asupra climatului. În ultimii treizeci de ani, resursele animale marine de pește s-au redus la 30%, au dispărut 94% din balene, numărul păsărilor marine a scăzut la jumătate, a dispărut cea mai mare parte a recifilor coralieri, iar partea rămasă a devenit bolnavă și poluată. Oare aude cineva avertismentul pe care l-a lansat, în urmă cu zece ani lumii, cerșătorul oceanolog al faunei marine Yves Cousteau, care a zis: „Ciclul apei și viața sunt inseparabile. Este clar că, dacă vrem să salvăm omenirea, este necesar, mai întâi, să salvăm oceanele!”

5 - RESURSELE PĂMÂNTULUI SUNT SUFICIENTE

'Și a oânduit cu măsura hrana lor în patru zile,
în mod egal, pentru cei care cer''

Studiile statistice afirmă că omenirea se află în pragul unei foamete universale, care a început deja să se facă simțită în unele țări din lumea a treia, și că resursele pământului vor deveni insuficiente pentru asigurarea hranei lumii la începutul secolului al XXI-lea, când se așteaptă ca populația Terrei să ajungă la opt miliarde de suflete, având în vedere că, în prezent, a trecut de cinci miliarde de suflete. Pornind de la poziția credinței și biziindu-ne pe datele științei și realității și pe afirmații ale cercetătorilor din domeniul mediului, putem afirma că, dacă omul ar respecta înduielile

Creatorului în privința fapturilor sale și dacă nu va altera mediul terestru, atmosferic și marin, dacă nu va exagera în privința consumării resurselor și energiilor lui și dacă va dirija sutele de miliarde pe care la cheltuiește anual pentru industria de armament, pentru distrugerea altora și a sa spre ameliorarea surselor latente de energie, pe care Domnul le-a dăruit soarelui, pământului, apei, atmosferei și vietuitoarelor și exploatarea acestora, pământul va dispune de resurse suficiente pentru securitatea tuturor oamenilor de pe mapamond, oricare ar fi numărul acestora.

Nu se poate ca Cel Veșnic și Viu, care a ordonat toate cele necesare pentru faptele sale, inclusiv hrana pentru toate viețile, să nu le asigure hrană suficientă. Și cum ar putea să fie altfel, de vreme ce El găsește în Cartea Sa bine întocmiță: "Și nu este vietuitoare pe pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah" (Hud: 6); "Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chici ei. Domnul meu este pe drumul cel drept!" (Hud: 56). Doar lăcomia omului și nerespectarea de către el a rânduielilor divine referitoare la apărarea mediului l-au împins să strice echilibrul acestui mediu, să-i distrugă resursele și să-i reducă bunurile, adeverindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Acela care va urma calea Mea cea dreaptă nu va răci și nu va fi nefericit. Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea va avea parte de o viață grea" (Ta-Ha: 123-124).

Viața grea, fie că este vorba de manifestările ei materiale, fie că este vorba de manifestările ei spirituale, îi amenință pe majoritatea indivizilor speciei umane, cu excepția celor care sunt bine căluziți și respectă legea islamică, în care se află fericirea pentru aceia care se zbat în întunericul ignoranței, sărăciei, neliniștii și mizeriei, "Ca răsplătire dreaptă" (An-Naba': 26), "Iar, aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt necredincioși" (Al-Ma'ida: 44); "Iar, aceia care nu judecă după ce le-a trimis Allah, aceia sunt nelegiuți" (Al-Ma'ida: 45); "Iar, aceia care nu judecă după ceea ce a trimis Allah, aceia sunt netrebniți" (Al-Ma'ida : 47).

6 - "OARE NU AM FĂCUT NOI PĂMÂNTUL UN LOC CARE-I ADUNĂ PE CEI VII ȘI PE CEI MORȚI?"

Cele două versete, care dau titlul acestui subcapitol, se referă la științele mediului, astronomiei, biologiei, chimiei organice, geologiei și al fosilelor. Pământul este un recipient pentru cei vii și pentru cei morți, oricare ar fi numărul acestora. Este suficient să menționăm că el conține aproximativ 80 de miliarde de indivizi, vii și morți, ai speciei umane, de la apariția ei și până în momentul de față, că el conține 10100 ființe multicelulare, adică cifra 10 urmată de o sută de zerouri!

Pământul este un recipient schimbător, în privința celor vii și al celor morți, căci biologii și specialiștii în fosile apreciază că de la începutul vieții pe el, în urmă cu peste trei miliarde de ani, și până astăzi pe el au trăit circa o sută de milioane de specii de vietuitoare, din care mai trăiesc astăzi 3 - 5 milioane de specii și că biologii au studiat un milion și jumătate dintre acestea, dar în fiecare zi se descoperă o nouă specie de vietuitoare și dispar câteva din speciile existente.

Pământul este un recipient care se învârteste rapid cu cei vii și cei morți de pe el: în decursul câtorva ore se nasc mii de specii de ființe microscopice, așa cum sunt bacteriile și microbii, și cresc, se înmulțesc, mor și se descompun; în decursul câtorva zile, se nasc, cresc, mor și se descompun cohorte de furnici, țânțari și insecte; în decursul câtorva luni, se nasc, cresc, se înmulțesc, mor și se descompun mii de specii de viețuitoare vegetale; în decursul anilor, se nasc, cresc, se înmulțesc, mor și se descompun mii de specii de ființe vegetale și animale. Și toate acestea sunt conținute de pământ, care le păstrează, vii sau moarte, pentru a le readuce din nou la viață în cadrul ciclului vieții și al morții fipturilor, care a fost descoperit de știință în secolul al XX-lea, așa după cum vom arăta, în detaliu, în comentariul științific referitor la cuvintele lui Allah Preaînaltul. "Allah creează fiptura, apoi, o face din nou, apoi, la El veți fi aduși înapoi" (Ar-Rum: 11).

Oare ne putem închipui în ce situație s-ar afla pământul, dacă Domnul nu ar fi făcut din el un loc care-i adună pe cei vii și pe cei morți și dacă viețuitoarele de pe suprafața lui și dinăuntrul lui ar trăi veșnic și n-ar avea parte de moarte sau dacă fipturile moarte ar rămâne veșnic pe suprafața lui și înăuntrul lui, fără să le modifice pe ele și fără să le preschimbe în elementele din care este constituit pământul și din care au fost create? Este de ajuns să menționăm că țânțarii și muștele, ar acoperi globul pământesc în câteva zile, fiind viața pe el cvasiimposibilă, dacă Domnul nu ar limita ciclul vieții, prin stabilirea perioadei de viață a fiecărei ființe din fiecare specie, a fiecărei specii în parte?!

7 - CICLUL VIEȚUITOARELOR DIN NATURĂ

"ALLAH CREEAZĂ FIPTURA, APOI, O FACE DIN NOU, APOI, LA EL VEȚI FI ADUȘI ÎNAPOI"

Științele biologiei, chimiei și fizicii atomice au descoperit că toate fipturile cu viață și fără viață se compun din unitățile de bază, care sunt atomii, că atomii sunt alcătuiți din particule, precum electronul, neutronul, protonul și altele, al căror număr a ajuns până în prezent la mai mult de patruzeci și că, prin unirea atomilor între ei, s-au format lucrurile din natură, că organismul uman este compus dintr-o suită de mii de miliarde de celule, că fiecare celulă este compusă dintr-o suită de miliarde de atomi, că în natură se află un număr de 92 de elemente, începând cu hidrogenul și încheind cu uraniul. Orice lucru din univers are un ciclu de viață și o viață limitată, după care se întoarce la atomii sau la particulele din care a fost alcătuit. Viața unor atomi radioactivi nu depășește câteva secunde, după care se întorc la particulele din care sunt compuși, în timp ce viața unor astri din Univers, durează câteva miliarde de ani, după care și ei dispar, transformându-se în atomii și particulele lor, din care au fost alcătuiți, pentru a relua un nou ciclu de viață cu durată de milioane de ani. Omul a fost creat din pământ și, când moare, se transformă în pământ și revine la elementele din care a fost compus, precum hidrogenul, oxigenul, carbonul, calciul, fierul, fosforul, magneziul și altele. Apoi, plantele și animalele extrag acele elemente de care au nevoie pentru structura diverselor lor componente, animalele și păsările mănâncă ceea ce le este necesar din plante, omul se hrănește cu plantele și cu carnea animalelor și păsărilor, pe care aparatul său digestiv o transformă în sânge, iar din acesta testiculele bărbatului și ovarele femeii, extrag ceea ce este necesar pentru compunerea lichidului seminal al femeii care se înfălănește cu

lichidul seminal al bărbatului. Domnul face să se pînă deasă din ele o făptură, care după nouă luni devine un om nou, compus din miliarde de miliarde de atomi, a căror origine poate că datează de la începutul creației, după ce poate că a avut loc miliarde de cicluri de viață și în viață. Omul - așa după cum afirmă cercătorul Hubert Ravez - este compus din praful astrilor și din cenușa lor. Elementul fier, care intră în structura corpului omenesc, de pildă, a fost creat de Domnul - așa după cum afirmă știința - Și Allah știe cel mai bine! - în urmă cu aproximativ cincisprezece miliarde de ani, în interiorul stelelor. Apoi, fierul și atomii săi s-au preschimbat în decursul a milioane de cicluri de viață în milioane sau miliarde de făpturi în viață și cu viață înainte de a intra în structura organismului fiecăruia dintre noi, pentru ca, după moarte, să reia ciclurile sale, al căror număr nu-l cunoaște decât Șăinul care "cunoaște numărul din fiecare lucru - Mare este puterea Lui!".

În lumina acestei explicații simple, în legătură cu ciclul făpturilor din Univers, înțelegem ceva din dimensiunea științifică a cuvintelor lui Allah Preaînaltul :

"Allah v-a făcut pe voi să creșteți asemenea ierburilor, din pământ, /Apoi, vă va aduce pe voi înapoi la El și vă va face să ieșiți cu adevărat "(Nuh: 17-18).

"Mărire Celui care le-a creat pe toate perechi, din ceea ce face pământul să crească și din ei înșiși și din cele pe care ei nu le cunosc!" (Ya-Sin : 36).

"Spune : "Oare se află printre asociații voștri vreunul care să creeze o făptură și să readucă [la viață după moarte]?" Spune: "Allah creează făptura și apoi o readuce! Cum de puteți voi să stați departe?" (Yunus: 34).

"Nu este El Cel care a început creația omului și apoi îl va face din nou ?"(An-Naml: 64).

"El este Cel care face prima oară făpturile și apoi le face din nou - și aceasta este și mai ușor pentru El"(Ar-Rum: 27).

"El este Cel care face prima oară [creația] și El este Cel care o face din nou"(Al-Buruj: 13).

"Oare nu știu ei cum a făcut Allah făpturile prima oară și cum le va face pe ele apoi din nou?"(Al-'Ankabut: 19).

"Noi am hotărât pentru voi moartea și Noi nu suntem împiedicați/ Să vă înlocuim cu semenii voștri și să vă mai refacem [în Ziua de Apoi] într-un chip pe care voi nu-l știți" (Al-Waqi'a: 60-61).

Laudă Aceluia a cărui promisiune s-a adeverit și ne-a arătat, în secolul al XX-lea, cum pămîntul creează creaturile și cum, după aceea, le readuce la viață în chipuri și forme din care nu cunoaștem decât foarte puține prin intermediul unor operațiuni pe care le efectuează nenumărate făpturi, printre care "stelele ce fug înapoi,/ Ce grăbesc să se ascundă" (At-Takwir: 15 - 16), așa după cum vom prezenta, în detaliu, în rândurile ce urmează.

8 - "DAR NU! JUR PE STELELE CE FUG ÎNAPOI,/ CE GRĂBESC SĂ SE ASCUNDĂ"

Din comentariul lui At-Tabari, referitor la cuvintele Domnului menționate în acest titlu, reproducem:

"După Ali, ele sunt stelele care aleargă în timpul nopții și se grăbesc să se ascundă, adică dispar în cursul zilei " După Ibn Abbas, acestea sunt gazelele. . . "

Ibn Jarir a comentat versetele respective în felul următor: "Stăpânul Preaînalt a jurat pe niște lucruri care uneori aleargă, alteori dispar, iar dispariția lor înseamnă refugiarea în ascunzișurile lor, ~~căci~~ aceste „makanis”, "ascunzișuri" sunt, la arabi, locurile în care ~~și~~ ~~găsesc~~ adăpost antilopele și gazelele".

Dar, recurgând la Coranul cel Sfânt și la dicționare pentru a ~~găsi~~ sensurile expresiile "al-jawari"(cele care aleargă), "al-kunnas" (care fug înapoi), "al-khunnas" (care grăbesc să se ascundă), ni se descopă - în lumina științei - dimensiuni științifice și sensuri noi, după cum urmează:

Al- Jawari este plural de jariya - calitate a oricărui lucru care se mișcă, ~~asa~~ după cum se înțelege din cuvintele lui Allah Preaînaltul :

"Ale Lui sunt corăbiile care se înalță pe mare ca munții " (Ar-Rahman: 24); "Iar Soarele aleargă către un ~~sălaș~~ al lui " (Ya-Sin : 38); "Când apele s-au revărsat, v-am dus pe voi pe corabie"(Al_Haqq: 11); "În numele lui Allah, va fi mersul și oprirea ei !" (Hud; 41); "Mănate de vânturi prielnice" (Yunus: 22).

Al-Khunnas este plural de khanis cu sensul de "cel care se ascunde; cel care dispare ".

Al-Kunnas este plural de kanis și kanisa, de la kanasa "a mătura gunoiul ", dar, și cu sensul de "a dispărea, a se ascunde ".

În lumina acestor date, ni se relevă faptul că Domnul a jurat prin aceste cuvinte pe toate lucrurile care se mișcă, se ascund și ~~stâng~~ și mătura gunoiul și care au locuri în care se refugiază. Următoarele exemple despre unele lucruri care fug și se grăbesc să se ascundă și mătura, ne oferă o idee simplificată a sensurilor ascunse în cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Dar, nu! Jur pe cele care fug înapoi,/ Ce grăbesc să se ascundă. "

În toate fipturile vii există niște lucruri invizibile, care aleargă zi și noapte și care au funcția de "măturare" a ființelor vii, adică de curățare a lor de "gunoiul" care pătrunde în ele sau care se formează în interiorul lor ca urmare a unor factori de asimilare și de ardere, care apar în interiorul celulelor: globulele roșii aleargă zi și noapte pentru a prinde bioxidul de carbon ~~din~~ organismului și pentru a-l elimina prin procesul respirației ; globulele albe aleargă zi și noapte, având funcția de descoperire, urmărire, prindere, ucidere și măturare a microbilor și a organismelor ~~din~~ care pătrund în interiorul ființelor vii; mii de substanțe chimice aleargă prin toate ~~partile~~ organismului pentru a-l curăța de lucrurile ~~din~~ care pătrund în el.

Există mii de specii de fipturi vii care aleargă zi și noapte, ascunse de ochii multora, având funcția de măturare a gunoiului de pe pământ. Într-un pumn de ~~țărână~~ există ființe microscopice și nemicroscopice care au funcția de a transforma fipturile vii care au murit și au fost îngropate în pământ în elementele din care au fost alcătuite. Dacă nu ar fi existat aceste fipturi, pe care biologii le-au numit "fipturile gunoiului", s-ar fi adunat ~~gămadă~~ pe pământ cadavrele și resturile ființelor vii. Cele care aleargă și se ascund și mătura sunt nenumărate ființe, precum microbii, bacteriile, virușii, viermii, insectele, peștii, și ele au funcția de a curăța pământul de resturile ființelor vii și de a facilita procesul de menținere a pământului în starea de recipient, care se rotește repede, cu

fipturile vii și moarte, așa după cum a grăit Allah Preaînaltul: "Oare nu am făcut Noi pământul un loc care-i adună/ Pe cei vii și pe cei morți?" (Al-Mursalat: 25- 26).

În Univers există creaturi nevăzute care aleargă și prind resturile și le mănâncă. Căurile negre, descoperite în urmă cu câțiva ani de știința cosmosului, în cadrul celor mai multe galaxii, sunt "cimitirul stelelor". În fiecare zi sau poate chiar în fiecare secundă, mor, în Univers mii de stele, iar găurile negre înghit resturile stelelor moarte și-l curăță de ele, pentru ca după sute de milioane de ani să reapaă ca stele nou născute, adevărindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Pe cerul cel cu revenirea" (At-tariq: 11); "El este Cel care face prima oară [creația] și El este Cel care o face din nou" (Al- Buruj : 13).

Multe radiații cosmice sunt creaturi invizibile care aleargă prind și mănâncă resturile fipturilor cu viață și fără viață. Așa sunt razele infraroșii, razele ultraviolete și centura magnetică a pământului.

"[Jur] pe cele trimise în rafale", adică pe vânturile trimise de Săpîn în spațiile superioare ale învelișului atmosferic pentru a curăți pământul de gazele toxice rezultate din ardere, emise de pământ și de viețuitoare, iar aceste vânturi se numără și ele printre cele care aleargă și se ascund și mănâncă. Pe scurt, cuvintele lui Allah Preaînaltul "Dar, nu !Jur pe cele care fug înapoi,/ Ce grăbesc să se ascundă", reprezintă un jurământ pe nenumerate fipturi cu viață și fără viață, a căror funcție constă în menținerea echilibrului mediului și creaturilor prin curățirea pământului, atmosferei și Universului de resturile fipturilor cu viață și fără viață.

9 - "ACELA CARE A FĂCUT PENTRU VOI DIN POMII CEI VERZI FOCȘI VOI APRINDEȚI DE LA EI"

Oxigenul, care intră în compoziția aerului în proporție de 21%, este un element esențial și necesar în orice ardere și producere a focului. Pomii verzi, prin substanța clorofilă care dă planetelor culoarea verde, sunt cei care produc oxigenul în aer, reîmprospătându-l prin procesul de asimilație clorofiliană. Pomii verzi iau în timpul zilei din aer bioxidul de carbon și-l descompun în elementele din care este compus : oxigenul, pe care-l elimină afară, și carbonul, pe care-l păstrează pentru formarea țesuturilor proprii. Știința nu a descoperit acest proces de respirație a plantelor decât în secolele al XIX-lea și al XX-lea.

Animalele, spre deosebire de plante, iau din aer, prin procesul respirației, oxigenul, considerat un element indispensabil pentru toate procesele chimice de ardere care au loc în interiorul celulelor animale. Dacă nu ar fi existat plantele verzi, nu ar fi putut apărea viața pe pământ, iar prima manifestare de viață de pe el a avut loc cu peste trei miliarde de ani în urmă, o dată cu apariția algelor verzi. Acesta este primul sens științific al cuvintelor de mai sus ale lui Allah Preaînaltul, iar cheia înțelegerii versetului este cuvântul "verde".

Pe lângă rolul "pomilor verzi" în producerea și împrospătarea oxigenului, fără de care nu există aprindere, tot ei se află și la originea cărbunilor de pământ, proveniți din îngroparea lor în pământ, ca

urmare a unor factori naturali și a transformării lor în decursul a milioane de ani în cea mai importantă sursă de energie termică de pe mapamond, întrucât rezervele de cărbuni sunt estimate la opt mii de miliarde de tone. Tot faptele vegetale și animale au dat naștere și petrolului din pământ și de sub apă, în decursul milioane de ani, așa după cum consideră cercetătorii din domeniile geologiei și chimiei organice, iar rezervele de țiței ale Terrei sunt estimate la circa două mii de miliarde de tone. Este foarte probabil ca la originea gazelor naturale să se afle tot plantele verzi, iar rezervele mondiale de gaze sunt estimate la circa șaiszeci miliarde metri cubi.

În lumina acestui comentariu simplu, asupra unor surse fundamentale ale arderii, la originea cărora se află pomii verzi, înțelegem dimensiunea științifică a cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "Vedeți voi focul pe care-l aprindeți [prin frecare]?/ Voi ați făcut să crească pomul lui sau Noi l-am făcut să crească?/ Noi l-am făcut ca o pomenire și ca un lucru folositor pentru cei care poposesc în deșert [călători]" (Al-Waqi'a : 71 - 73).

„Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța,/ Pentru ca voi să nu fiți nedreptățiți la cumpănire” (Ar-Rahman: 7-8).

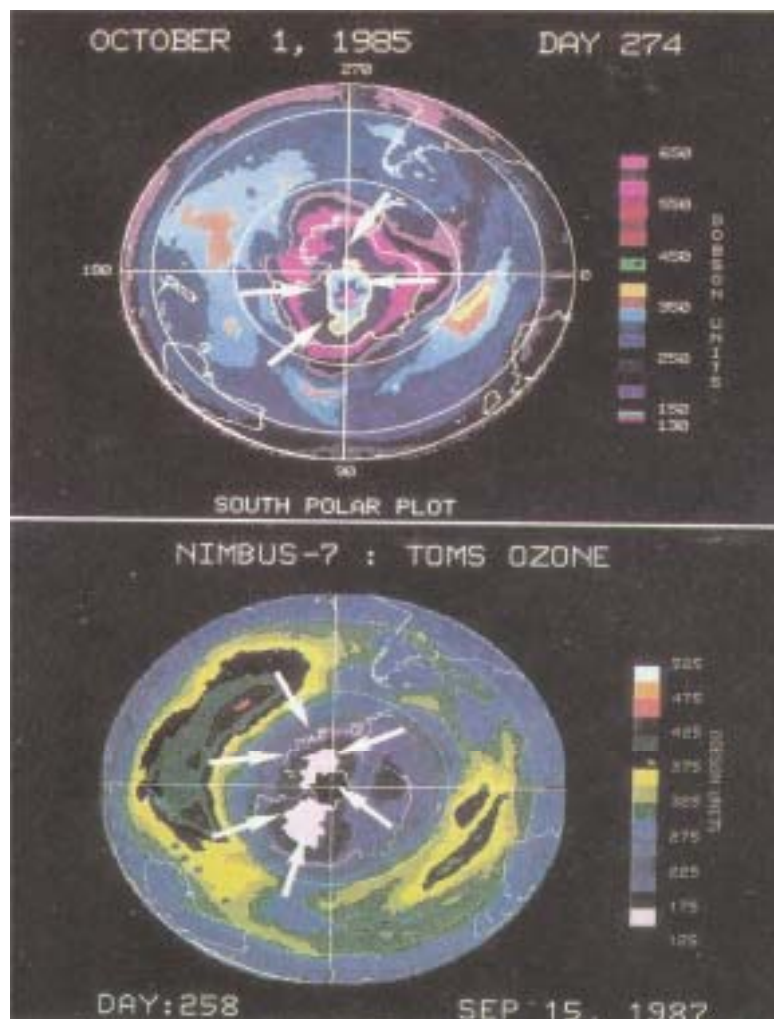

Fig. 27: Harta care reprezintă nivelul ozonului în atmosfera emisferei sudice a globului pământesc. Imaginile luate de sateliți artificiali ilustrează cum gaura din stratul de ozon (indicată de săgeți) s-a extins între anii 1985-1987.

„Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor, pentru ca [Allah] să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce ei au făcut, poate că ei se vor întoarce!” (Ar-Rum: 41)

Fig. 28: Imagine reală a ciupercii nucleare apărute în urma exploziei unei bombe cu hidrogen și norii atomici radioactivi care alterează uscatul, marea și atmosfera și dăinuie ani în șir.

CAPITOLUL VII

'ȘI NU EXISTĂ VIETATE PE CARE EL SĂNU OȚINĂ DE CHICA EI" DESPRE COMPORTAMENTUL ANIMALELOR

'Și în propria voastră fiptuăși în viețile pe care El le-a risipit se află semne pentru un neam de oameni care crede cu ărie" (Al-Jathiya:4).

"Fața mea se pleacă dinaintea Aceluia care a creat-o, a plădit-o, i-a dăruit văzul și auzul"
(Dintr-o rugă a Trimisului nobil)

"Cine a creat acidul amino-nucleic care a permis primei celule să se înmulțească? Vom rămâne fără răspuns, dacă vom spune că este vorba de hazard. Cu câțiva ani în urmă, biologii au început să și revizuiască opiniile. Există o intervenție din partea unui Creator și Oânduitor situat deasupra materiei".

Jean Jillieton
(filozof contemporan)

1. LUMEA ALBINELOR

Studiile științifice serioase despre albine au început la mijlocul secolului al XVII-lea și până în momentul de față au apărut aproximativ douăzeci de mii de studii despre această insectă minunăți și folositoare care constituie cea mai mare dovadă a falsității teoriei evoluționismului, după cum afirmă astăzi unii cercetători ai comportamentului animalelor. Din puținele informații de mai jos, musulmanii vor înțelege de ce Stăpânul a dat uneia din surele Cății Sale Sfinte numele "Albinele", mai ales că denumirile surelor și ordinea versetelor au fost poruncite din cer.

1. 'Și Domnul ău le-a revelat albinelor: "Faceți-vă case în munți, în pomi și în ceea ce ei ăuresc!" Libertatea alegerii locului pentru stup: spre deosebire de multe alte insecte, care au nevoie de întrunirea unor condiții precise pentru alegerea unui loc în care să se reproducă, ceea ce în știința referitoare la comportamentul animalelor se numește "insistență în alegerea locuinței", roiul de albine face din orice loc pe care îl găsește în natură sau pe care i-l oferă omul locuință pentru construirea stupului, fie că este vorba de o scorbură în stânci, în munți sau în pomi, fie că este vorba de un stup artificial oferit de om.

Geometria stupului: alegerea formei hexagonale pentru ochiurile discurilor de ceață, exactitatea aritmetică și tehnica deosebită a construcției lor sunt lucruri care au sârnit nedumerirea cerceătorilor din domeniile apiculturii, geometriei și aritmeticii, deopotrivă. În ceea ce privește o suprafață delimitată, formele hexagonale, așa cum sunt ochii discurilor albinelor, pot să conțină cea mai mare cantitate de miere. Formele triunghiulare, pătrate, rotunde și altele conțin o cantitate mai mică, chiar dacă au aceeași suprafață. Diferența între grosimea pereților stupului este de circa 2 %. Cum de au ajuns albinele la această realizare uimitoare? Care sunt instrumentele de măsura care le-au permis să ajungă la această lucrare geometrică precisă? Probabil tentaculele și maxilarele cu care natura a înzestrat albinele, ca să folosim expresia biologului Werner Nachtigall, din care am selectat aceste informații. Ciudată este logica unor învățări - și nu învățări care se ascund în spatele unor vorbe goale, cum sunt natura, evoluția sau hazardul, ori de câte ori se trezesc în fața unei minuni a fapturilor și ori de câte ori se întreabă despre primul motiv existent în spatele unei astfel de situații: Allah Preasfântul și Preaînaltul. Entomologul Remy Chauvin, profesor de psihologia animalelor la Universitatea Sorbona din Paris, care declară deschis în cărțile sale că în spatele oricărui lucru minunat și uimitor din lumea insectelor și naturii se află Dumnezeu afirmă că viața albinelor și construcția stupului vin în contradicție cu teoria evoluționismului, căci albinele nu au evoluat de la apariția lor pe fața pământului cu o sută cincizeci de milioane de ani în urmă și până astăzi.

2. "Apoi, măncați din toate roadele!"

Creatorul i-a poruncit albinei să mănânce din toate roadele din natură, spre deosebire de multe insecte care se hrănesc doar cu un anumit soi de hrană și de aceea le-a înzestrat cu tot ceea ce le face apte pentru această sarcină.

În cele două antene ale albinei se află porți și perșori nervoși fini, într-un număr variind între câteva mii și treizeci de mii, în funcție de funcția albinei, și care alcătuiesc în ansamblu simțurile mirosului și ale pipăitului. Antenele acționează ca un radar, îndeosebi în întunericul stupului.

Albina are mai mulți ochi și nu doar doi. În zona capului are doi ochi mari, fiecare dintre ei fiind alcătuit la rândul lui din mii de ochi mici așezați unul alături de altul, fiecare dintre aceștia fiind independent în ceea ce privește structura și anatomia, dar complectându-i pe ceilalți în ceea ce privește funcția lor. Albina mai are doi ochi în partea superioară a capului, iar sub ei un al treilea ochi. Acești cinci ochi îi permit albinei să aibă un câmp vizual foarte larg. Ea vede până în zare la dreapta și la stânga, aproape și departe în același timp. Vederea ei este mai cuprinzătoare decât vederea omului și este suficient ca ea să vadă puțină lumină pentru a cunoaște direcția soarelui și poziția lui exactă, știindu-se că ochii albinei nu se mișcă.

Minunile Creatorului în privința gurii albinei constau în faptul că ea este dotată cu tot ceea ce îi este necesar pentru îndeplinirea tuturor funcțiilor cerute: ea roade din florile tuturor plantelor, linge, mestecă, suges și înghite.

Simțul gustului albinei este deosebit de sensibil la tot ceea ce are gust dulce, cu condiția să nu fie preparate fabricate chimic, pe acestea din urmă evitându-le, fiind să coboare pe ele, ca și cum ar

fi inexistente (albinei i s-a poruncit să mănânce din roadele naturale). Ea nu evită însă substanțele amare, cufundându-le în zahărul dizolvat cu apă de chinină foarte amăruie.

În ceea ce privește simțul auzului, cu toate că știința nu i-a descoperit încă un centru special în organismul albinei, este cert că ea este afectată de sunete cu oscilații pe care nu le percepe urechea omului. Unele experimente au înregistrat oscilații sonore, care probabil că erau sunete de cerere de ajutor sau semne care indicau direcția, trimise de albina care pleca spre locul cu flori de unde aduna nectarul.

Albina are patru aripi făcându-le, însă Domnul le-a înzestrat cu puterea de a purta în zbor o greutate de două ori mai mare decât cea a corpului lor, putând atinge viteza maximă în zbor de 50 km pe oră și o frecvență de 400 de bătăi din aripi pe secundă!

Albina are trei perechi de picioare minunate întocmite, pe care le folosește pentru prinderea hranei, pentru gustarea ei, pentru culegerea nectarului, pentru cărarea greutăților, pentru extragerea cerii, pentru construirea caselor și pentru curățarea corpului. Studiarea anatomiei lor și a modului de folosire a lor, constituie un deliciu pentru acela care vrea să cunoască științific și în mod concret sensul cuvintelor lui Allah: "Laudă numele Domnului tău Cel Preaînalt/ Care a creat și a planificat" (Al-'A'la: 1-2); "Și în propria voastră faptură și în dobitoacele pe care El le-a risipit, se află semne pentru un neam de oameni care crede cu adevărat" (Al-Jathiya: 4); "Nu vezi nici o nepotrivire în creația Celui Milostiv. Întoarce-ți privirea! Oare vezi tu vreo căpătură?/ Întoarce-ți iarăși privirea, de două ori! Privirea se va întoarce la tine umilită și slabă!" (Al-Mulk : 3-4).

3 - "Și urmați căile ușoare ale Domnului vostru!"

Domnul a făcut căile albinelor ușoare, pentru a le conduce la felurite roade existente în natură prin întocmirea minunată a fapturii ei, așa după cum am arătat mai sus și datorită limbii prin care comunică albinele lucrătoare în culegerea nectarului și prelucrarea lui. Cerceanul austriac Karl Von Freish a reușit după zece ani de studiu, să descifreze simbolurile "dansului albinelor", primind pentru aceasta premiul Nobel în anul 1973. În cele ce urmează, ne vom referi la unele secrete științifice ale "dansului albinelor" care le ajută să urmeze căile ce le conduc la roadele plantelor.

Dansul circular:

Dacă sursa de hrană se află la o distanță mai mică de cincizeci de metri, albina care o descoperă dansează la întoarcerea la stup deasupra unui disc un dans circular, în sensul acelor ceasornicului, care durează de obicei treizeci de secunde, apoi schimbă direcția în sens invers mișcării acelor de ceasornicului și așa mai departe, iar albinele lucrătoare, culegătoare de nectar înțeleg că sursa hranei se află la o distanță mai mică de cincizeci de metri de stup. Albina descoperitoare secretă, de asemenea, o substanță chimică, cu un miros pătrunzător, pe sursa de hrană, care ajută albinele lucrătoare să o descoperească și apoi să o adunească și să o aducă la stup. Apoi și alte albine conduc la sursa hranei prin același ritual al "dansului circular" (Vezi imaginea explicativă).

Dansul convulsiv în forma cifrei opt:

Dacă sursa de hrană se află la o distanță mai mare de cincizeci de metri, albina descoperitoare le ghidează pe celelalte către ea, întorcându-se la stup și executând pe unul din discurile de ceață un dans în forma cifrei opt așezate în poziție orizontală: 8. Albina merge pe unul din discuri în linie verticală sau înclinată pe o distanță mică, de sus în jos sau invers, și în timpul mersului și tremură burta. Apoi schimbă direcția spre stânga cu o mișcare semicirculară în sensul opus mișcării acelor ceasornicului, pentru a ajunge la începutul primei sale linii. Apoi merge din nou pe linia anterioară, iar când ajunge la capătul ei schimbă direcția spre dreapta într-o mișcare semicirculară, în sensul acelor ceasornicului, revenind pentru a doua oară la începutul liniei, pentru a relua dansul și rotirea, o dată la stânga, apoi o dată la dreapta (Vezi desenul explicativ). Cu cât dansul ei este mai rapid, cu atât mai aproape de stup se află hrana și cu cât dansul ei este mai lent, cu atât mai departe de stup se află sursa hranei. Dacă hrana se află la o distanță de cincizeci de metri, albina face patruzeci de cercuri pe minut, dacă este la o distanță de cinci sute de metri, face douăzeci și patru de rotiri pe minut, dacă este la o distanță de o mie de metri, face optsprezece rotiri pe minut și așa mai departe.

Capul albinei care dansează indică întotdeauna direcția în care se află sursa de hrană. Axa dansului albinei descoperitoare formează cu linia verticală pe discul pe care dansează același unghi pe care îl formează linia dreaptă care se întinde între stup și sursa hranei cu linia ce se întinde între stup și soare și acesta este unghiul solar unde se află hrana.

Pe scurt, forma dansului și durata lui precizează distanța, mișcările buții stabilesc durata zborului și cantitatea de provizii necesare pentru el, viteza mișcărilor stabilește abundența resurselor, iar desenul unghiului solar stabilește direcția. Și toate acestea se produc în interiorul stupului, iar albinele nu văd în întuneric și totuși ele reușesc, cu ajutorul antenelor, cu care ating burta albinei descoperitoare dansatoare, să transforme mișcările dansului și mirosul nectarului florilor lipit de aripile și de burta ei într-un limbaj care ajută să cunoască distanța locului în care se află rodul pe care îl culeg, direcția și unghiul lui și aceasta grație unui creier a cărui greutate nu depășește un miligram (Albina are o greutate de aproximativ 95 - 200 miligrame, iar greutatea creierului albinei lucrătoare reprezintă 1/ 174 din greutatea corpului ei). Marja de eroare nu depășește trei grade ale unghiului în privința ghidării și douăzeci de metri în privința distanței. Pornind de la toate aceste considerente, înțelegem mai bine sensul provocării coranice exprimate prin cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Aceasta este înfruptarea lui Allah! Arătați-mi mie ce au creat aceia pe care [i-ați luat] în locul Lui!" (Luqman: 11). Toată lumea știe ce a putut omul să creeze! Nimic! Exact nimic! Iar "Allah este Creatorul tuturor lucrurilor!" Și unde este măiestria lucrului făcut de om, din materiile prime pe care i le-a dăruit Stăpânul, în comparație cu măiestria Creatorului?

4 - "Iese din buțile lor o băutură de diferite culori"

Șirina apiculturii a descoperit nu cu mult timp în urmă că mierea se fabrică în buțile albinelor. Culegătoarele predau nectarul și polenul albinelor "făcătoare de miere" care le înghit și le transformă în buțile lor în miere adevărată, în urma unui proces care implică numeroase modificări

chimice, iar acestea, la rândul lor, predau mierea "magazionerelor" care o depozitează în ochiurile discului de ceaă.

Dorim să atragem atenția cititorilor asupra unor realități științifice miraculoase pe care știința nu le-a descoperit decât recent: mierea care iese aparent din gura albinelor este în realitate fabricată în buțile lor și de aici cuvintele lui Allah Preaînaltul : "iese din buțile lor" și nu iese din gurile lor. Masculii nu participă la producerea mierii și nici la construirea stupului. Constatăm că Domnul s-a adresat albinelor, folosind forma de feminin, pentru a sublinia acest adevăr științific, descoperit de știință de cuând.

Mierea are diferite culori, în funcție de nectarul și polenul cules de albine: există mierea albă apoasă, albă strălucitoare, albă chihlimbarie, chihlimbarie deschisă, chihlimbarie închisă și de nenumărate alte nuanțe.

5 - "În ea se află înăduire pentru oameni"

Studiile științifice recente precum și experiența de mii de ani au confirmat efectele terapeutice ale mierii în diverse domenii ale medicinei: în bolile aparatului digestiv, nervos, respirator, în bolile pielii, în geriatrie și în numeroase alte maladii. Și nu trebuie să ne mirăm de acest lucru, căci Domnul a înzestrat această insectă folositoare cu calitatea culegerii nectarului florilor și a altor substanțe utile, așa cum sunt polenul florilor, zăhni dulci secretate de diverși pomi, secrețiile zaharoase ale diverselor insecte depuse pe tulpinele și frunzele plantelor, suc fructelor, zaharurile risipite, și transformării lor în bură într-o băutură curativă pentru om. Dacă omul ar exploata așa cum trebuie acest laborator divin minunat, existent în burta albinei și ar extrage substanțele alimentare și terapeutice existente în toate roadele, ar descoperi o miere diferită în privința calităților sale curative, în funcție de calitatea florei. Capitolul cercetărilor științifice în privința albinelor rămâne deschis pentru numeroase alte experimente. Dacă s-ar efectua experiențe științifice programate, consănd, de exemplu, în specializarea fiecărei comunități de albine în culegerea hranei dintr-un anumit soi de plante, anual ar obține o miere specială în care se află calitățile curative existente în planta respectivă: calitățile curative ale mierii extrase din florile de lănu, sunt diferite de cele ale mierii extrase din florile de lucernă, de ceaă etc. În aceasta consă unul din miracolele științifice ale cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "Apoi, mâncați din toate roadele" (An- Nahl: 69), pentru ca albinele să extragă, din toate roadele vegetale, băutura de diferite culori și cu diverse efecte terapeutice. Tocmai de aceea, noi le recomandăm atât bolnavilor cât și oamenilor sănătoși să înghiță în fiecare zi o lingură de miere, în a cărei compoziție intră peste șaptezeci de substanțe diferite: cincisprezece soiuri de zaharuri, nouă sau chiar mai multe soiuri de enzime, douăsprezece feluri de acizi organici care trec în miere din sânge și din glandele albinei, peste douăzeci de feluri de săruri minerale, între șapte și cincisprezece feluri de aminoacizi, cel puțin șase soiuri de vitamine, în afară de apă. Fiecare kilogram de miere conține 3 500 calorii, adică tot atâtea câte conțin 2,5 kilograme de carne de vacă sau 7 litri de lapte sau 10 kilograme de legume proaspete. Mierea are așadar și o putere nutritivă înaltă, pe lângă calitățile profilactice și curative.

6 - "În aceasta, este un semn pentru aceia care cugeă"

Regina albinelor depune între o mie și trei mii de ouă în fiecare zi. Ea este slujită de o "suiă regală" care o însoțește și o protejează în permanență, așezată într-un "dispozitiv circular" în jurul ei. Membrele acestei brigăzi de protecție împart celorlalte albine parfumul regal, o slujesc și o conduc pe regiă.

Cercetătorii Pain și Butlet au descoperit în anul 1971 că regina albinelor secreta câteva substanțe chimice cu valoare de reglare, între care o substanță care atrofiază și sterilizează ovarele celorlalte albine și o substanță care poruncește "brigăzii constructoarelor" de ochiuri de ceașă să construiască "ochiuri regale" de albine în care regina depune ouă din care vor ieși "larve regale" de albine. Regina secreta, de asemenea, o substanță care atrage celelalte albine și le adună stăns în jurul ei, îndeosebi când familia de albine se scindează și se formează un roi nou, după cum secreta o substanță care atrage masculii albinelor în timpul fecundării.

Albinele lucrătoare secreta substanțe chimice cu un miros care se răspândește rapid din glandele dispuse pe corpul lor, printre care o substanță de avertizare, în cazul unui pericol neașteptat, și o substanță care căluzește către sursa de hrană.

Unii cercetători au estimat că albina lucrătoare poate parcurge în fiecare zi o distanță de 45 kilometri între stup și zona florilor, știut fiind că greutatea ei nu depășește o suflă de miligrame.

Culegătoarele de nectar adună un singur soi de nectar dintr-un singur soi de floare până când îl termină și numai după aceea se mușă și culeagă un alt fel de nectar. Acest comportament reprezintă unul din secretele și una din minunile creației pe care le-a descoperit știința. Prin acest comportament aduce o contribuție deosebită la polenizarea florilor, prin transmiterea polenului de tip masculin la organele feminine de reproducere ale aceluiași fel de flori. Dacă s-ar culege nectar de la flori de soiuri diferite în aceeași zi sau în aceeași oră, s-ar dezechilibra sistemul polenizării florilor.

Căluzele, când găsesc o sursă de hrană, secreta o substanță chimică, care le conduce pe celelalte culegătoare de nectar, iar când aceasă sursă de nectar se epuizează, atât culegătoarele cât și căluzele secreta substanțe pentru a se respinge de la ele, iar după aceea se mușă la alt soi. Cine le-a învățat acest lucru? Nevoia, hazardul sau evoluția? De bună seamă că nimic din toate astea, ci Acela care a spus în Cartea Sa bine întocmiă: "Și nu există vicuitoare pe pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah" (Hud: 6); "Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei" (Hud : 56).

Albinele care lucrează în afara stupului pot să se întoarcă la el și să-l recunoască din zeci de stupi, chiar dacă s-au îndepărtat câțiva kilometri de el. Dar lucrul cel mai minunat, deși nu trebuie să ne mirăm de puterea pe care Creatorul o are asupra făpturilor Sale, este faptul că "paznicii" stupului pot să deosebească albinele străine intruse și le alungă afață sau le ucid, cu toate că numărul indivizilor dintr-un stup poate să ajungă uneori la optzeci de mii de albine.

Lucrătorea culegătoare poate să transporte în sacul ei 70 miligrame de nectar, cu toate că greutatea ei este de numai 100 miligrame, iar producția unui stup poate ajunge la 70 kilograme de miere. Reflectați la munca uluitoare pe care o execută comunitățile de albine pentru a fabrica mierea, pe care cei mai mulți dintre noi o consumă fără să-I aducă mulțumiri Creatorului Darnic, Celui care a făcut ca aceste vietăți să fie în slujba noastră.

Albinele sigilează ochiurile de ceaă pe care le-au umplut cu miere și în felul acesta o protejează de microbi și ciuperci și împiedică modificarea gustului și a calităților ei pentru ani de zile. Acest miracol al naturii albinei, al activității diverselor indivizi ai grupului - căuze, descoperitoare, culegătoare, observatoare, lucrătoare, magazionere, educatoare, constructoare, curătoare, păzitoare, alături de regină și de masculii care fecundează - în care toți lucrează pentru toți și individul nu poate trăi fără comunitate - i-a uimit și continuă să-i uimească pe cercetători. Acest lucru reprezintă, în opinia celor mai mulți dintre ei, o lovitură fatală pentru teoriile slabe ce trebuie să intre în lumea științei, așa cum sunt hazardul, natura, nevoia, evoluția și altele.

2 - LUMEA FURNICILOR

Și au fost adunate la Solomon oștile sale de djinni, de oameni și de păsări și au fost ele aranjate în cete. /Și, când au sosit ele din Valea Furnicilor, a zis o furnică: "O, voi furnicilor! Intrați în casele voastre, ca să nu vă strivească Solomon și oștile sale, fiindcă ei săși dea seama!" / El a surâs, veselindu-se de vorbele ei" (An-Naml: 17-19).

Săptămânul Atotputernic și Preaînalt a dat celorva sure din Cartea Sa cea Sfântă numele unor animale și insecte, cum sunt vitele, albinele, furnicile și pânjenul, pentru a atrage atenția omului asupra faptului că, în studierea firii și fapturilor lui Allah, și cu deosebire a acelor pe care le-a dat ca nume pentru surele sfinte, se află o cale științifică de natură să ne conducă la credință. Unul din credincioșii lui Allah a fost întrebat despre ghidul lui de credință care l-a condus la credința în Allah și în cuvintele Lui și el a răspuns: "Viața furnicilor și activitatea lor". Calea ideală pentru acela care vrea să creadă în Allah și în Cartea Sa este studierea tuturor fapturilor lui Allah și apoi consultarea versetelor coranice care s-au referit la aceste fapte și popularizarea acestor studii prin intermediul mijloacelor de informare audiovizuale, după simplificarea, programarea, comentarea și apropierea lor de mințile celor cu rațiune, de către propovăduitori specialiști, fiecare dintre ei în domeniul specialității sale. Aceasta este - în opinia noastră - calea ideală pentru a ajunge la mintea și inima celui cu rațiune, căci Islamul este în esență să știți, rațiune, logică și angajare, iar Coranul cel Sfânt se adresează rațiunii și logicii prin intermediul științei. Trimisul iubit și ales a subliniat acest lucru prin tradiția cunoscută: "Prezența la locul de înălțare a unui învâțat este mai bună decât rugăciunea alături de o mie de prosternări (rak'a) și decât vizitarea a o mie de bolnavi și decât asistarea la o mie de ceremonii funerare". Și decât citirea Coranului? L-au întrebat pe el. Iar el le-a răspuns: "Și oare Coranul este de folos, fiindcă?"

Furnicile și albinele sunt insecte sociale care trăiesc în comunități mari, fiecare dintre ele alcătuind un regat extrem de bine organizat. Furnica sau albina nu pot trăi singure, separate de restul indivizilor regatului, așa cum se întâmplă cu pânjenul, bondarul, fluturele sau alte insecte. Știința comportamentului furnicilor și albinelor a dovedit că, dacă o furnică sau albina este izolată de indivizii comunității, ea moare. Albinele și furnicile sunt în comunitățile lor asemenea membrilor unui organism întreg și ele nu au viață separată de el. Pornind de la aceasta, vom afla un prim miracol științific coranic: o întreagă sură din Cartea lui Allah a fost numită "Sura albinelor" și nu

„a albinei” și tot astfel, o altă suă a fost numită "Sura furnicilor" și nu „a furnicii”, în vreme ce o altă a fost numită "Sura pânjenului" și nu „a pânjenilor”.

Începând de la mijlocul secolului al XX-lea, știința despre comportamentul animalelor a arătat că fiecare specie de viețuitoare are un mijloc prin care se face cunoscută și, prin intermediul lui, și stabilește relațiile cu ceilalți indivizi ai comunității. Fiecare vietate are o limbă prin intermediul căreia se înțelege cu ceilalți indivizi ai comunității sale și ele reprezintă comunități, ca și noi, în organizarea vieții lor sociale, confirmând cuvintele lui Allah Preaînaltul : "Nu este via pe pământ, nici pasăre care zboară cu aripile ei, decât în neamuri, ca și voi. Nu am lăsat nimic nepomenit în Carte. Apoi, la Domnul lor vor fi adunați" (Al-An'am: 38). În exemplele simple despre viața furnicilor și a mijloacelor de comunicare între ele se află explicația miracolului științific existent în versetele sfinte de mai sus.

"A ZIS O FURNICĂ"

1 - Limba furnicilor

Săpânul a înzestrat furnicile cu un sistem dezvoltat de glande, dispuse pe toate părțile corpului. Știința a cunoscut de când funcția unora dintre ele: ele sunt surse de numeroase substanțe chimice folosite în procesul de comunicare și schimb de informații și de mesaje între diverșii indivizi ai coloniei, reprezentând prin urmare un limbaj chimic al furnicilor, alături de un limbaj sonor și de un altul constând în mișcări ale picioarelor și ale antenelor, cunoscut fiind că toate limbajele ființelor vii, inclusiv al omului, se bazează în modul de funcționare pe substanțe chimice.

a - Substanțele traseului: Furnicile secretă pe pământ, îndeosebi cele lucrătoare, o substanță chimică volatilă care le ajută să și sporească activitatea, să și stabilească direcția și să conducă celelalte lucrătoare la locurile hranei și construcției și cu cât hrana sau prada este mai abundentă cu atât substanța este mai concentrată.

Substanțele chimice folosite de diverse specii de furnici nu sunt identice. Indivizii unei specii nu sunt influențați de substanțele traseului secretate de indivizii unei alte specii de furnici. Fiecare specie are limbajul său, cu ajutorul căruia comunică și conduce ceilalți indivizi ai speciei acolo unde voiește să-i conducă și, de aceea, nu există nici o perturbare sau amestec între diversele specii de furnici atunci când se întretaie traseele lor, în căutarea hranei. Slavă Aceluia "care a dat fiecăruia firea sa și apoi l-a căluzit" (Ta-Ha: 50).

b - Substanțele de avertizare: Pe lângă substanțele traseului, pe care le-a descoperit cercătorul Mac Carthy în anul 1950, cercătorul Winselson a descoperit în anul 1959 niște substanțe chimice cu ajutorul cărora furnicile se avertizează unele pe altele asupra prezenței unui dușman extern și atunci se produce în mulțimile de furnici care alcătuiesc o comunitate o stare de agitație: fie că aleargă grăbite, fie că se adună și atacă adversarul extern, fie că fug, în funcție de tipul substanței de avertizare.

Există și alte substanțe chimice cu ajutorul cărora comunitatea furnicilor în ansamblu poate să migreze sau să atace o altă comunitate sau să stabilească existența unui dușman în apropiere sau la distanță. Alături de limbajul chimic, pe care îl folosesc furnicile pentru a comunica, mai există și limbajul atingerii cu antenele, limbajul sămării cu ajutorul picioarelor și al mișcărilor abdomenului și un limbaj sonor specific speciei de furnici (Atta) care emit frecvențe sonore, cum este cântul, recepționate de celule auditive existente în picioarele lor. În felul acesta, cerceătorii au descoperit în a doua jumătate a secolului al-XX-lea faptul că furnica și avertizează semenele de la iminența unei primejdii cu ajutorul câtorva limbaje, confirmându-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Și când au sosit ele în Valea Furnicilor, a zis o furnică: "O, voi furnicilor! Intrați în casele voastre, ca să nu vă strivească Solomon și oștile sale, fiindcă ei și dea seama!" / El a suflă, veselindu-se de vorbele ei" (An-Naml: 18-19).

"Neamuri cași voi"

"Nu este vietate pe pământ, nici pasăre care zboară cu aripile ei, decât în neamuri, cași voi. Nu am lăsat nimic nepomenit în Carte. Apoi, la Domnul lor vor fi adunați" (Al-'An'am: 38).

Neamul furnicilor este o lume minunăție. Ne vom referi în continuare la câteva aspecte legate de viața lor, pentru a face să sporească mai mult credința credinciosului în Cel care se află în spatele acestei întocmiri perfecte a vieții acestor insecte, al căror nume îl poartă una din surele Cății Sfinte a lui Allah:

Studiul științific al furnicilor a început în secolul al XVIII-lea, dar în ciuda existenței a circa treizeci și cinci de mii de studii care le-au fost consacrate până acum, multe lucruri care țin de viața acestor ființe ciudate rămân încă necunoscute.

- În zona ecuatorială există un milion și jumătate de furnici pe hectar și tot cam atât și în celelalte zone. O misiune științifică italiană a întreprins un studiu în urma căruia a inventariat aproximativ un milion de mușuroaie de furnici în Alpii italieni, în care trăiesc circa trei sute de miliarde de furnici, distrugând în fiecare an paisprezece mii de tone de alte insecte datorită ce ar putea nimici majoritatea pădurilor.

- Furnicile prezintă o serie de foloase: ele aerisesc solul, îl îngrășă, îl alimentează, polenizează florile, transportă semințele la mari distanțe și totodată constituie hrana altor ființe, fiind o verigă importantă în menținerea echilibrului mediului.

- Există optsprezece mii de specii de furnici, fiecare dintre acestea cu particularitățile sale biologice și cu organizarea sa socială diferită de a celorlalte și până în prezent au fost studiate șase mii de specii dintre ele.

- Furnicile au cimitire colective în care și îngroapă morții, asemenea oamenilor. Când moare, furnica secreta o substanță chimică specifică pentru a-și semnaliza moartea și semenele vin la ea și o scot în afara regatului îngropând-o în cimitirul coloniei.

- Unele specii de furnici, cum este Atta, cultivă ciuperci și și apără culturile de microbii care le distrug, secretând niște substanțe chimice antibiotice, iar o altă specie, numită furnica roșie, stăpânește turme de insecte din specia păduchelului-de-frunze, care sunt, pentru furnici, ca niște turme de vite: le conduc la pășune, le apără împotriva altor insecte, le asigură locuința, mâncarea și

protecția, iar acestea le oferă în schimb laptele lor - o substanță zaharoasă pe care o mulg cu antenele lor, așa cum omul mulg laptele vitelor.

- Există o specie de furnici care practică luarea în sclavie; ele poartă războaie împotriva altor soiuri de furnici, leucid pe lucrătoare și pe apărătoare, iar apoi caă larvele acestora în regatul lor și se ocupă de întreținerea și creșterea acestora - până la faza maturității, când le constrâng să le slujească și să muncească pentru ele.

- Există între furnici o categorie numită lucrătoare magazionere, care stau agățate de plafonul magaziei mușuroiului de furnici în zilele secetoase și când lipsește apa ele distribuie semenelor lor lucrătoare, nectar de miere pe care îl înmagazinează în abdomenul lor pentru zilele dificile. Cine le-a învățat acest lucru? Logica naturii, nevoia sau evoluția? Nicidecum! Ci numai Știința tuturor victoriatelor care le călăuzește pe toate.

- Există circa șase sute de specii de insecte parazitare care trăiesc pe seama furnicilor. Cea mai ciudată dintre acestea este o insectă mică din familia coleopterelor care pătrunde în mușuroiul furnicilor roșii și încearcă să le alunge și să le ucidă, însă aceste coleoptere secreta imediat un lichid al cărui miros le atrage pe furnici, găsind gustul lui foarte plăcut. Lucrătoarele și apărătoarele coloniei de furnici nu mai au altă treabă decât să savureze lichidul plăcut dar narcotic, secretat de invadatoarele ce folosesc această ocazie pentru a-și depune ouăle în mușuroiul furnicilor. Larvele lor se dezvoltă rapid și se hănesc cu larvele furnicilor, fiindcă furnicile îngrijitoare să poată lua nici un fel de măsuri de apărare, căci toate sunt preocupate să sugă nectarul narcotic al coleopterelor care au folosit cuibul furnicilor pentru a-și depune ouăle și pentru a-și crește larvele pe seama furnicilor roșii, cu toate că acestea sunt considerate printre cele mai înveșunate specii de furnici în atacarea oricărui străin care pătrunde în regatul lor. Cine le-a învățat pe micile coleoptere acest truc și cine le-a înzestrat cu această substanță narcotică? Natura? Și cum explică Darwin și adepții săi prin prisma teoriei evoluționiste acest comportament numai al unei anumite specii de coleoptere și numai al unei anumite specii de furnici din miile de specii, de vreme ce factorii naturali prin care au încercat să explice comportamentul animalelor sunt aceiași pentru toate speciile de coleoptere și de furnici?

Există o altă specie ciudată de paraziți, pe care Domnul i-a îndreptat împotriva furnicilor, pentru menținerea echilibrului mediului în ceea ce privește numărul fapturilor. Este vorba de gândacii aurii care nu se înmulțesc decât pe seama unei anumite specii de furnici și în felul acesta limitează răspândirea și dominația lor. Gândacii aurii caută o specie anumită de furnici roșii, considerate dintre cele mai crude specii, apoi secreta o substanță chimică ce le face pe furnicile roșii păditoare să nu le dea nici o atenție, apoi și depun ouăle pe care le învelesc cu o substanță gelatinoasă cu un miros care le atrage pe furnici și le face să transporte ouăle în mușuroi, socotind că ele sunt o hrană, iar după câteva săptămâni, ies larvele lacome ale gândacilor și devorează o nouă cantitate din larvele furnicilor. În felul acesta, Știința a limitat numărul furnicilor, menținând echilibrul natural. Ne întrebăm și noi, la fel cum s-a întrebat și cercetătorul de la care am luat acest exemplu ciudat referitor la lumea animalelor, cine se află în spatele acestei minuni? Logica naturii, evoluția, hazardul sau ce? Nicidecum! Numai Cel Veșnic, Preaînaltul și Preaînaltul, care a spus în Cartea Lui bine întocmiți: 'Și nu este vietate pe care El să nu o țină de

chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept” (Hud: 56); ”Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite” (Al Qamar: 49); ”A creat lucrurile și le-a oînduit cu bună îndoială” (Al-Furqan: 2); ”Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19).

O altă specie de furnici africane numite „cophylle” și construiește cuibul într-un mod foarte ciudat, din frunzele copacilor pe care le cos cu fire de mătase lipicioase, secretate de larvele sale purtate între maxilare de lucrătoare. Acestea trec firele de mătase pe marginile frunzelor, pe care le unesc, întocmai cum procedează un țesător. Cine le-a învățat acest lucru? Nevoia, hazardul, natura sau evoluția? Nicidecum! Ci Preaputernicul, Acela care a spus: ”Și în propria voastră făptură și în viețile pe care El le-a risipit, se află semne pentru un neam de oameni care crede cu ărie” (Al-Jathiya: 4).

Unele specii de furnici vânează într-un mod ”inteligent”; acestea se împart în două grupuri - unul dintre ele ia poziție pe pînănt, în apropierea tulpinii unui pom, în vreme ce celălalt se cață pe tulpina lui pentru a ataca insectele din el. În felul acesta, încercuiesc toate insectele care nu pot să zboare, fiindcă acelea care scapă de furnicile de pe tulpină cad în capcana furnicilor care stau la pînă la baza tulpinii. În timpul acestei operațiuni de vînătoare, furnicile sunt însoțite de păsările dintr-o specie numită văbiile furnicilor, care prind unele insecte ce fug de furnicile atacatoare, înainte de a ajunge la furnicile care au luat poziție lângă tulpina pomului. De asemenea, grupul de furnici și păsări atacatoare este însoțit de o specie de fluturi viu colorați care se hănesc cu găinații văbiilor de furnici, în care găsesc substanțe azotoase necesare pentru creșterea ouălor proprii. Totodată, este demn de reținut faptul că văbiile nu atacă furnicile și nici fluturii care au un gust respingător. Cine se află în spatele tuturor acestor lucruri? Logica evoluției, selecția naturală, natura, hazardul sau evoluția? Nimic din toate astea! Ci numai Creatorul, Dătorul de chipuri, Cel Viu, Cel Vesnic, Dăruitorul, Deschizătorul, Atoateștiutorul, care a zis în Cartea Sa bine întocmiță, cu mult înainte ca omul să fi descoperit acele ciudățenii din lumea insectelor și a păsărilor: ”Și nu este viețuitoare pe pînănt a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah. El știe locul ei de sălăș și locul în care ea va muri. Totul este într-o Carte deslășită” (Hud: 6); ”Și câte vieți sunt care nu poartă hrana lor! Allah le hănește și pe ele [și vă hănește] și pe voi! El este Cel care Aude Totul și Atoateștiutor” (Al-'Ankabut: 60).

În sfârșit, larvele unor specii de fluturi apelează la ajutorul furnicilor pentru a se apăra împotriva adversarilor lor, așa cum sunt viespiile și alții, într-un mod ciudat, descoperit recent de cercătorul Phillip Doffry de la Universitatea din Texas: larvele emit niște sunete pe care furnicile le percep și aceasta prin niște dansuri care produc anumite oscilații pe care furnicile le înțeleg și se îndreapă spre sursa sunetelor. Acolo, larvele secreță niște substanțe zaharoase și proteice pe care furnicile le găsesc foarte plăcute și, în schimb, apăă larvele de alte insecte adversare.

3- LUMEA PĂIANJENILOR

”Și aceste pilde Noi le dăm oamenilor, dar nu le înțeleg decât cei pricepuți” (Al-Ankabut: 43).

“Pilda acelora care au luat ocrotitori în locul lui Allah este ca pilda pânjenului care și-a făcut o casă; dar, cea mai slabă casă este casa pânjenului, dacă ei măcar ar fi știut!” (Al-Ankabut: 41).

Ce au aflat cerceții arahnologi în secolul al XX-lea despre pânjen, despre casa lui și despre comportamentul lui? Probabil că au aflat multe lucruri, dar ceea ce au aflat este încă puțin, conform recunoașterii lor. Întrebarea care persistă este: au înțeles ei care este înțelepciunea, adică motivul existenței acestei insecte și au acceptat ei existența Creatorului ei și învățăturile Lui sau unii dintre ei continuă să se ascundă în spatele unor teorii goale și unor cuvinte înșelătoare, cum sunt natura creatoare, hazardul și evoluția, când vine vorba de organizarea perfectă a miracolului viu reprezentat de circa cinci milioane de specii de fipturi vii, între care insectele precum furnica, albina, pânjenul, țânțarul, musca, coleopterele și altele constituie 85% din ele? În următoarele informații despre pânjeni, se află “semne pentru un neam de oameni care crede cu încredere” (Al-Jathiya: 4):

1 - Pânjenii se numără printre cele mai vechi vietăți, ei existând pe suprafața pământului de aproximativ trei sute de milioane de ani, fiind să fi evoluat de atunci și până astăzi. Acest adevăr științific reprezintă astăzi, alături de legile științei geneticii, științei despre comportamentul animalelor și științei despre fosile, lovituri științifice dureroase pentru teoria lui Darwin și a adeptilor săi, în legătură cu evoluția ființelor. De altfel nici furnicile și nici albinele nu au evoluat în decursul celor o sută cincizeci de milioane de ani ai existenței lor. Eroarea lui Darwin a constat în faptul că el și-a închipuit că, pornind de la studierea câtorva sute de specii de ființe vii, din milioanele de specii existente, ar putea să construiască o teorie cvasiștiințifică în stare să explice diversitatea ființelor prin evoluția de la simplu la complex și printr-o gradăție sau ierarhie pe scara ființelor. Materialiștii au speculat această teorie greșită a existenței ființelor vii și au mai adăugat la ea și alte lucruri, cu toate că Darwin - așa după cum el însuși a recunoscut - nu a fost decât puțin un ateist, ci - așa după cum a scris - a fost un credincios care “a găsit mâna lui Dumnezeu în toate fipturile pe care le-a studiat” și “a acceptat existența lui Dumnezeu, aceea forță născută care găsește despre sine prin toate fipturile”.

2 - Există treizeci de mii de specii de pânjeni care trăiesc pe suprafața pământului, în subsol și în apă. Ele sunt folositoare omului, întrucât asemenea tuturor fipturilor lui Allah, reprezintă o verigă în asigurarea echilibrului mediului, distrugând un mare număr de muște, țânțari și alte insecte și limitând răspândirea lor.

3 - A fost înregistrată pe peliculă casa pânjenului din momentul începerii construcției și până la finalizarea ei, ea oferind un exemplu splendid de precizie și de rapiditate în execuție, unii pânjeni construindu-și casa dimineața și devoând-o seara, pentru a relua în fiecare zi construirea unei noi case.

4 - Filaturi compuse din sute de mii de suveici care sunt în partea din spate a pânjenului, secreta fire din care se construiește casa. Fiecare suveică este legată de o glandă care secreta fire diferite, în funcție de calitatea necesară; există fire pentru construit casa, fire pentru vânarea prăzii, fire de avertizare, fire pentru scăla, fire pentru împiedicarea prăzii. Fiecare centimetru pătrat din partea din spate a pânjenului are, cincizeci de mii de navete cu fire!

5 - Numărul firelor din casa unor specii de pânjen, poate să ajungă la patru sute de mii de fire, lungimea unui singur fir este de 20 de centimetri, iar diametrul lui este egal cu a cincizecea parte dintr-un milimetru, dar cu toate acestea el este mai solid și mai rezistent la presiune de două ori decât un fir de oțel cu aceleași specificații.

6 - Unele specii de pânjeni de apă construiesc casele sub apă sub forma unor camere cu aer, semănând cu niște submarine minuscule, în care și devorează prada și și incubează ouăle. Construirea casei sub apă este una din minunile artei; pânjenul și mărește încăperea de aer, în funcție de nevoile sale pentru pradă și pentru incubatie, iar casa este într-ăf de trainică și de perfectă încât apa nu poate pătrunde în ea.

7 - Unele specii de pânjeni trăiesc sub pământ vreme de douăzeci de ani câteodă.

8 - Există pânjeni răpitori care trăiesc pe seama vânatului altora. Ei se strecoară cu agilitate deosebită în magaziiile altor semeni, depinzând toate firele de avertizare cu un suc special, apoi răpesc prada cu niște fire proprii și o scot afară, evitând din nou firele de avertizare.

9 - Împerecherea unor specii de pânjeni (Lynx Litigiosa) este foarte ciudată, încât nu știm cum ne vor explica unii din adepții teoriei hazardului și evoluției cum se întâmplă acest lucru. Când vine timpul împerecherii, câțiva pânjeni masculi stau la pândă (și de obicei, masculul este mai mic decât femela) în apropierea plasei unei femele, iar când vine semnalul ei de răspuns că ea este pregătită pentru fecundare - iar acest semnal este sub forma unei substanțe chimice eterice aromate care-i atrage pe masculi - masculul intră în casa femelei care stă la pândă. Primul lucru pe care îl face masculul care pătrunde în casa femelei este distrugerea sâlpilor de susținere a casei, astfel încât pânza să cadă peste el și peste femele, iar ceilalți masculi să rămână în afara pânzei. Pentru și mai multă siguranță, masculul victorios secreta o substanță chimică pentru a-i îndepărta pe ceilalți masculi, pentru a rămâne complet singur în timpul operației de fecundare, însă substanța destinată îndepărării celorlalți masculi trebuie să fie foarte bine dozată (câteva milionimi de miligrame), căci, dacă este în cantitate mai mare decât trebuie, devine și masculul implicat incapabil de acuplare.

Există o altă specie de pânjeni care atunci când femela și face cunoscută dorința de împerechere printr-o substanță aromată sau prin mișcarea firelor pânzei, masculul care așteaptă acest mesaj trebuie să fie extrem de prudent. Mai întâi, pentru a ajunge la femele prin pânza ei, el trebuie să urmeze anumite fire sau un anumit drum printre miile de fire care alcătuiesc pânza casei femelei, căci dacă greșește, este socotit pradă și este ucis fără milă. După ce ajunge la femele, trebuie să o anestezieze pentru a se împerechea cu ea și trebuie să calculeze perioada acuplării astfel încât să nu depășească perioada anesteziei femelei, căci altfel devine victima supraviețuirii speciei și femela îl ucide fără milă. Cum ne explică materialistii și adepții teoriilor hazardului, evoluției și naturii motivele reglării acestor operațiuni complexe și foarte precise legate de acuplarea pânjenilor? ”El vă arată semnele Sale, dar care dintre semnele lui Allah le gândiți voi? (Ghafir:81); ”El este Cel care face prima oară fipturile și apoi le face din nou și aceasta este și mai ușor pentru El” (Ar-Rum:27).

Obsevație: Femela pânjenului se numește 'ankabut, iar masculul se numește 'ankab. Regula generală este ca femela să construiască o casă și să rămână aproape de ea, pândind prada, în vreme ce

masculul umbă din loc în loc, fiă și construiasă o casă cu ajutorul căreia să vâneze, asemenea femeiei. Acest adevăr științific nu a fost cunoscut decât după descoperirea microscopului, când a început studiul științific serios al insectelor, în secolul al XVIII-lea.

Prin această înțelegere dorim să atragem atenția cititorului asupra unui miracol științific din cuvintele lui Allah "și-a făcut o casă" (Al-'Ankabut: 41). În vremea revelației nu știa nimeni că femela, la majoritatea speciilor de pânjeni, construiește casa și nu masculul, în vreme ce în verset referirea se face la femele, acordul făcându-se cu femininul: "(ea)și-a făcut o casă".

4. ȚĂRUL

"Allah nu se sfiște să dea ca pildă un țar sau ceva deasupra lui. Cei care au crezut știu că este Adevărul de la Domnul lor. Cât despre cei care nu cred, ei spun: "Ce a vrut Allah cu această pildă?" Prin ea pre mulți îi răstă și prin ea pe mulți îi căluzeste, dar nu îi răstă prin ea decât pe cei nelegiuți" (Al- Baqara: 26).

Asemenea tuturor creaturilor lui Allah, țarul reprezintă o minune a Creatorului, atât din punct de vedere anatomic cât și din punct de vedere fiziologic. Este suficient să menționăm că ochiul țarului este alcătuit din sute de ochi minuscule, independenți din punct de vedere anatomic și complementari din punct de vedere fiziologic, ceea ce îi conferă posibilitatea de a avea un câmp vizual mai larg decât câmpul vizual al omului, îndeosebi în ceea ce privește vederea pe timpul nopții, întrucât el este foarte sensibil și recepționează razele infraroșii. Antenele lui, sângele, aparatul nervos și glandele lui care secreta substanțe chimice volatile alcătuiesc un limbaj chimic specific fiecărei specii de țari și prin intermediul lui reglează procesul de autoapărare și de împerechere și îi asigură mijloacele necesare vieții, dar nu vom intra în detaliile științifice uluitoare. Țarul ocupă din punct de vedere numeric locul al doilea, după furnică, între ființele vii multiceulare și constituie o verigă necesară, indispensabilă pentru asigurarea echilibrului mediului. Când Organizația Mondială a Sănătății a anunțat, în anii șaiszeci ai secolului trecut, eradicarea aproape totală a malariei, după ce și-a închipuit că a distrus țarul care transmite malaria, foarte curând și-a dat seama de eroare și de efectele negative ale acestei inițiative, deoarece au apărut noi specii de țari ai malariei, mult mai periculoși, după ce au devenit imuni la insecticidele folosite împotriva lor.

Domnul a înzestrat, prin zestrea lui genetică, țarul cu posibilități de a rezista la insecticide. Entomologii, biologii și medicii au constatat apariția unor tipuri de febră mult mai primejdioasă și mai durabilă decât malaria, cauzate de alte specii de țari, pe care le domina țarul malariei, ferindu-l astfel pe om de prejudiciile lui. Medicii au constatat, de asemenea, că parazitul care cauzează malaria, transmis de țar prin sângele lui în sângele omului, a dobândit, la rândul său, imunitate față de majoritatea medicamentelor cu care era ucis. Cu câțiva ani în urmă, cercetătorii au ajuns la concluzia că imunizarea constituie cea mai bună cale de combatere a malariei,

pentru că ea îl face imun pe om la parazitul malariei, nemaifiind în felul acesta nevoie de uciderea parazitului sau a țânțarului care îl transmite. Fiecare ființă are însușiri bune și însușiri dăunătoare, dar bilanțul final al acestor însușiri este în favoarea omului. Omul se poate feri de efectele dăunătoare ale unor ființe prin știință, cu condiția ca această știință să fie subordonată percepțelor coranice, în ceea ce privește intrarea în interacțiune cu aceste fipturi, căci Allah Preaînaltul a grăit: "Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite" (Al Qamar: 49); "Și a creat toate lucrurile și le-a ordonat cu bună înțelegere" (Al- Furqan:2); "Nu există schimbare în creația lui Allah" (Ar-Rum: 30); "Nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept!" (Al-An'am: 151).

Cercetătorii biologi și ecologi au început să înțeleagă înțelesurile coranice referitoare la viața și, de aceea, au înțeles că cel mai potrivit mijloc de luptă împotriva țânțarului și al parazitului pe care îl transmite este imunizarea omului împotriva lui și nu uciderea țânțarului, după cum au constatat că există fipturi pe care Domnul le-a înzestrat cu putere asupra țânțarului malariei și a parazitului transmis de el și că acestea preiau apărarea lui și împiedică răspândirea malariei. La fel stau lucrurile și cu celelalte ființe supuse omului și despre care se credea că ele ar fi numai dăunătoare. Dacă oamenii ar înțelege în profunzime sensul cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "Spune: Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor/ Împotriva răului [venind] de la ceea ce El a creat " (Al-Falaq:1-2), din care înțelegem - dar Allah știe cel mai bine! - că omul trebuie să caute adăpost la Stăpân, pentru a-l învinge pe el cum să se apere de răul unor fipturi, omul nu ar mai fi nimicit miile de specii de ființe vii, așa cum a făcut până acum.

5- "NU VOR PUTEA CREA NICI O MUSCĂ, CHIAR DE S-AR UNI EI PENTRU ACEASTA"

„O, voi oameni! Vi s-a dat vouă o pildă, auziți-o: Aceia pe care voi îi chemați în locul lui Allah nu vor putea crea nici măcar o muscă, chiar de s-ar uni ei pentru aceasta! Iar dacă musca le răpesc un lucru, ei nu-l vor putea lua înapoi! Slabi sunt și cel care cere și cel de la care se cere!/ Ei nu L-au prețuit pe Allah după adevărata Sa măsură. Allah este Cel Tare și Preaputernic.” (Al-Hajj: 73-74)

Numeroase versete coranice au unele sensuri care se dezvăluie unul după altul, o dată cu trecerea timpului și a progresului științei. În timpul revelației, credincioșii au înțeles că versetul sfânt de mai sus este o mustrare și o ironie la adresa idolatriilor și a zeilor lor și a ofrandelor pe care le aduceau lor. Idolii nu pot să creeze nici o muscă, să salveze pânăși ofrandele care li se aduceau și pe care le răpesc muștele. Acesta este unul din sensurile versetului de mai sus, dar astăzi noi desprindem din acest verset numeroase provocări științifice și sensuri:

El este o provocare coranică valabilă până în Ziua de Apoi, adresa ăteilor care au făcut din știință un zeu. Ei nu vor fi în stare să creeze nici o muscă, chiar dacă și-ar uni eforturile pentru această încercare. Știința nu va ajunge niciodată să creeze o celulă și atunci cum să creeze o muscă alcătuită din sute de mii de celule vii diferite și specializate?

În el sunt sensuri științifice miraculoase pe care știința le-a descoperit astăzi, printre care acela că aparatul digestiv al muștei, este dotat cu enzime care-i permit în decursul câtorva secunde să transforme orice mâncare pe care o răpesc de la noi sau cu care se hăneste și să o asimileze și, în felul acesta, nu o mai putem salva de la ele. Nu sunt doar idolii cei care sunt neputincioși în ceea ce privește recuperarea lucrurilor răpite de muște. Muștele domină până și astăzi peste întinse suprafețe ale globului terestru și le răpesc, în sensul că omul nu poate să trăiască pe ele, ba nici măcar să intre în ele. Muștele ne pot răpi sănătatea și chiar viața, căci ele transmit și cauzează cele mai multe tipuri de febră, printre care encefalomielita virotică, careia medicina nu i-a găsit un tratament până în momentul de față. În felul acesta, în pofida sălbiciunii muștei, omul rămâne neputincios în fața ei, incapabil de a imita măreția artei creării ei, slab în fața răpirii resurselor alimentare și a forțelor sănătății sale de către ea. Este suficient să reamintim doar faptul că boala somnului - o infecție mortală a creierului - este transmisă de musca tse tse care continuă să provoace mii de morți în Africa. În același timp, aceasă muscă se caracterizează și prin unele avantaje, având în vedere că ea i-a împiedicat pe africani să extermină animalele sălbatice și să le distrugă mediul, fiindcă musca transmițătoare a bolii somnului ucide atât omul cât și vitele lui, dar nu este primejdioasă pentru animalele sălbatice.

Cercetătorii biologi și-au pus întrebări în legătură cu secretul imunității cu care Domnul a înzestrat muștele și înțări care transmit cele mai nimicitoare boli și tipuri de febră, având în vedere că unele muște poartă pe un centimetru pătrat din corpul lor aproximativ cinci milioane de bacterii. Studiile în legătură cu aparatul care asigură imunitatea acestor insecte au confirmat că este vorba de cel mai simplu aparat imunitar al ființelor vii, dar în același timp și cel mai eficient și rapid. Știința încearcă în momentul de față să sondeze adâncurile necunoscute ale aparatului imunitar ciudat, rapid și eficient al muștelor și al înțarilor, pentru a valorifica această descoperire pentru perfecționarea imunității omului, mai ales în tratarea maladiilor rezultate din deficiența sau lipsa acesteia, care sunt cele mai grave și cele mai dificile de tratat până în prezent. Muștele ocupă locul al treilea ca număr între vieți, urmând după furnici și înțări și, dacă nu ar exista îndurarea lui Allah, care călăuzește numeroasele fipturi ale sale, cum sunt păsările, furnicile, peștii, microbii, virușii și altele, împotriva muștelor, acestea ar acoperi suprafața globului terestru și ar face viața imposibilă pe el în decursul câtorva zile. Există specii de muște care se înmulțesc cu o viteză uimitoare, încât dacă toate ouăle ar ecloza și puii ar trăi și s-ar înmulți la rândul lor, dintr-o singură pereche ar rezulta într-un singur sezon un număr de exemplare de ordinul numărului 10 urmat de șaiszeci de zerouri!

Studiile întreprinse începând din anul 1971 au descoperit existența unui limbaj chimic propriu fiecărei specii de muște, cu care ele își reglează modul de viață și coabitarea cu ceilalți indivizi ai speciei. Din acest cod face parte faptul că femela secreta în perioada împerecherii o substanță chimică volatilă pe care o recepționează perșorii sensibili de la picioarele muștelor masculi și o transmit apoi celulelor nervoase care emit ordinele de declanșare a apetitului sexual și de urmărire a femelei. Primul mascul care ajunge la femele secreta o substanță cu efect de antidot al substanței secretate de femele, care anulează efectul atractiv al acesteia pentru ceilalți masculi și

cu ea acoperă și corpul femelei, îndepărțându-se în felul acesta ceilalți masculi care l-ar putea deranja și astfel rămân numai el cu partenera pentru a se acupla.

Un cercetător biolog contemporan a petrecut câțiva ani din viața sa științifică studiind o specie de muște, cunoscută cu numele popular musca albastă, și a consemnat următoarele concluzii, pe care le-am tradus din lucrarea lui în limba franceză: “Musca albastă este în realitate o mașină mică, extrem de perfecționată. Ea este o insectă bine înzestrată, îndeosebi în ceea ce privește aripile și zborul ei, ceea ce i-a făcut pe mulți dintre colegii mei să-mi scrie, zicându-mi: nu mai cutezim să ucidem o muscă după lectura cărții tale despre muște. Acesta este un lucru de înțeles, căci cum ar fi cu puțin să distrugă o mașină vie în fața creierului cele mai exacte și mai complexe ceasuri par un lucru extrem de grosolan și imperfect? Cum de reușește musca albastă 200 de bătăi din aripi într-o secundă, știindu-se că orice aparat muscular obișnuit nu se poate contracta de mai mult de o sută de ori într-o secundă? Dar natura (de ce nu o fi spunând, oare, Creatorul muștei?) a ajuns la acest grad înalt al frecvenței bătăii aripilor, cu ajutorul unei serii de mecanisme care se influențează și se completează unul pe altul: aripile muștei sunt fixate direct pe pieptul ei, unde există în interior două perechi de mușchi care ridică și coboară pieptul și care lucrează în sens invers, adică atunci când perechea mușchilor ridicători ai pieptului se contractă împreună cu ei se ridică și aripile muștei, când perechea mușchilor coborâtori se contractă, coboară împreună cu ei și aripile muștei, iar când mușchii ridicători ai pieptului sunt în acțiune, mușchii coborâtori sunt în stare de odihnă. În felul acesta, musca albastă reușește două sute de bătăi din aripi pe secundă, fără să obosească. Iar acțiunea motorului cu piston dublu al autoturismului nu face decât să imite, în mod aproximativ, operațiunea bătăii din aripi a muștei.”

Cât privește procesul nervos care reglează sincronizarea contracțiilor mușchilor ridicători ai aripilor și întinderea mușchilor coborâtori ai lor, acesta este una din cele mai complicate și mai frumoase operațiuni, dar ea nu-i interesează decât pe specialiștii din domeniul entomologiei.

O echipă de cercetători din domeniile biologiei, fizicii și chimiei organice de la Universitatea din Marsilia a avut nevoie de zece ani pentru a confecționa o mașină rudimentară, în greutate de câteva tone, capabilă să imite câteva din funcțiile membrelor muștei.

Ochiul muștei, care are un volum de mai puțin de o jumătate de milimetru cub, este compus din trei mii de ochi minusculi, fiecare din ei fiind legat de opt celule de recepționare optice: două pentru culori și șase specializate în descoperirea celor mai slabe mișcări care se produc în câmpul vizual al muștei, ceea ce înseamnă că în ochiul muștei există patruzeci și opt de unități de recepționare a luminii. În plus, Creatorul mare este puterea Lui!- a înzestrat această minune zbucătoare cu un milion de celule nervoase specializate în deplasările muștei de sus în jos, de jos în sus, din față în spate și din spate în față, și aceasta prin intermediul a treizeci și opt de perechi de mușchi, dintre care șaptesprezece perechi pentru aripi și douăzeci și una de perechi pentru mișcările capului.

6-“DOMNUL NOSTRU ESTE ACELA CARE A DAT
FIECĂRUIA FIREA SAȘI APOI L-A CĂLĂUZIT”

„Laudă numele Domnului ău Cel Preaînalt/ Care a creat și a pînădit/ Și care a oînduit și a ăuzit” (Al-'A'ala: 1-3).

Oricât va încerca omul să imite măiestria divină, el se va vedea nevoit să accepte că Domnul este „Cel mai Înalt” în întreaga creație din acest Univers. Omul nu va fi capabil să creeze nici un lucru din neant și nici să imite măiestria divină, lucru pe care l-a încercat în numeroase invenții ale sale, adeverindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Aceasta este creația lui Allah ! Așați-mi mie ce au creat aceia pe care i-ați luat în locul Lui!” (Luqman: 11); „Oare nu au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?” (At-Tur: 35).

Inteligența animalului

M-am oprit îndelung asupra sensurilor expresiei „a ăuzit” din cuvintele lui Allah Preaînaltul „Domnul nostru este Acela care a dat fiecăruia firea sa și, apoi, l-a ăuzit” (Ta-ha: 50) și „Care a oînduit și a ăuzit” (Al-'A'la: 3) și m-am întrebat ce înseamnă ăuzirea aici, de vreme ce Allah Mărețul și Preaînaltul a dat totul tuturor făpturilor Sale. Dacă răspunsul este simplu, în cazul ființelor care au capacitatea de a opta - așa cum sunt oamenii și djinnii pe care i-a ăuzit pe calea cea dreaptă cu ajutorul profeților și a misiunilor cerești după ce le-a înzestrat cu totul și în mod deosebit cu rațiunea care îi fac responsabili - răspunsul nu este deloc ușor în legătură cu ființele lipsite de rațiune, pe care le ăuzesc instinctele, așa după cum afirmă biologii! Răspunsul l-am putea afla - dar Allah știe cel mai bine! - în descoperirile recente ale științei despre comportamentul animalelor. Pînă de cînd, cei mai mulți cercetători din domeniul științelor naturii credeau că ființele, cu excepția omului, sunt conduse de instinctele lor, adică de comportamentele care nu necesită o învățare prealabilă, programate de zestrea genetică de care dispune fiecare specie și ele nu ar avea nimic din comportamentul inteligent, impus de condiții noi, neprevăzute, dacă acest comportament nu este programat de zestrea sa genetică. Dar cei care se ocupă astăzi de studiul comportamentului animalelor sînt deconcertați în fața multora din actele lor de comportament, pe care nu le pot explica prin raportarea la instinct, căci ele nu sunt acte care țin de inteligență, neinstinctive, ci sunt rezultat al momentului, al unor condiții noi și se limitează doar la câțiva indivizi ai speciei, nu sunt proprii tuturor indivizilor ei, așa cum este cazul cu atitudinile instinctive.

Următoarele exemple, selectate din știința despre comportamentul animalelor, referitoare la comportamente inteligente, neinstinctive ale animalelor, aruncă o oarecare lumină asupra unuia din sensurile cuvintelor lui Allah Preaînaltul: „apoi, l-a ăuzit” și „a oînduit și a ăuzit” (Al-'A'la: 3).

- Unii indivizi din speciile de maimuțe, însă nu toți, cînd nu pot ajunge la miera dintr-un stup, rup o creangă dintr-un copac și o folosesc în chip de lingură pentru a-și atinge scopul, iar alții se înarmează cu bețe, cînd sunt atacați de tigri. Aceste gesturi neinstinctive, limitate doar la unii indivizi ai speciei, se numesc comportamente inteligente ale animalelor.

- Piciorul unei rîndunici s-a agățat de un fir și ea a rămas suspendată în aer, dar a fost salvată din capcană cu ajutorul semenelor ei, care au răspuns cu zecile strigătelor ei de ajutor și prin

loviturile succesive cu ciocul în firul capcanei au reușit să-l reteze, în fața ochilor acelorora cărora nu le venea să creadă ceea ce văd.

- Femela unui rozător, asemănător hamsterului, a adoptat și a alăptat un pui orfan, a cărui mamă murise, lăsându-l singur. La fel, o pisică a adoptat și a alăptat șapte pui mici de iepure rămași fără mamă. Șexistă numeroase astfel de exemple uimitoare de adoptare a puilor slabi și abandonati ai unor specii de către femelele altor specii. Cercetătorii din domeniul comportamentului animalului nu găsesc altă explicație pentru aceste acte neinstinctuale, însă noi cei care credem în cuvintele lui Allah repetăm cu sfîșenie: „Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept” (Hud: 56).

- Cei interesați de știința comportamentului animalelor nu pot să explice științific incidentul unui îmbălnzitor de lei de la circul din Paris. În timpul unui spectacol, leiul nu i-a mai dat ascultare dresorului și au fost pe punctul de a-l sfîșia, după ce mai înainte îi fusese docil, dacă nu i-ar fi srit în ajutor și nu l-ar fi apărut un exemplar dintre ei, care a luptat cu dărzenie împotriva semenilor săi, în fața spectatorilor înmămurți, care aveau impresia că asistă la un număr de circ excelent pregătit. Realitatea este că leiul l-ar fi sfîșiat pe dresorul lor în noaptea aceea, dacă nu l-ar fi salvat din ghearele lor acel individ din specia lor, căruia i-a poruncit Domnul, căluzindu-l, să-l salveze.

- Un om demn de încredere ne-a relatat că un medic a întâlnit pe drum un câine cu un picior fracturat și l-a luat la cabinetul lui, unde l-a îngrijit până ce s-a vindecat complet, iar după aceea i-a dat drumul. La câțiva timp după aceea, medicul a auzit o bătăie ușoară în ușa cabinetului lui și când a deschis a găsit același câine însoțit de un altul cu piciorul fracturat, pe care-l adusesese pentru a-l trata.

- Și mai ciudată este povestea unui motan care se obișnuise să găsească mâncare în fața unei locuințe. Într-o zi, stăpânul casei a constatat că mâncarea pe care i-o dădea nu-i mai este de ajuns și urmărindu-l a aflat că el cașo parte din mâncare și o pune dinaintea unui alt motan ce era orb.

- S-a relatat că Ahmad Ben Tulun, emirul statului Tulunizilor, într-o zi, când a intrat la el unul din robii lui Allah evlavioși, i-a zis: - Fii cu frică de Allah, Ahmad! Atunci, el l-a întemnițat alături de un leu înfometat. După câteva ceasuri, când l-au vizitat paznicii, au găsit leul stînd liniștit într-un colț și pe credincios continuându-și smerit rugăciunea. L-au scos și l-au introdus la Ahmad ben Tulun care s-a oprit dinaintea lui, căindu-se și cerându-și iertare. Apoi, l-a întrebat despre sentimentul care l-a cuprins când s-a trezit față în față cu leul înfometat și credinciosul i-a răspuns: „Mi-a fost frică să nu-mi murdărească leul vîșmintele cu urina lui și să nu mai pot împlini rugăciunea pentru a mă înfăli cu Domnul meu, fiind curat”.

Animalele - farmacii:

Asociația Americană pentru Progresul Științelor a consacrat, recent o reuniune a farmacologiei la animale. Zoologii și chimiștii au constatat că unele animale cunosc caracteristicile curative existente în natură și aleg dintre acestea pe cele care le ajută pentru a se vindeca. Participanții la reuniune au prezentat câteva exemple, din care le menționăm pe următoarele:

- zoologii din Tanzania au urmărit o maimuță din specia "guenon" epuizată de boală, care și pierduse puterile și pofta de mâncare și au observat cum ea și-a adunat ultimele forțe pentru a căuta frunzele copacului Vernonia-Amygdalina ale cărui frunze nu sunt mâncate de maimuțe, în mod obișnuit - și a început să mestece lăstarii, fără să înghită, extrăgând sucul din ei și după câteva zile și-a redobândit puterile și pofta de mâncare. Zoologii și botanicii au luat frunze din acel copac și au constatat că sucul lor conține o substanță chimică ce ucide viermii și paraziții din aparatul digestiv al maimuțelor, precum și substanțe care vindecă unele tulburări digestive. S-a aflat, după aceea, că unele triburi africane cunosc caracteristicile curative ale acestui copac și le folosesc pentru a se vindeca de paraziți și de tulburările aparatului digestiv.

- maimuțele din specia cimpanzeului, atunci când au tulburări ale aparatului digestiv aleg un alt soi de copac - numit Aspilia -, însă în condiții normale ele nu găsesc frunzele acestui copac plăcute și nu le consumă decât atunci când sunt constrânse de boală. Analiza chimică a confirmat că sucul din frunzele acestui copac conține o substanță care curăță intestinele - tiarubrina A.

- în insula Costa Rica din America de Sud trăiește o specie de maimuțe zgomotoase "Alouate" - ale căror femele stabilesc sexul puilor lor, în funcție de raportul dintre masculii și femelele din colonie, prin alegerea tipului de alimentație care are proprietăți chimice masculine sau feminine.

- uși din Alaska recurg în situațiile când sunt afectați de paraziți, de infecții sau de dureri ale aparatului digestiv, la planta Ligusticum, iar indienii și eschimoșii au învățat de la ei să folosească această plantă în scopuri terapeutice.

Cercetătorii din domeniul comportamentului animalelor afirmă că omul a învățat și va mai învăța încă multe de la animale, în privința calităților plantelor medicinale. Comentând cele prezentate, noi nu putem decât să repetăm cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept” (Hud: 56).

Încheiem aceste exemple selectate din știința despre comportamentul animalelor cu relatarea de la Trimisul iubit și ales - binecuvântarea și pacea asupra lui! - care a zis, cu referire la cămila sa Al-Qaswa', care a ales locul pentru construirea casei și a moscheii din Medina, în urma disputei dintre Ansari, în aceeași privință, „Lăsați-o liberă, căci ei i s-a poruncit!”.

Din cele prezentate mai sus, putem trage următoarele concluzii:

- unele manifestări de comportament ale animalelor numite inteligente, pentru că nu există o explicație științifică a lor, prin conceptul instinctului, căci ele se limitează doar la un număr de indivizi din specie, se pot schimba în funcție de condiții sau pot fi irepetabile, chiar dacă se repetă aceleași condiții, nu sunt în realitate decât căluzirea Celui Viu și Etern, care oănduiește lucrurile pentru toate creaturile Sale. Expresia „și, apoi, le-a căluzit”, din vorbele lui Allah Preaînaltul „Domnul este Acela care a dat fiecăruia firea sa și apoi le-a căluzit” (Ta-Ha: 50) înseamnă „apoi, l-a învățat și l-a îndrumat”. Iar, cuvintele Lui „Și care a oănduit și a căluzit” (Al-A'la: 3), înseamnă „care a oănduit ce li se va înămpla fapturilor Sale și le-a căluzit să se adapteze la noile condiții și să se comporte în funcție de ele”. Următorul verset sfânt, care este un dublet al celor despre care am vorbit mai înainte, ne explică toate aceste lucruri: „Aceștia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar și mai răci, aceștia sunt nepăsători” (Al-A'raf: 179). În concepția

coranică, este dotat cu rațiune acela care crede în Allah și în învățurile Sale și le respectă, așa după cum se afirmă în tradiția nobilă: „Fiu al lui Adam, fii supus Domnului tău, ca să fii numit cu minte și nu fii neascultător față de El, ca să fi numit fără minte!”.

Animalele ascultă de Domnul lor și-I aduc Lui laudă și îndeplinesc ceea ce le-a fost hotărât, pentru a-l sluji pe om, „dar cei mai mulți dintre oameni nu cred” (Hud: 17).

7- DREPTURILE ANIMALELOR ÎN ISLAM

Când nemusulmanii interesați de știința comportamentului animalelor și asociațiile pentru protecția animalelor vor cunoaște următoarele tradiții nobile, unii dintre ei vor ajunge să creadă în învățurile Islamului, care au fost revelate cu multe secole în urmă și vor abandona învățurile la care cheamă astăzi:

- „Allah iubeste blândea și o susține. Dacă încalcați pe un animal slab, poposiți acolo unde se oprește el. Dacă pământul este arid, ajutați-l pe el pentru a se salva, iar dacă este rodnic, lăsați-l slobod unde vrea să se oprească!”

- Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trecut pe lângă un măgar însemnat cu fierul roșu pe fața și a zis: „Nu ați aflat că eu l-am blestemat pe acela care și înseamnă dobitocul cu fierul roșu pe față sau îl bate peste față?”

- „A fost iertată o femeie care a trecut pe lângă un câine care găsea aproape răpus de sete și și-a scos papucul, l-a agățat de vârlul ei și a scos apă pentru el! Și i s-a iertat ei pentru aceasta”

- „A fost pedepsită o femeie din cauza unei pisici pe care a ținut-o legată până ce a murit și nu a lăsat-o pe ea slobodă să trăiască, hrănindu-se cu găgâniile și păsările pământului. Și prin aceasta, ea și a atras pedeapsa iadului

- „Am văzut-o în Iad pe stâpa pisicii, fiind mușcată din toate părțile, pentru că a ținut-o pe ea legată și nu i-a dat de mâncare și nu a lăsat-o slobodă, pentru a se hrăni cu găgâniile și păsările pământului”

- „Nu există vietate și nici altceva care să fie ucis pe nedrept fără să nu-l judece pe cel vinovat în Ziua Judecării de Apoi”

- „Acela care a ucis o vrabie pe nedrept va fi întrebat de Allah Preaînaltul despre aceasta în Ziua Judecării de Apoi”

- „Dacă cineva a ucis o pasăre degeaba, să știe că aceasta se va plînge lui Allah Preaînaltul, în Ziua Învierii zicând: Doamne, cutare m-a omorât degeaba și nu m-a omorât pentru vreun folos”

- „Acela care omoară o vrabie pe nedrept va fi întrebat de Allah Preaînaltul în Ziua Judecării de Apoi. Au întrebat: Și care va fi pedeapsa lui? Le-a răspuns: Îl va înjunghia, dar nu-i va reteza lui gâtul”

- S-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a oprit de la uciderea oricărui suflet, în afara de situația când el provoacă un rău

- Ibn Abbas a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a oprit de la asmuțirea animalelor unul împotriva altuia

- „Căci aceste animale păstându-le tefere și chemați-le pe ele tefere și nu faceți din ele scaune pe care să stați la povești pe drumuri și prin ărguri, căci se poate împlini ca un animal cărit să fie mai bun decât căruțul lui și să-L pomenească pe Allah Preaînaltul și Binecuvântătorul, mai mult decât el”
- Allah Preaînaltul îl va pedepsi pe acela care mutilează un animal
- Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- a auzit un om blestemând o cămilă și i-a zis:
„Întoarce-te, nu ne însoți pe noi pe o cămilă blestemaă!”
- Animalul de povăă zice: ”Doamne, ajută-mă să am parte de un stăpân bun, care să-mi dea să mănânc pe sturate și să mă adapeși și nu mă oblige la ceea ce nu pot duce!”

**„Aceasta este creația lui Allah! Arătați-mi mie ce au creat
acea pe care [i-ați luat] în locul Lui!” (Luqman: 11).**

Fig. 29: Floarea, albina și splendoarea armoniei în privința dimensiunilor și a culorilor.

„Apoi mâncați din toate roadele!” (An-Nahl: 69).

Fig. 30: O fotografie splendidă a ciocului albinei culegând nectarul dintr-o floare, cu capul acoperit de grăunți de polen.

„Și urmați căile ușoare ale Domnului vostru” (An-Nahl: 19).

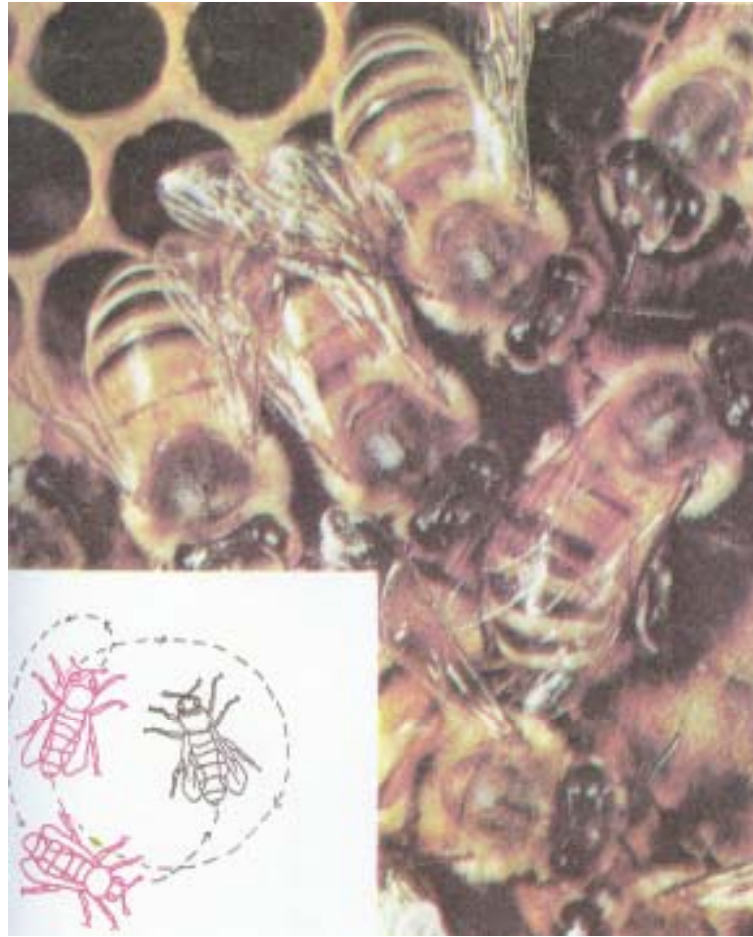

Fig. 31: Domnul a înlesnit căile ajungerii la nectarul florilor cu ajutorul unui limbaj chimic și al mișcărilor de dans cu ajutorul cărora albina descoperitoare le conduce pe semenele ei la sursele de hrană.

Dansul circular: când sursa hranei se află la o distanță mai mică de cincizeci de metri de locul stupului; albina descoperitoare a sursei de nectar, dansează la întoarcerea la stup pe discul de ceară un dans în cerc, așa cum se observă în imaginea reală și în desenul explicativ de mai sus.

**„Și nu se află vietate pe care El să nu o țină de chica ei.
Domnul meu este pe drumul cel drept” (Hud: 56).**

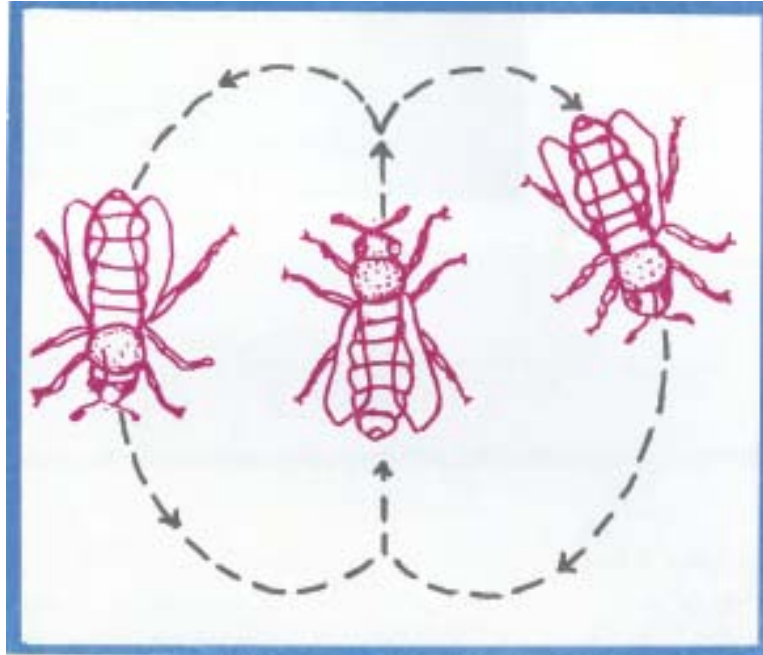

Fig. 32: Dansul convulsiv: când sursa de hrană se află la o distanță mai mare de cincizeci de metri de stup, albina descoperitoare execută pe discul de ceară un dans convulsiv în forma cifrei opt, așa cum se vede mai sus. Cercetătorul în domeniul psihologiei animale Fresh și-a petrecut cea mai mare parte din viață încercând să descifreze dansul albinei și a obținut pentru aceste eforturi premiul Nobel, în anul 1973.

„Și s-au supus vouă Soarele și Luna, amândouă urmându-și cursul fără oprire” (Ibrahim: 33)

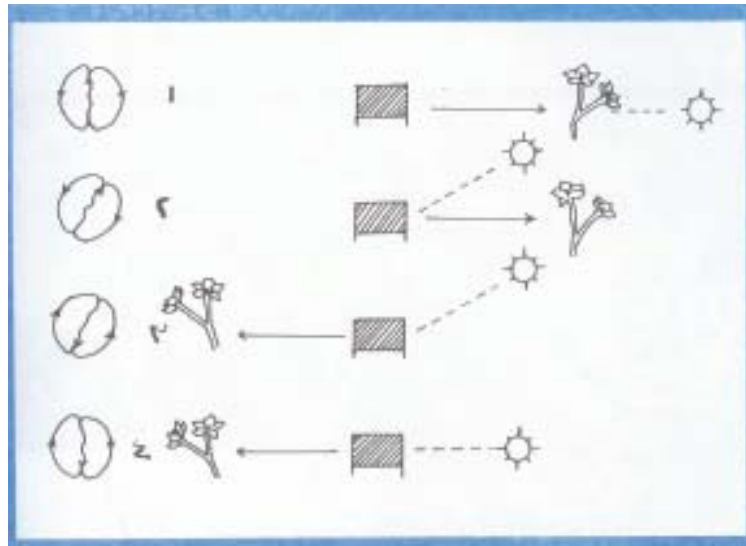

Fig. 33: Unghiul Soarelui: Soarele și Luna au fost supuse pentru a sluji făpturile. Albina nu poate să culeagă nectarul și să se întoarcă la stup fără Soare. El îi slujește ca ghid pentru a-și urma drumul către nectar și pentru a se întoarce la stup.

- albina descoperitoare dansează pe discul de ceară ca în schița 1, când sursa de hrană, soarele și stupul se află în linie dreaptă.
- albina descoperitoare dansează pe discul de ceară ca în schița 2, când sursa de hrană, soarele și stupul nu sunt în linie dreaptă.
- albina descoperitoare dansează pe discul de ceară ca în schița 3, când stupul este situat între sursa de hrană și Soare, iar cele trei nu sunt în linie dreaptă.
- albina descoperitoare dansează pe discul de ceară ca în schița 4, când stupul este situat între soare și sursa de hrană și toate trei sunt în linie dreaptă.

„Apoi, mănâncă din toate roadele!” (An-Nahl: 69)

Fig. 34: În imaginea de sus se observă o albină lucrătoare care se pregătește să se întoarcă la stup, după ce și-a umplut săculeții situați pe picioarele ei din spate cu polen. În imaginea de jos, se observă grăunțele de polen dispuse pe picioarele albinei și pe organele feminine ale florii și rodul pe care albina îl joacă în procesul de polenizare.

**„Nu se află nici o vită pe pământ și nici o pasăre care zboară
cu aripile ei, decât în neamuri, ca și voi” (Al-An'am: 38).**

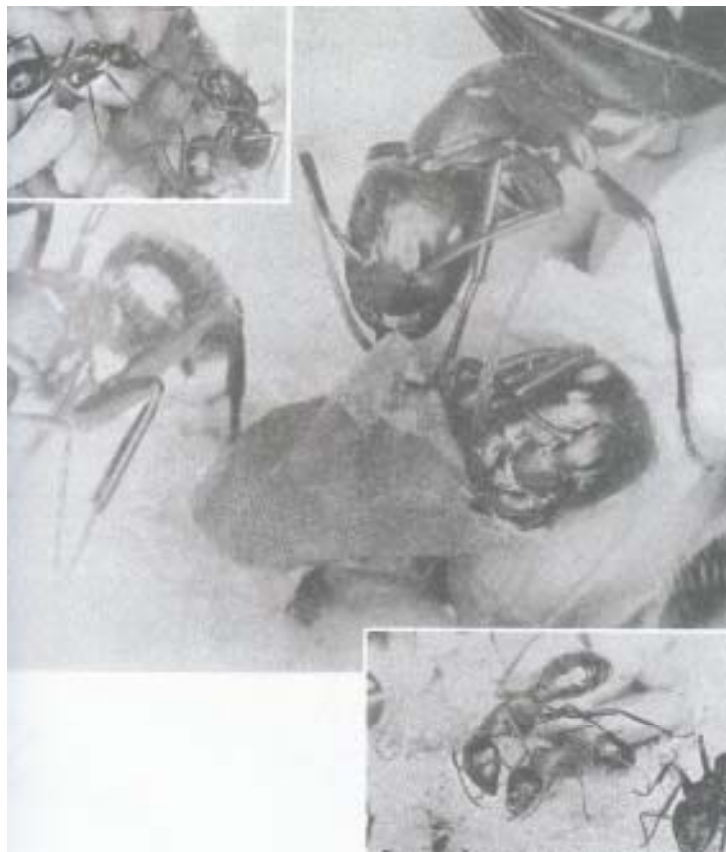

Fig. 35: Neamul furnicilor:

Sus: două furnici lucrătoare se conving că larva se apropie de eclozare, prin gustarea sucurilor secretate de ea.

La mijloc: o furnică îngrijitoare ajută o nou-născută să iasă din coconul ei.

Jos: o furnică lucrătoare ajută o furnică nou-născută să meargă.

„Nu vor putea crea nici măcar o muscă, chiar dacă s-ar uni ei pentru aceasta” (Al-Hajj: 73).

Fig. 36: După recunoașterea cercetătorilor biologi de astăzi, ei nu sunt capabili să creeze o muscă și nici măcar o celulă dintr-o muscă, chiar dacă și-ar uni eforturile toți cercetătorii din lume în această încercare. O imagine uimitoare a muștei. Rareori s-a oprit vreunul dintre noi asupra întocmirii ei minunate. Se observă numeroși ochi independenți și complementari în activitatea lor, ceea ce face musca capabilă să vadă cea mai mică mișcare din câmpul ei vizual.

„Allah nu se sfiște să dea ca pildă o musculiță sau ceva deasupra ei. Cei care au crezut știu că este adevărul de la Domnul lor” (Al-Baqara: 26).

Fig. 37: Fotografie înregistrată cu microscopul electronic a unui cap de țânțar cu tentaculele lui. Se observă ochiul țânțarului alcătuit din sute de mici globulețe care acționează în deplină complementaritate unele cu altele. Știința nu a reușit până în momentul de față să descopere detaliile activității lor.

„Allah nu se sfiște să dea ca pildă o musculiță sau ceva deasupra ei” (Al-Baqara: 26).

Fig. 38: Un țânțar mărit de patruzeci și cinci de ori sugând sânge din pielea omului. Există trei mii de soiuri de țânțari care sug sânge. Dar femela sugă sânge pentru a-și hrăni ouăle. Aripile țânțarilor fâlfâie cu o frecvență de până la 600 de bătăi pe secundă!

Rugă

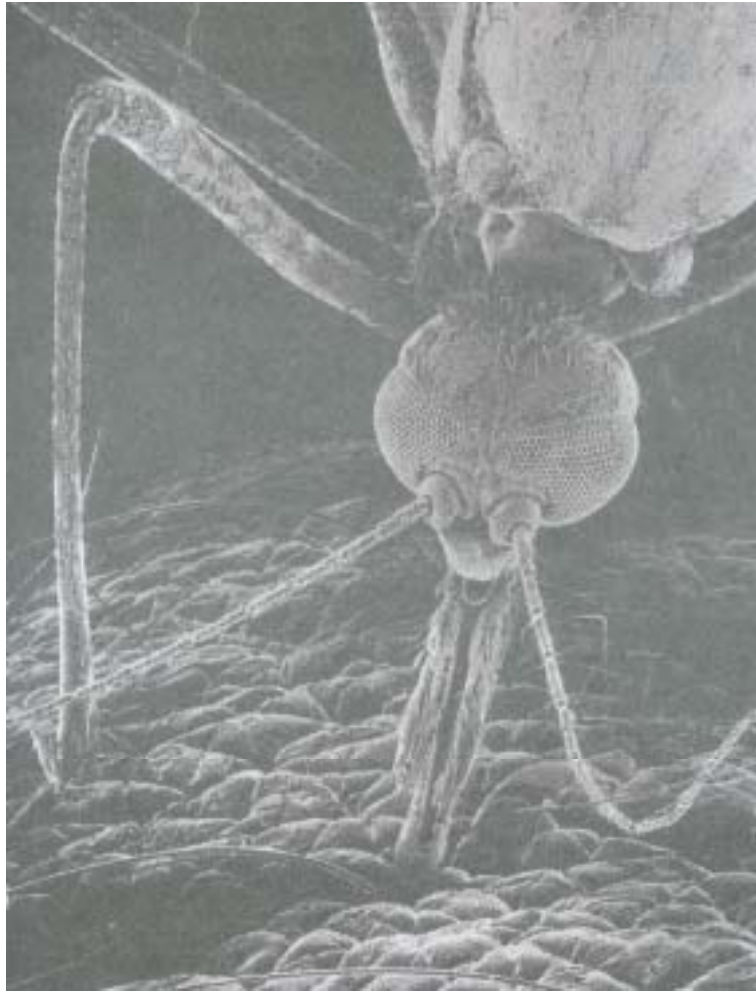

Fig. 39: „O, Tu cel care vezi cum țânțarul își întinde aripile
În bezna nopții de smoală
Și care vezi vinișoarele de pe gâtul lui
Și măduva din acele oscioare firave,
Primește pocăința mea și șterge cu ea
Păcatele pe care le-am săvârșit până acum!”

CAPITOLUL VIII

„SAU AU FOST CREAȚII DIN ALTCEVA SAU SUNT EI CREATORI?” EVOLUȚIA FIINȚELOR VII DUPĂ CORANUL CEL SĂNTĂȘI ȘTIINȚA ADEVĂRATĂ

„Și dacă-i întrebi pe ei: „Cine a făcut cerurile și pământul?”, răspund ei: „Le-a făcut Cel Puternic și Atoateștiutor!””(Az-Zukhruf: 9).

„Allah va prinde pământul în Ziua Învierii și va învalui cerurile cu dreapta Lui și va spune: Eu sunt Regele! Unde sunt regii pământului?”

(Hadis nobil transmis de Muslim și Al-Bukhari)

„La începutul creației nu există coincidențe sau hazard, ci oânduia înfinită, mai presus de orice închipuire... Este oânduia supremă, care cuprinde toate coordonatele fizice și condițiile primordiale ale comportamentului atomilor și vieții astrilor ... Puternic, liber, infinit în ceea ce privește existența, neclar, ascuns, nevăzut, sensibil. El este acolo., etern și necesar., în spatele tuturor fenomenelor, foarte departe deasupra Universului, dar El este prezent în fiecare particulă”

Jean Gillieton

(Din cartea „Dumnezeu și Știința”)

1. CE A AFIRMAT DARWIN

În anul 1859, Charles Darwin publica lucrarea intitulată „Originea speciilor”, urmată, în anul 1871, de lucrarea intitulată „Originea omului”. Teoria lui Darwin despre evoluția ființelor vii a sârmit mare zarvă printre oamenii de știință, întrucât a lansat ipoteze ce veneau în contradicție cu ceea ce afirmau cele trei cărți divine- Biblia, Evanghelia și Coranul cel Sânt - în legătură cu originea ființelor vii și îndeosebi a omului, însă această zarvă n-a înfrizat să se stingă, o dată cu progresul diverselor ramuri ale științelor despre ființe, cum sunt genetica, știința despre comportamentul animalelor, chimia organică, paleontologia și bazele cercetării științifice adevărate.

După trecerea a o sută de ani și mai bine de la afirmațiile lui Darwin despre evoluție, știința nu a confirmat nimic din teoriile sale despre originea speciilor și a omului. Dimpotrivă, teoria lui Darwin și celelalte teorii derivate din ea referitoare la evoluție continuă să primească în fiecare zi lovituri dureroase din partea cercetătorilor biologi, încât unele state au interzis studiarea lor în învățământ de zece ani. Nu ne-am fi referit la teoria lui Darwin dacă mulți educatori - din ignoranță, neștiință sau din anumite motive - nu ar continua să le predea tinerilor noștri teoria lui Darwin, de pară ea ar reprezenta una din axiomele științei adevărate și acest lucru sârnește multe îndoieli în

sufletele lor, în ceea ce privește credința lor religioasă. De aceea, am socotit că este de datoria noastră științifică și religioasă să punem următoarele adevăruri științifice în fața tinerilor pentru a le reaminti, căci poate pomenirea le va fi credincioșilor de folos.

Principiile teoriei lui Darwin despre dezvoltare:

Teoria lui Darwin se bazează pe patru ipoteze:

- 1- Lumea nu este fixă, iar speciile de ființe vii se modifică în continuă schimbare, deci există evoluție.
- 2- Evoluția se produce treptat, nu prin salturi rapide; au loc treptat mici schimbări către mai bine sau către mai rău.
- 3- Ființele vii au evoluat treptat, având o singură origine; toate formele vegetale și animale au evoluat unele din altele în mod ascendent, de la prima celulă sau primul protobient, cum i se spune, ajungând până la om.
- 4- Evoluția este rezultatul selecției naturale, adică al factorilor naturali, așa cum sunt mediul și altele, care nu permit decât supraviețuirea speciilor mai puternice.

2- CONTRADICȚIA DINTRE TEORIA LUI DARWIN ȘI PRESCRIPȚIILE CORANICE

„El este Acela care le-a creat pe toate soiurile” (Az-Zukhruf: 12).

Teoria lui Darwin despre evoluție vine în contradicție cu unele prescripții coranice, îndeosebi în ceea ce privește crearea omului. Cu toate că Darwin nu a fost ateu și nu a negat existența lui Dumnezeu, așa cum reiese din corespondența cu prietenii săi, teoria sa a deschis totuși poarta larg în fața materialistilor și a ateilor, care au folosit teoria lui, încercând să o amelioreze și să o îmbunătățească prin îmbinarea ei în alte teorii cvasiștiințifice.

1- Darwin a atribuit descendența directă a omului din maimuță, în vreme ce prescripțiile coranice sunt foarte clare în această privință: omul nostru rațional, care a început cu tașul omenirii sau primul om Adam, a fost plădit din lut de Domnul și nu se trage, așa cum pretind, din maimuțe, din pești sau din alte ființe: „Când Domnul îi le-a zis îngerilor”: „Eu voi crea un om din lut! / Când Eu îl voi fi plămuit și voi fi suflat în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă!” (Sad: 71-72).

2- Toate versetele coranice referitoare la crearea primului om, subliniază originea sa din lut, adică în chintesența extrasă din lut. Dacă omul s-ar trage din alte ființe vii anterioare existenței sale pe suprafața pământului, am găsi o aluzie coranică la acest lucru, ori Coranul cel Sfânt afirmă exact opusul. Versetele referitoare la crearea primului om se repeșă, dar toate afirmă crearea lui din lut și detaliază această origine. Nu aflăm în ele nici o aluzie la descendența dintr-o altă ființă vie, în afara faptului că a fost creat din lut: „Noi l-am creat pe om din apă aleasă [veniă] din lut” (Al-Mu'minun: 12); „Noi i-am făcut [pe oameni] dintr-un lut lipicios” (As-Saffat: 11); „Noi l-am făcut pe om din lut tare, provenit dintr-un rămol moale” (Al-Hijr: 26); „El l-a creat pe om

din lut asemenea oalelor” (Ar-Rahman: 14); „Allah Preaînaltul v-a creat pe voi din ~~clăm~~ ^{clăm}, apoi dintr-o ~~pietăuă~~ ^{pietăuă}, apoi v-a făcut pe voi perechi” (Fatir: 11).

3- Omul este privilegiat în comparație cu celelalte ~~fipturi~~ ^{fipturi} vii pe care Domnul i le-a supus, pentru a-l sluji, iar această privilegiu în creația lui se datorează cinstirii lui de către ~~Săpân~~ ^{Săpân} și nu unor factori care ar fi determinat evoluția, precum clima, mediul, selecția naturală și alții, ~~asa~~ ^{asa} după cum au pretins Darwin și adepții săi: „O, omule! Ce te-a învelat pe tine în privința Domnului tău Cel Generos,/ Care te-a creat, te-a întregit și ți-a dat statuă dreaptă/Și te-a plasmuit pe tine în chipul în care a voit?” (Al-Infitar: 6-8); „Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat” (Al-'Isra': 70).

4- Omul a fost ales în defavoarea celorlalte ~~fipturi~~ ^{fipturi}, din clipa în care Creatorul i-a propus lui cerurilor, ~~pământului~~ ^{pământului} și munților, aflate în lumea necunoscutului, încredințarea, adică ~~săpânirea~~ ^{săpânirea} asupra celorlalte ~~fipturi~~ ^{fipturi}, și omul a acceptat-o și a purtat-o, în vreme ce cerului, ~~pământului~~ ^{pământului} și munților, le-a fost teamă de aceeași responsabilitate și au preferat să fie conduse de Creatorul lor. Factorii evoluției nu pot să facă din om un ales responsabil de faptele sale, în defavoarea celorlalte ~~fipturi~~ ^{fipturi}: „Noi am propus cerurilor, ~~pământului~~ ^{pământului} și munților sarcina de a purta povara Adevărului, dar ele au refuzat să o poarte și le-a fost teamă de ea, însă omul s-a încărcat cu ea, căci, el este tare nedrept [față de el însuși] și tare neștiutor” (Al-Ahzab: 72).

5- Teoria lui Darwin despre evoluție și alte ipoteze fac din factorii naturii un creator, o dezvoltare a felurilor de vieți, în vreme ce versetele sfinte ale revelației care se referă la problema creației afirmă cu toată claritatea că Domnul a stabilit destinul tuturor lucrurilor din această lume, înainte să fi fost create, în conformitate cu un plan prestabilit, cu un rol și cu un destin stabilite pentru el dinainte: „Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite” (Al-Qamar: 49); „Și a creat toate lucrurile și le-a oînduit cu bună ~~înduială~~ ^{înduială}” (Al-Furqan:2); „Și care a oînduit și a ~~clăuzit~~ ^{clăuzit}” (Al-'A'la: 3), în sensul că Domnul Preaînalt și Preasăvit a făcut din ~~pământ~~ ^{pământ} un pat pentru om și pentru celelalte ~~fipturi~~ ^{fipturi} vii înainte de a le crea pe ele, ~~asa~~ ^{asa} după cum spune Coranul cel Sfânt: „Spune: „Oare voi nu credeți în Acela care a creat ~~pământul~~ ^{pământul} în două zile și îi faceți Lui semeni?” Acesta este ~~Săpânul~~ ^{Săpânul} lumilor!/Și El a pus deasupra lui [a ~~pământului~~ ^{pământului}] munți neclintiti și l-a binecuvântat și a oînduit pe el toate cele necesare pentru hrană, ~~până~~ ^{până} la patru zile egale. Acesta este un răspuns pentru aceia care întrebă/ Apoi, s-a întors către cer, care era un fum și i-a zis lui și ~~pământului~~ ^{pământului}: Veniți amândoi, de voie sau ~~față~~ ^{față} de voie!”/Și le-a hotărât El, să fie șapte ceruri, în două zile, și a oînduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă, în chip de strălucire. Aceasta este oînduiala Celui Puternic și Atoateștiutor” (Fussilat: 9-12).

Când Creatorul a făcut ~~fipturile~~ ^{fipturile} vii pe suprafața ~~pământului~~ ^{pământului}, le-a înzestrat pe ele cu ce era necesar pentru a trăi și a se adapta la mediul în care le-a creat și nu le-a lăsat mediului, hazardului sau nevoii - așa cum afirmă adepții teoriei evoluției ființelor vii - sarcina înzestrării ființelor cu ceea ce le este necesar, pentru a trăi în mediul lor: „Domnul nostru este Acela care a dat fiecăruia firea sa și apoi l-a ~~clăuzit~~ ^{clăuzit}” (Ta-Ha: 50). Un exemplu mai aproape de mintea cititorului este ursul polar care a fost înzestrat de ~~Săpân~~ ^{Săpân} cu o blană albă, care-l face apt să trăiască în zonele polare înghețate, spre deosebire de blana neagră sau maronie a ursului ce trăiește în zonele muntoase, și

nu așa cum pretind adepții evoluționismului, care afirmă că nevoia vieții în zonele înzăpezite, factorii de climă și trecerea timpului sunt factorii care au dat naștere ursului polar culoarea albă. De asemenea, nu este deloc puțin logic să se afirme că ființele marine au evoluat în virtutea necesității, selecției naturale și a supraviețuirii celui mai puternic, atunci când unele dintre acestea ar fi fost nevoite să părăsească apa în care trăiau pentru a ieși pe uscat.

6- Diversele ramuri ale științei confirmă astăzi că toate lucrurile din Univers sunt bine rânduite și că fiecare faptă are rolul său în lanțul creațiilor. Atribuirea sistemului universal minunat întocmit factorilor hazardului și evoluției este un joc de cuvinte, respins de orice logică sănătoasă, fiindcă în spatele fiecărui lucru oănduit se află un oănduitor, fiecare creatură are un creator și nici un lucru nu se naște din nimic. Principalul scop al existenței sistemului minunat al Universului este ca omul să cunoască sensul existenței sale în această lume, să înțeleagă că are un Creator, în care trebuie să creadă și ale cărui învățuri se cuvine să le respecte: „Oare credeți că v-am creat pe voi fără rost și că nu vă veți întoarce la Noi?” (Al-Mu'minun: 115).

7- Este adevărat că Darwin a crezut în Dumnezeu, dar teoria lui despre ființele vii, după care toate s-ar fi dezvoltat dintr-o singură celulă, vine în contradicție cu numeroase prescripții coranice, așa cum nu are astăzi o bază științifică solidă, așa cum vom arăta detaliat în rândurile următoare.

3- TEORIA LUI DARWIN ÎN BALANȚA LOGICII ȘI A ȘTIINȚEI ADEVĂRATE

Când Darwin și-a elaborat teoria despre originea speciilor și a pus-o pe seama evoluției în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, diverse ramuri ale științelor materiale, științelor biologiei și regulile cercetării științifice se aflau încă în faș. Dacă vom ști că numărul speciilor de ființe vii, care au fost studiate și clasificate până la scrierea acestor rânduri, este de aproximativ un milion și jumătate de specii și că tot cam atâtea sau poate chiar mai multe nu au fost studiate, vom înțelege dificultatea problemei originii speciilor pe care încearcă să o rezolve cercetătorii. În fața unei astfel de dificultăți, s-a aflat și Darwin și a încercat să o rezolve prin teoria selecției naturale. O dată cu descoperirea geneticii, la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu progresele înregistrate de biochimia organică, de embriologia comparată, de paleontologie și de știința despre comportamentul animalelor, în secolul al XX-le, teoria lui Darwin referitoare la evoluție și alte teorii asemănătoare au primit lovituri zdrobitoare din partea tuturor acestora.

Ne vom referi pe scurt și într-o manieră simplă conformă cu nivelul cititorului obișnuit la răspunsurile pe care le-au dat cercetătorii din diverse ramuri științifice, la obiecțiile pe care ei le-au avut față de teoria evoluției, pentru a-l pregăti pe credinciosul informat să dea un răspuns științific, convingător intrigilor adversarilor religiei, care în majoritatea cazurilor s-au înarmat cu teoria lui Darwin pentru a uneli împotriva religiei și pentru a aduce prejudicii adevăratelor învățuri divine:

1- Răspunsul geneticienilor: Fiecare ființă vie este dotaă cu o zestre genetică, diferită de la o specie la alta și această zestre guvernează și conferă diversele calități și trăsături vitale ale fiecărei specii în parte. Cât despre trăsăturile dobândite, datorate factorilor naturali, de mediu, climă și de adaptare, acestea nu trec în fondul genetic pentru a crea o specie nouă, așa cum au pretins Darwin și alții. Zestrea genetică a cimpanzeului, de pildă, este de 48 de cromozomi, în vreme ce zestrea genetică a omului este de 46 de cromozomi; în plus genele pe care le poartă cromozomii și care dau trăsăturile specifice proprii maimuțelor și proprii omului nu sunt identice, nici cantitativ, nici calitativ. Recurgerea la afirmația că mutația, adică schimbarea sau modificarea bruscă în zestrea genetică datorată factorilor evoluției, precum mediul, climatul, și timpul, ar fi transformat zestrea genetică a maimuței de la 48 de perechi de cromozomi la 46 de perechi, zestrea genetică a omului, este o afirmație foarte simplă, ce vine în contradicție cu genetica modernă. Aceasta pentru că ar fi trebuit să se producă milioane de milioane de mutații potrivite în zestrea genetică a oricărei specii pentru ca ea să se transforme într-o altă specie, mai avansată pe scara ființelor. Noile forme, pe care le numim hibrizi, pe care omul le-a dezvoltat din specii vechi, se datorează intervenției premeditate a omului, care a modificat zestrea genetică a vechilor specii, după cercetări și experimente epuizante și îndelungate care se încadrează în știința ingineriei genetice și, cu ajutorul lui Allah, care i-a spus lui „Toate cele care se află în ceruri și care se află pe pământ; toate sunt de la El.” (Al-Jathiya: 13).

Este suficient să menționăm că zestrea genetică a omului, ce a fost plasată de Domnul într-un nucleu de celulă, al cărei diametru nu depășește a zecea parte dintr-un milimetru, respectiv picătura amestecată, care se formează din împerecherea lichidului seminal al bărbatului cu ovulul femeii, că zestrea genetică ce guvernează diversele calități ale omului din momentul începutului său, ca o picătură amestecată, și până la moarte se compune din 23 de perechi de cromozomi, care poartă aproximativ o sută de mii de gene și că din orice eroare simplă, în ceea ce privește numărul cromozomilor, forma, distribuția sau compoziția lor chimică, pot să rezulte numeroase boli genetice, al căror număr depășește trei mii. În condițiile acestei complexități și a organizării zestrei genetice a ființelor vii cum este cu puțină să se afirme că factorii timp, climat și hazard au dezvoltat ființele și au făcut ca speciile să provină treptat una din alta, având în vedere că fiecare specie are zestrea sa specifică proprie și că în natură nu are loc împerecherea între diverse specii, în ceea ce privește zestrea genetică?

2- Răspunsul paleontologilor: Paleontologia studiază resturile de ființe vii, ale căror cadavre au fost conservate în straturile pământului vreme de milioane de ani. Darwin și adepții săi au mizat pe faptul că omul va descoperi, o dată cu trecerea timpului, cu ajutorul paleontologiei, mostre de viitoare disparute, care au reprezentat verigi de legătură în evoluția ființelor de la o specie la alta. Dacă acceptăm împreună cu adepții evoluționismului că toate speciile au evoluat dintr-o singură celulă către situația actuală, ar fi trebuit să se găsească milioane de specii disparute, care constituie verigi de legătură către speciile de ființe vii existente astăzi, dar paleontologia nu a descoperit până în momentul de față aceste verigi de legătură, despre care Darwin și adepții săi afirmă că vor fi găsite ulterior de către om, cu excepția câtorva mostre îndoielnice din punct de vedere științific.

3- Răspunsul zoologilor: Există nenumărate specii de animale care nu au cunoscut nici o evoluție, sute de milioane de ani. De ce, oare? Păianjenii, furnicile, albinele, scorpionii, numeroase insecte și peștii nu au cunoscut nici o modificare în forma și în structura lor. Cum justifică adepții evoluției și selecției naturale această situație?

Există, de pildă, o specie de pește, numită peștele cu plămâni, de 350 milioane de ani, care nu a cunoscut vreo evoluție de atunci și până în momentul de față. Este vorba de un pește care trăiește în râurile din Africa centrală, care are răni prin care respiră când este în apă și care, în sezonul uscat, se îngroapă în pământ și-și folosește plămânii pentru a respira aerul printr-un mic orificiu în sol, până când încetează uscăciunea și revine apa în râu. Cele mai multe insecte au apărut în urmă cu zeci și sute de milioane de ani și nu au evoluat, în pofida schimbărilor de climat sensibile. Au fost găsite larve de țânțari în ape cu temperatura de până la 60 de grade Celsius, dar și în ape înghețate. De ce nu au influențat factorii de climat asupra evoluției acestei specii de insecte?

4- Răspunsul cercetătorilor comportamentului animalelor: Probabil că cele mai grele lovituri pe care le-a primit teoria evoluției, sunt următoarele exemple din știința comportamentului animalelor, asupra cărora ne vom opri pentru a le prezenta mai detaliat:

a- Polenizarea florilor de yucca: Yucca este un arbust din specia liliaceelor, ale cărei flori nu produc semințe, decât dacă sunt polenizate de o anumită specie de fluture - „promba”. Modul de realizare al polenizării este și el foarte ciudat și nu știm cum îl explică adepții evoluției și hazardului. După ce are loc încrucișarea între masculul și femela acestei specii de fluture, femela caută floarea de Yucca și ia polenul din organele masculine ale florii și-l așează sub forma unui mic bloc pe ovarul florii și după aceea și depune ouăle peste el. Jumătate din semințele rezultate sunt folosite ca hrană de larvele fluturului, iar cealaltă jumătate sunt destinate supraviețuirii și înmulțirii arbustului Yucca. Unde este vorba de evoluție, hazard și selecție naturală în comportamentul inteligent al acestui fluture? Oricine are minte nu poate decât să repete: Slavă lui Allah! „Care a dat fiecăruia firea sa și, apoi l-a căluzit” (Ta-Ha: 50).

B- Racheta chimică a coleopterelor: Există un soi de coleoptere numite „Brachinus Sclopta”, care folosesc ca mijloc de autoapărare o rachetă chimică incendiară, pe care o lansează împotriva oricărui atacator. Știința a descoperit care este mecanismul acestui mijloc de autoapărare: în partea din spate a acestei coleoptere se află două glande separate; una dintre ele conține oxigen lichid, iar cealaltă conține o substanță chimică, un peroxid. Când insecta se confruntă cu o primejdie, secrețiile celor două glande se amestecă și formează un amestec fierbinte cu temperatura de 110 grade Celsius, pe care-l aruncă în fața atacatorului. Acest mijloc de autoapărare este specific doar acestei specii de coleoptere.

Cum explică adepții evoluției, hazardului și ai selecției naturale apariția acestei rachete chimice defensive doar la această specie din zecile de mii de specii de coleoptere?

Încă o dată, trebuie să acceptăm existența unui Creator Atotputernic, care creează ceea ce vrea și este Suficient peste toate fipturile sale: „Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept!” (Hud: 56); „Allah creează ceea ce vrea și Allah este cu putere peste toate” (An-Nur: 45).

c- Trucul orhideei: Florile orhideelor sunt alcătuite din organe feminine și masculine, îndepărtate unele de altele și nu au nectar cu care să atragă albinele pentru a favoriza procesul de polenizare, dar frunzele acestei flori iau forma unei femele din speciile de viespi, iar florile lor le socotesc a fi femelele lor adevărate și încearcă să se împerecheze cu ele și în felul acesta se produce polenizarea! După ce masculii viespilor au fost înșelați, femelele lor adevărate ajung la etapa împerecherii și are loc adevăratul proces de împerechere și, în felul acesta, se conservă atât specia de orhidee cât și specia de viespi. Ce hazard și ce evoluție pot să explice acest truc ciudat din lumea plantelor, așa cum se exprimă cerceătorul în domeniul comportamentului animalelor, Remy Chauvin, din care am extras acest exemplu, ca și alte exemple anterioare și următoare, care sfidează teoria lui Darwin și a adeptilor săi despre evoluție?

d- Carne proaspătă pentru larvele de viespi: Femela unei alte specii de viespi, când vrea să depună ouăle, caută larvele unor insecte ascunse în tulpinile pomilor și găsește tulpinile cu un sfredel cu care a înzestrat-o Creatorul. Apoi anesteziază larva într-un anumit punct al organismului respectiv, în centrul nervos principal, și o paralizează fiind s-o omoare, și depune ouăle pe larva paralizată. După câteva săptămâni, din ouă ies puii de viespi, care se hrănesc cu carnea larvei paralizate. Nici un adept al teoriei evoluției și hazardului nu poate explica faptul că numai această specie de viespi a fost înzestrată cu un mecanism multifuncțional cu ajutorul căruia anesteziază larva, depune ouăle și sfredește tulpinile celor mai tari pomi, modalitatea cum ea caută larvele victimei și stabilește locul lor, exact în tulpinile pomilor, fiind să le vadă, modalitatea prin care găsește centrul nervos al larvei cu o precizie deosebită, fiind să greșescă nici un milimetru. Logica impune acceptarea existenței unui Creator Atotputernic, Omnipotent, care a gătit în revelația Sa: „Și nu este viitoare pe pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah. El știe locul ei de sălășii locul în care ea va muri. Totul este într-o Carte deslușită” (Hud: 6); „Și în propria voastră faptură și în vietile pe care El le-a risipit se află semne pentru un neam de oameni care crede cu tărie” (Al Jathiya: 4).

e- Brațul fecundator al caracatiței: Una din minunile Creatorului este și modul în care se înmulțește caracatița. Când vine vremea înmulțirii acestei specii de cefalopode marine, masculul caracatiței introduce unul dintre brațele sale în deschizătura aparatului său sexual și secreta spermatozoizii și înăuntrul unui orificiu din capul acestui braț. Apoi brațul se desprinde de organismul masculului caracatiței, pentru a căuta în apă o femele pe care o fecundază, punând să parcurgă mari distanțe. Știința despre comportamentul animalelor care a descoperit recent această metodă ciudată de înmulțire a caracatiței nu cunoaște încă mecanismele sale. Cât despre adepții teoriei evoluționiste și hazardului, aceștia sunt total incapabili de a explica acest comportament al caracatiței în lumina ipotezelor lor slabe.

f- Acul fecundator: Dar, și mai ciudat decât acesta, este modul de înmulțire al unei specii de miriapode: masculul smulge din organele sale sexuale mici buci semănând cu niște ace pe care le înfige în pământ și, apoi toarnă peste ele lichid seminal, după care vine femela și-l mănâncă, astfel încât spermatozoizii se maturizează în niște buzunare din gura ei, iar când femela depune ouăle, le linge și ies spermatozoizii din gură, producându-se în felul acesta fecundarea. Cum explică adepții

teoriilor hazardului, evoluției și selecției naturale acest mod ciudat de împerechere și de înmulțire propriu doar acestei specii din miile de specii de viermi?

g- „Și oare nu privesc la cămile cum au fost create?": Săpânul a creat cămilele pentru a fi corăbii ale deșertului. Afirmările adepților teoriei evoluției, după care condițiile climatice deșertice, factorii selecției naturale și trecerea timpului ar fi contribuit la dezvoltarea cămilelor, dintre animalele mamifere rumegetoare, sunt respinse de logica științifică serioasă. Și aceasta pentru că toate calitățile structurii cămilei au fost astfel oânduite încât să o facă apă să suporte condițiile aspre ale climei deșertice: în aparatul său digestiv se află niște pungi în care este înmagazinaă apă suficientă pentru o săptămână sau chiar mai mult, cocoșa ei din grăsime îi asigură și ea hrana și apa de care are nevoie pentru un timp de o săptămână sau chiar mai mult, datorită enzimelor care transformă grăsimea în substanțe zaharoase, proteice și apă. Saliva, alături de buze și a maxilarelor o fac apă să prindă și să digere cei mai tari spini deșertici. Genele îi protejează ochii de furtunile de nisip. Părul și pielea lipsită de glande sudoripare o ajută să suporte cele mai mari diferențe de temperatură dintre zi și noapte, specifice deșertului. Copitele ei se anină cu niște perne de grăsime care-i permit să meargă ușor prin nisip, făcând ca picioarele să i se afunde în el, în ciuda greutății sale mari.

Acestea sunt puținele lucruri pe care le cunoaștem despre însușirile cămilei, pentru că studiile științifice profunde nu ne parvin, din păcate, decât din Occidentul care nu a studiat încă serios acest animal. Ce bine ar fi dacă arabele care au posibilități, ar alocă o sumă însemnată de bani pentru continuarea cercetărilor asupra cămilei, ceea ce ar fi de natură să ducă la descoperirea multor miracole științifice!

Acestea sunt doar câteva exemple din domeniul științei despre comportamentul animalelor ce vin în totală contradicție cu teoriile lui Darwin și ale adepților săi. Și aceasta pentru că asemănările dintre unele specii în privința unor însușiri și funcții sau în privința fazei embrionare a vieții lor nu constituie o dovadă a evoluției unora din altele, ci reprezintă o dovadă categorică a unicității Creatorului lor, mare este puterea Lui!

5 - Răspunsul cercetătorilor din domeniul chimiei organice: Cercetătorii din domeniul chimiei organice afirmă că bacteria este cea mai simplă celulă, din care Darwin și adepții săi au pretins că s-au dezvoltat toate speciile vii. În realitate, ea este o uzină chimică microscopică extrem de complexă, alcătuită dintr-o suită de miliarde de atomi, cu toate că diametrul ei nu depășește câteva miimi de milimetru, iar greutatea ei nu depășește o miliardime de miligram. Cum ar fi cu puțin să atribuim hazardului, evoluției, selecției naturale sau factorilor timpului influența nemijlocită în evoluția acestei singure celule într-un milion sau mai mult de un milion de specii de ființe, compuse din miliarde de celule extrem de complicate și cu structuri foarte diferite? Cum s-au adunat atomii într-o singură celulă din care s-au compus mii de elemente organice, având în vedere că orice eroare chiar și cea mai simplă, în distribuția atomilor poate provoca cele mai grave maladii genetice? Afirmarea că hazardul, evoluția, selecția naturală sau timpul s-ar afla în spatele acestei situații este infirmată de logica științifică serioasă, iar hazardul este efortul celui incapabil să gândească și al celui învins din punct de vedere logic.

Cititorul s-ar putea întreba, la sfârșitul acestui capitol, care este opinia noastră sub aspect religios și științific față de evoluție. Oare au evoluat ființele?

Evoluția în accepțiunea lui Darwin și a adeptilor săi este respinsă de credinși de știință, așa cum am afirmat mai sus, însă dezvoltarea în cadrul unei singure specii și în timpul vieții embrionare de la pătura la cheagul de sânge și apoi la bucata de carne este un adevăr științific, sprijinit de numeroase versete sfinte, asupra cărora ne-am oprit îndelung în cartea noastră despre „Știința medicinei coranice” și el este rezumat în cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Ce este cu voi că nu vă rugați lui Allah, așa cum se cuvine,/ După ce El v-a creat pe voi în [mai multe] faze?” (Nuh: 13-14). În studiul nostru, asupra versetelor Sfântului Coran nu am găsit însă nici o referire la evoluția de la o specie la alta, adică de la pești la reptile sau de la maimuța la om - și Allah știe cel mai bine! Poate că Sfântul a dezvoltat unele fipturi din altele, însă El nu a lăsat acest lucru în seama factorilor naturali, așa după cum pretind adeptii evoluției, ci Allah „este Creatorul tuturor lucrurilor (Ghafir:62); „Creează ceea ce voiești și alege, însă ei nu vor avea alegere” (Al-Qasas: 68), creează atunci când voiește fipturi vii și distruge fipturi existente și Preasfântul „în fiecare zi împlinește ceva” (Ar-Rahman: 29). Așa după cum afirma un cercetător biolog, cea mai bună soluție pentru problema originii speciilor este năntreprinderea unei cercetări științifice în acest sens și acceptarea existenței unei forțe supreme, în spatele creării fiecărei particule din atomii din care se compun creațiile vii și fără viață.

**„O, omule! Ce te-a înșelat pe tine în privința Domnului tău
Cel Cinstit,/ Care te-a creat, te-a plămădit și ți-a dat statură
dreaptă/ și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care El a voit?”
(Al-Infitar: 6-8)**

Fig. 40: Omul a fost plăsmuit de Creatorul său, separat de toate celelalte viețuitoare. Pretenția adeptilor teoriei evoluționiste că, omul și mai muștele, ar descinde dintr-o specie este respinsă de logica sănătoasă și de toate studiile științifice serioase.

„Și nu se află viețuitoare pe pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah. El știe locul ei de sălaș și locul în care ea va muri. Totul este într-o Carte deslușită” (Hud: 6)

Fig. 41: Carne proaspătă pentru viespile mici. În pofida durității lemnului, Domnul a înzestrat această specie de viespi cu capacitatea de a perfora lemnul și tulpinile pomilor în care sunt ascunse larvele de insecte cărora le este dușman firesc. În momentul în care ajung la un anumit punct din corpul larvei, respectiv la centrul ei nervos, o paralizează, apoi își depun ouăle în carnea ei, care rămâne vie dar nemișcată. Când ouăle se sparg în ecloziune, larvele de viespi se hrănesc cu carnea larvei gazdă paralizată. Nu există nici o explicație, nici măcar pseudoștiințifică, pentru comportamentul acestor insecte prin prisma teoriei evoluționiste!

Cine l-a înzestrat cu o armă de apărare? Evoluția, hazardul sau Creatorul?

Fig. 42: Tunul gândacului lansator este un amestec chimic inflamator cu o temperatură de 110 grade Celsius, pe care această insectă îl lansează în fața oricărui adversar care o atacă. Teoria evoluționismului este total neputincioasă să explice factorii care au înzestrat numai această specie de gândaci cu un astfel de mijloc de apărare, cu toate că toate speciile de gândaci au fost expuse aceluiași factori ai timpului, ai selecției și ai evoluției, însă fiecare dintre ele are mijloacele de apărare diferite de ale celorlalte.

„Domnul nostru este Acela care a dăruit fiecăruia firea sa și apoi l-a călăuzit” (Ta-Ha: 50).

Fig. 43: Arta camuflării: Doar cel mai bun dintre creatori a înzestrat fluturele din imaginea de sus, făcându-l capabil de a lua forma și culoarea frunzei din apropierea lui, la apropierea primejdiei de el, pentru a-și deruta adversarul. Același lucru se poate spune și despre insecta din imaginea de jos, care cu greu poate fi deosebită de creanga pomului pe care stă așezată. Pretențiile că selecția naturală și lupta pentru existență s-ar afla în spatele acestor situații sunt neconvingătoare, lipsite de orice suport logic și științific.

Șiretlicul florii de orhidee

Fig. 44: Floarea speciei de orhidee din această imagine nu are nectar pentru a atrage insectele care polenizează, de obicei, florile parfumate. Polenul ei nu se împrășteie nici cu ajutorul vântului. Dar forma ei este identică cu forma femelei unei specii de viespi. Acestea se așează pe ea, închipuindu-și că este femela lor. În felul acesta se realizează polenizarea. După aceea, adevărata femelă a viespilor se maturizează și ia forma florii de orhidee și se realizează fecundarea adevărată între viespi. Cine se află în spatele acestui proces neobișnuit de polenizare a florii de orhidee? Creatorul Atotputernic sau șiretlicul naturii, așa cum pretind adepții evoluționismului? Logica lor a fost incapabilă să explice acest lucru prin ipotezele evoluției, hazardului și altor lucruri de acest fel.

**„Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite”
(Al-Qamar: 49).**

Fig. 45: Un gândac negru adună balegile vacilor și le transformă în mici bile, pe care le îngroapă în pământ pentru a fermenta. Apoi își depune în ele ouăle și, după eclozarea larvelor, datorată temperaturii lor crescânde, larvele se hrănesc din ele. Dacă balegile ar rămâne pe suprafața pământului, ele ar împiedica iarba să crească și ar distruge-o!

Unde este evoluția și ce înseamnă hazardul?

Fig. 46: Imaginea de mai sus a surprins o gușă-roșie, în vreme ce hrănea un pui de cuc mai mare decât ea de câteva ori. Cum explică adeptii evoluționismului sau hazardului comportamentul cucului care caută cuibul gușii-roșii, aruncă unul sau câteva ouă din el în absența stăpânilor lui și, după aceea, depune în el un ou asemănător cu cele din cuib? Stăpânii nu descoperă șiretlicul iar când oul se sparge puiul de cuc împinge afară din cuib puii stăpânilor originari sau îi ucide, pentru a beneficia singur de grija părinților pe care îi epuizează cu cererea de hrană, așa cum se vede în imaginea de mai sus.

CONCLUZII

„Și cei cărora li s-a dat știința văd că ceea ce ți s-a trimis de către Domnul tău este Adevărul, care căluzeste către calea Celui Puternic și Vrednic de Laudă” (Saba` : 6).

„Allah a refuzat să aibă loc lucrurile decât din anumite motive. El a făcut pentru fiecare lucru un motiv și a făcut pentru fiecare motiv o explicație și a făcut pentru fiecare explicație o știință și a făcut pentru fiecare știință o poartă gătitoare care căluzeste spre ea”.

(Relatat de Profet - Pacea asupra lui!)

„Știința este înțelegerea lucrurilor parțiale în mișcarea lor, în mersul lor și a legilor lor. Ea este o cunoaștere a valorilor, a cantităților și a relațiilor, însă știința este incapabilă să înțeleagă esențele și adevărurile finale. Limita extremă a științei este raportarea de către rațiune a tuturor lucrurilor parțiale și a tuturor fenomenelor la Cel Unic, la Allah, Creatorul lor. De aici începe cunoașterea lui și el se numește cunoscător”

(Dr. Mustafa Mahmud, din cartea „L-am văzut pe Allah”)

CONCLUZII

În cele ce urmează vom prezenta o serie de concluzii în legătură cu constantele științifice coranice principale referitoare la științele pământului, pe care omul le-a descoperit după trecerea multor secole de la revelație. Ele constituie, alături de alte constante științifice din diverse domenii ale științelor materiale și umane, unul din aspectele miracolului vesnic al revelației și o dovadă logică științifică indubitabilă a faptului că Sfântul Coran este cuvântul lui Allah Preasfântul și Preaînaltul:

1. Astăzi, este general acceptat în domeniul cosmologiei că pământul și cerurile, adică Universul în ansamblu, a fost la început un singur bloc care ulterior s-a divizat în miliarde de galaxii alcătuite fiecare în parte din milioane și miliarde de stele și planete, așa cum sunt astăzi. Următorul verset sfânt face aluzie la această constanță științifică cunoscută sub numele de marea explozie (Big-Bang) de către cei mai mulți cercetători din domeniile astronomiei și cosmologiei și susținută în secolul al XX-lea, de savantul George Ghamov și de alții: „Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit?” (Al-`Anbiya`: 30).
2. Sursa primară a apei, care acoperă aproape trei sferturi din globul pământesc, este pământul, așa cum a spus Allah Preaînaltul: „Și a făcut să iasă din el apa lui și pământul lui” (An-Nazi`at: 31) și cum au afirmat savanții geologi și hidrologi, în secolul al XX-lea.
3. Pământul are o vârstă de patru miliarde și jumătate de ani, iar Universul are o vârstă de aproximativ șaisprezece miliarde de ani, iar unele stele s-au format cu miliarde de ani înaintea formării pământului. Următoarele versete sfinte se referă la acest adevăr științific: „Sunteți voi mai greu de făcut sau cerul pe care l-a înălțat El?/ El a ridicat bolta lui și l-a oînduit pe deplin,/ El a făcut întuneca noaptea lui și a scos la iveală ziua lui/ Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi`at: 27-30).
4. Adevărata formă a pământului este ovală, chiar dacă pare sferică. Coranul cel Sfânt se referă la acest adevăr științific descoperit de Newton în secolul al XVII-lea în cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi`at: 30); „El înfăoa noaptea peste zi” (Az Zumar: 5).
5. Pământul prezintă creștături în scoarța exterioară și în celelalte părți ale sale și această axiomă științifică principală din geologie, care a fost exprimată de savantul Wegener și de alții, în secolul al XX-lea, este continuată în cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Și pe pământul cu creștături!” (Al-Tariq: 12).
6. Îndepărtarea continentelor și expansiunea oceanelor sunt rezultatul pământului căpat și ele sunt două axiome științifice în geologie și formarea continentelor și a oceanelor, însă Coranul cel Sfânt se referă, de asemenea, la expansiunea și întinderea pământului: „El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munții și râuri” (Ar-Ra`d: 3); „Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munții neclintii” (Al-Hijr: 19); „Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins” (Aş-Sams: 6); „Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi`at: 30).
7. Știința nu a descoperit rolul pe care-l joacă munții în asigurarea echilibrului pământului, împiedicându-l să se balanseze sau să se încline, în ciuda rotirii sale în jurul propriei axe și în jurul soarelui, decât în secolul al XIX-lea, datorită savanților Eurie, Duton și alții, însă în Coranul cel Sfânt întâlnim câteva versete care se referă clar la rolul munților în asigurarea echilibrului pământului, între care: „Și munții ca frunzi?” (An-Naba`: 7); „Și a așezat pe el munții și râuri” (Ar-Ra`d: 3); „El a așezat pe pământ munți statornici” (Al-Nahl: 15); „Noi am făcut pe pământ munți neclintii” (Al-Anbiya`: 31); „Și nu am făcut pe el munți trainici, semeți?” (Al-Mursalat: 27); „Am aruncat pe el munți neclintii” (Qaf: 7).
8. Toți munții-vulcanici, calcaroși sau combinați, s-au format sub apă, datorită alunecării componentelor lor, fie de sus în mare, fie din interiorul pământului. Cuvântul „arunca” se repetă în următoarele versete: „El a aruncat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri și

drumuri” (An-Nahl: 15); „A aruncat [înfigând] în pământ munți trainici, pentru ca el să nu se clatine cu voi și a risipit pe el tot felul de vieți” (Luqman: 10); „Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintii și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19); „Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintii și am făcut să crească pe el din fiecare soi minunat” (Qaf: 7).

9. Domnul a caracterizat cerul numindu-l „cu revenirea”, „Pe cerul cel cu revenirea” (At-Tariq: 11), adică printre caracteristicile lui se numără și reducerea lucrurilor la starea lor anterioară, iar cerul reprezintă tot ceea ce se află deasupra noastră. Indiferent dacă limităm sensul cerului la stratul atmosferic, care se ridică deasupra pământului, sau prin el avem în vedere întregul Univers. A fost învelișul atmosferic căruia Universul au proprietatea de a aduce lucrurile la starea lor anterioară și acest lucru a fost descoperit de științele învelișului atmosferic, astronomiei și Universului, în secolul al XX-lea.

10. Domnul a caracterizat cerul prin „cel cu drumuri”, „Pe cerul cel bine întocmit” (Adh-Dhariyat: 7) și știința a descoperit, în secolul al XX-lea, că în stratul atmosferic și în Univers se află drumuri și traiectorii prin care s-a ieșit în spațiul extraterestru și s-a revenit pe pământ.

11. Coranul a stabilit numărul straturilor cerului de deasupra noastră la șapte straturi: „Și am durat deasupra voastră șapte ceruri unul peste altul” (Al-Mulk: 3); „Oare nu ați văzut voi cum a creat Allah șapte ceruri, unul peste altul?” (Nuh: 15); „Deasupra voastră am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu neînțelegere de seamă față de creaturi” (Al-Mu`minun: 17).

Omul a descoperit, în secolul al XX-lea, că în stratul atmosferei terestre de deasupra noastră se află șapte straturi bine conturate și cu drumuri. Există șapte ceruri înalte, așa cum a spus Allah Preaînaltul: „Ta, Ha./ Noi nu ți-am pogorât Coranul pentru ca tu să fii nefericit,/ Ci ca o chemare pentru acela care se teme [de Allah],/ Și ca] o revelație de la Acela care a creat pământul și cerurile cele înalte” (Ta-Ha: 1-4). Știința nu știe nimic despre ele până în momentul de față și s-ar putea să nu afle nimic despre ele nici în viitor, căci ele sunt probabil situate în afara limitelor Universului - dar Allah știe cel mai bine!

12. Știința nu a făcut distincție între vânturi și nori decât în secolul al XVII-lea, datorită învățatului Decartes. În Coranul cel Sfânt, există zeci de versete, alături de numeroasele tradiții, care fac distincție clară între ele: „Allah este Cel care trimite vânturile și ele ridică nori, iar El îi risipește pe cer, așa după cum voiește, și îi face pe ei buci” (Ar-Rum: 48); „Pe cele care risipesc, împănind,/ Și pe cele care poartă povară” (Adh-Dhariyat: 1-2).

13. Rolul vânturilor de fecundare a norilor, acțiunea lor asupra condensării picăturilor minuscule din care sunt alcătuite norii, pogorârea ploii din ei și cauzele producerii fulgerului nu au fost cunoscute decât în secolele al XIX-lea și al XX-lea, datorită cercetărilor Coulier, Atiken și Wegener. În următoarele cuvinte ale lui Allah Preaînaltul se face o referire clară la rolul vânturilor: „Și Noi trimitem vânturile care fecundă și trimitem apă din cer pe care v-o dăm de băut, însă voi nu o puteți stânge” (Al-Hijr: 22).

14. Până la mijlocul secolului al XIX-lea, cercetătorii în domeniul apei au considerat că apa din pânza freatică provine din mare, în vreme ce apa din pânza freatică provine din cer, așa după cum a

găit Allah Preaînaltul: „Și Noi am pogoăat apă din cer cu măsua. Apoi, Noi am făcut-o să stea în pământ” (Al-Mu`minun: 18).

15. Înainte ca știința să descopere, în secolele al XIX-lea și al XX-lea, legile care guvernează amestecul lichidelor și bariera dintre mări și mări, Coranul cel Sfânt s-a referit la aceasta, căci Allah Preaînaltul a găit: „El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească/ Dar între ele este o staviță pe care ele nu o pot trece” (Ar-Rahman: 19-20).

16. Științele oceanelor au descoperit, în a doua jumătate a secolului al XX-lea, că în adâncurile abisale ale mărilor se formează valuri violente, în vreme ce Allah Preaînaltul, s-a referit clar la acest lucru, atunci când a găit: „Sau [ele sunt] ca întinericurile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învaluiie valurile, iar peste ele alte valuri și deasupra lor norii” (An-Nur: 40).

17. Înainte ca ecologiștii să tragă semnalul de alarmă în legătură cu pericolele poluării mediului, în a doua jumătate a secolului al XX-lea, Domnul l-a avertizat pe om în aceeași privință, prin cuvintele Sale: „Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvâșesc mâinile oamenilor, pentru ca [Allah] să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce au făcut ei. Poate că ei se vor întoarce!” (Ar-Rum: 41); „Nu faceți stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire” (Al-`A`raf: 56).

18. Înainte ca biologii să vorbească despre echilibrul mediului, Coranul cel Sfânt s-a referit la acest lucru, căci Allah Preaînaltul a găit: „Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsua cumpăniă” (Al-Hijr: 19); „Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța/ Pentru ca voi să nu fiți nedreți la cumpănire” (Ar-Rahman: 7-8); „Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite”

(Al-Qamar: 49); „Și a creat toate lucrurile și le-a oănduit cu bună înduială” (Al-Furqan: 2).

19. Înainte ca știința să descopere ciclul fipturilor cu viață și fără viață din natură, în secolele al XIX-lea și al XX-lea, următoarele versete sfinte s-au referit la acest lucru: „Oare nu am făcut Noi pământul un loc care-i adună/ Pe cei vii și pe cei morți?” (Al-Mursalat: 25-26); „Allah

crează fiptura, apoi o face din nou, apoi la El veți fi aduși înapoi” (Ar-Rum: 11); „El este Cel care face prima oară fipturile și apoi le face din nou și aceasta este și mai ușor pentru El” (Ar-Rum: 27); „Spune: „Oare se află printre asociații voștri vreunul care să creeze o fiptură și să o readucă [la viață după moarte]?” Spune: „Allah creează fiptura și, apoi, o readuce! Cum de puteți voi să stați departe?” (Yunus: 34); „El este Cel care face prima oară [creația] și El este Cel care o face din nou” (Al-Buruj: 13).

20. Înainte ca știința despre comportamentul animalelor să fi descoperit, în secolul al XIX-lea, că diversele specii de animale alcătuiesc comunități, asemenea oamenilor, cu o organizare proprie fiecărei specii, în Cartea lui Allah am citit: „Nu este vietate pe pământ, nici pasăre care zboară cu aripile ei, decât în neamuri, ca și voi. Nu am lăsat nimic nepomenit în Carte” (Al-`An`am: 38).

**„Domnului tău nu-I scapă nici cât greutatea unui fir de colb,
nici de pe pământ, nici din cer!” (Yunus: 61).**

Fig. 47: Atomii de aur, așa cum a reușit știința să îi fotografieze pentru prima oară cu un microscop special. Când a văzut această imagine, filozoful contemporan Jieton a făcut următorul comentariu: noi vedem aici un văl de mici particule, dar în spatele lui se află un adevăr straniu, profund, un adevăr care nu este material, ci spiritual.. După o jumătate de secol de bâjbâieli, am început să înțelegem: în infinitul mic întâlnim același sentiment pe care l-a avut Pascal în fața tăcerii distanțelor infinite.